

ТРИТЕ БОЙНИ ПОЛЕТА

Франсис Фрейнджапейн

*Задълбочен поглед върху
трите области на духовно воюване:
Умът, Църквата и Небесните места.*

На корицата: Всеки път, когато Духът на Божието царство реално се проявява на земята, Той неминуемо ще се сблъска с крепостите на ада. В действителност може да очаквате на всяко място, където нечистите духове имат територии и крепости, победоносната църква да бъде въвлечена във война. Бъдете уверени обаче, че портите на ада няма да надделеят над църквата, която Исус изгражда!

Тази книга изследва трите бойни полета, пред които зрелите християни ще трябва да се изправят: умът, църквата и небесните места. Тя предлага мъдрост и проникателност и помага да се разпознае същността на битката, която дава ключа към победата. Ето няколко цитата от книгата:

„Победата започва с името на Исус на нашите устни. И тя е напълно завършена, когато характерът на Исус е изграден в нашите сърца.”

„Има сатанински крепости над държави и общества; има и крепости, които въздействат върху църкви и отделни хора. Присъствието на крепости винаги е белег на демонично моделиран начин на мислене. По-точно казано, това е „къща от мисли”, която е станала обиталище на сатанинско действие.”

„Любовта ти става ли по-нежна, по-силна, по-дръзновена, по-явна? Или може би тя става по-пресметлива, по-егоистична, по-закоравяла, по-оскъдна? Това е много важен въпрос, защото твоето християнство е реално толкова, колкото е и реална любовта ти. Осезаемото намаляване на способността ти да обичаш е доказателство, че крепост на охладняла любов се оформя върху теб.”

„Съществува война, много древна война, между духът на Илия и духът на Езавел. В тази многовековна битка Илия е представител на небето; той е призивът за покаяние и връщането към Бога. Езавел, от друга страна, е представител на тази власт, чиято цел е да възпрепятства и разруши работата на покаянието.”

Съдържание:

ПРЕДИСЛОВИЕ.....	3
ВЪВЕДЕНИЕ	3
Част 1 - <i>Бойното поле в ума</i>	5
1. Господството на сатана: царството на мрака	5
2. Крепост, изградена от Бога: Смирение	9
3. Събаряне на крепости	12
4. Къща, направена от мисли	16
5. Трите източника на крепости	22
6. Крепостта на Христовото подобие	26
7. Владейте сред вашите врагове	29
Част 2 - <i>Бойното поле в църквата</i>	31
8. Господ, чийто меч е изваден	31
9. Внимавайте с крепостта на охладняващата любов	34
10. Дарбата „Разпознаване”	37
11. Премахване на лъжливото разпознаване	40
12. Поправители на развалините	42
13. Божията армия от поклонници	45
14. Изгонване клеветникът на братята	49
Част 3 - <i>Битката в небесни места</i>	54
15. Войната за реалност.....	54
16. Разобличаване духа на антихрист	59
17. Разпознаване духа на Езавел	64
18. Илия, Ииуй и войната срещу Езавел	68
19. Нашият опит с Езавел	72
20. Стратегия срещу духа на Езавел.....	75
21. Бог ще съди вашето съдене	79
22. Разпознаване характера на врага	82
Кратък речник.....	84

ПРЕДИСЛОВИЕ

Ние искаме да насърчим читателите да се запознаят с краткия речник в края на книгата, тъй като се стремим да осъвременяваме нашия текст. Но ако вие виждате нещата по начин, различен от тук представения, ще ви бъдем благодарни, ако ни уведомите. И според Божието водителство, ние ще направим необходимите поправки в някои от следващите издания.

Много добре осъзнаваме, че навлизаме в една недокосвана област. Има още много мъдрост и знание, които трябва да се разкрият в тази посока. Затова, ще ви предложим настоящите знания с ясното разбиране за тяхната непълнота.

В същото време тази книга ще служи като наръчник на сериозните молитвени воители и лидери, които се подготвят за идващите дни. Уверени сме, че Сам Господ ни води със сърцето Си в представянето на тази информация на вас. В Него всички неща са в пълнота и облягайки се на Него, всяко нещо става полезно.

ВЪВЕДЕНИЕ

Това е книга за духовната война. Преди да продължим, искам да изразя своята загриженост за две основни неща. Първото е нуждата ни от мъдрост. Има една стара европейска поговорка, която си струва да запомним. Тя гласи: *„Възрастта и коварството винаги ще побеждават младостта и ентузиазма.“* Преди да бъдем въввлечени в духовната война, трябва да знаем следното нещо за сатана: той е старовременен и коварен враг. От друга страна, силата на много християни се основава предимно на идеализъм и неизпитан плам. И не след дълго, обикновено след пет или десет години в служение, почти целият устрем изчезва. Неусетно призиването за служение от ходене във видението, се изгражда просто в работа.

Случило се е следното: ревността предизвикала на бой коварството на ада и изгубила битката. Яркостта на младежките мечти е била помрачена от тъмните облаци на безмилостните сатанински атаки. Под тежестта на нарастващото объркване и обезкуражаване са се увеличили компромисите и с това са дошли беззаконието и духовните окови.

И все пак истинският злодей е бил не грехът, а незнанието. Ние поставихме дявола в доктринална кутия и очаквахме да си стои там, но той не остана. Той подкопаваше взаимоотношенията помежду ни и нашата любов стана подозрителна. Противеше ни се, когато се молихме, вярата ни отслабна и дойде разочарованието. След като съм прекарал много време с борещи се пастири, аз съм видял нещо общо във всичките: *Те не успяха да*

разпознаят атаките на дявола и стояха незащитени срещу този дъвен и коварен враг.

Исус подготви Своите ученици за всичко, включително и за война. Те го видяха да изгонва демони. Всъщност, Той ги изпрати да правят същото. Но преди да ги изпрати, Той ги предупреди да бъдат „**разумни като змиите и незлобливи като гълъбите**” (Матей 10:16). Тази спойка от Божествена мъдрост и Христова невинност е основата на всяка духовна победа. Ние наистина можем да разгромим врага, но мъдростта трябва да предшества духовната война и добродетелта да бъде преди победата.

Следователно целта на тази книга е да обучи църквата в мъдрост и да я призове към невинност. Няма да пренебрегнем това, което сме научили преди. Ние все още **живеем** чрез вяра. Трябва да изучим Божиите пътища, което означава, че трябва да **мислим** с мъдрост и да бъдем с чисто сърце, така че да видим Бога и да сме способни да разпознаваме. Всъщност, точно нашето невежество ни е направило уязвими за сатанинските атаки.

Второто важно нещо, което искам да споделя е: няма кратки пътища към успешна духовна война, а само пътища, които я правят по-дълга и по-опасна. Един такъв път е да влезеш в битката заслепен от самочувствие. За да се проведе войната ефективно, трябва да се има предвид, че вниманието е същността на победата.

Според какъвто и възвишен план да си въобразявате, че действате, запомнете, че Адам беше в *Рая*, когато падна. Преди вашето умножено знание и религиозни преживявания да ви направят много самоуверени, спомнете си, че Соломон написа три книги от Библията, *видя славата на Бог* и все пак падна. Да, даже и в най-дълбокото поклонение пред Всемогъщия не забравяйте, че преди много години *самият Луцифер беше на Небето* и изливаше хваление към Бога.

Ние всички сме виждали много хора, които са падали. Исус предупреди, че любовта на мнозинството ще охладнее. Не си въобразявайте, че това не може да се случи на вас. Нашият враг мами човечеството от хиляди години, от друга страна обаче, вашите преживявания датират от много кратък период. Мъдрост е да осъзнаем, че ние не знаем всичко, което има да се знае относно духовната война.

Затова бъдете дързостни, но никога безразсъдни и арогантни в своя молитвен живот. Използвайте духовната си власт съзнателно, състрадателно, но никога надменно. Множества от добронамерени, но невежи християни са стъпили на полетата на духовната битка с несериозни намерения и са страдали много жестоко заради това. Изучете няколко книги и потърсете Божието одобрение за вашите стратегии. Както е писано: „**Намеренията се утвърждават чрез съвещание и с мъдър съвет се обявява война**” (Притчи 20:18).

Нашата цел тук е да ви помогнем да се екипирате за битката във всяко от трите основни бойни полета - умът, църквата и небесните места. Има и други полета, тоест различни подкатегории на духовната война, но така или иначе тези са, където много от нас ще застанат в конфликти.

Една последна бележка. Някои от вас ще бъдат инструмент за действително спасение на вашите градове. Нашата молитва е тези глави да ви помогнат във водителството и подготовката за реализирането на тази цел. Обещанието на Духа гласи така: **„Имаше малък град и малцина мъже в него. И дойде против него велик цар и го обсади и издигна против него големи крепости, но в него се намери сиромас и мъдър човек и той с мъдростта си избави града”** (Еклисиаст 9:14-17).

И докато мнозина предвиждат разрушение на нашата нация и сриване на градовете ни, те не са взели под внимание силата на Христос във вас. Но запомнете: **„Мъдростта е по-скъпоценна от силата. Мъдростта струва повече от военните оръжия”** (Еклисиаст 9:16, 18).

Част 1 - Бойното поле в ума

Спомнете си, че мястото, където Исус беше разпънат, се нарича „Голгота”, което означава „място на черепа”. За да бъдем ефективни в духовната война, първото поле на конфликт, където трябва да се научим да воюваме, е бойното поле в нашия ум, тоест „мястото на черепа”. Защото територията на неразпънатия мисловен живот е основната цел за сатанински атаки в живота ни. За да победим дявола, трябва да бъдем обновени в духа на нашия ум.

1. Господството на сатана: царството на мрака

Много християни се препират дали дяволът е на земята или в ада. Може ли той да живее в християни или е само в света? Но факт е, че дяволът е в тъмнината. Там, където има духовна тъмнина, там ще намерите и дявола.

Подготовка за духовна война

За мнозина терминът „духовна война” въвежда една нова, но не непременно желана област в техния християнски живот. Мисълта да застанем лице в лице със злите духове в битка е нещо непонятно, особено след като сме дошли при Исус като изгубени овце, а не като воини. В крайна сметка, някои от нас може би никога няма да предприемат духовна война, но трябва да бъдем наясно с факта, че дяволът вече я е започнал срещу нас. Затова е много важно за нашето стоене във вярата, да

разпознаем областите в природата си, които са незащитени и отворени за сатанински атаки.

Юда казва: **„И ангели, които не опазиха своето достойнство, но напуснаха собственото си жилище, Той ги държи под мрак, във вечни връзки за съда на великия ден”** (Юда 6).

Когато сатана се разбунтува против Бога, той беше поставен под вечно осъждане, което Библията нарича „бездна” или „вериги” на тъмнината. Дяволът и падналите ангели с него бяха изхвърлени да живеят в тъмнина. Тази тъмнина не означава просто област без светлина или област, където липсва видима светлина. Вечната тъмнина, за която говори Писанието тук, всъщност е морална тъмнина, която в крайна сметка се превръща в буквална. Обаче причината за това не е просто липсата на светлина, а отсъствието на Бога, Който е светлина.

Жизненоважно е да осъзнаем, че тази тъмнина, в която сатана е бил вързан, не се ограничава в области извън човечеството. За разлика от тези, които не познават Исус, ние сме освободени от господството и властта на тъмнината (Колосяни 1:13). Ние не сме в тъмнината, ако сме били родени от Светлината. Но, ако толерираме тъмнината чрез търпимост към греха, ние правим себе си уязвими към сатанинските атаки. Защото там, където има съзнателно непокорство към Божието Слово, има духовна тъмнина и възможност за демонични прояви.

Затова Исус предупреди: **„Внимавай да не би светлината в тебе да е тъмнина”** (Лука 11:35). Има светлина във вас: **„Духът на човека е светило от Господа”** (Притчи 20:27). Твоят дух, осветен от Духа на Христос, става „лампата” или „светилото” на Господа, чрез което Той издирва сърцето ти. Наистина има едно свято обкръжение около истински изпълнения с Духа християнин. Но когато ти приютяваш греха, тогава светлината, която е в теб, е тъмнина. Сатана има официално разрешение, дадено му от Бог, да живее в места на тъмнина. Ние трябва да проумеем това. *Дяволът може да се движи във всичките области на тъмнина, дори и в тъмнината, която все още съществува в християнското сърце.*

Божието пресяване

Един пример за това, че сатана има достъп до плътската страна на човешката природа, можем да видим в отричането на Петър от Исус. Очевидно е, че Петър се провали. Това, което ние не можем да видим, е случилото се в невидимия свят на Духа.

Исус много точно предсказа, че Петър ще се отрече три пъти от Него. Ако някой наблюдава действията на Петър през тази нощ, може да си помисли, че неговото отричане беше проява на страх. Но все пак Петър не беше страхлив по природа. Това е ученикът, който преди няколко часа извади нож срещу множеството, дошло да арестува Исус. Не, не човешки

страх накара Петър да се отрече от Господ. Отричането му беше продиктувано от дявола.

Исус беше предупредил апостола: **„Симоне, Симоне, ето, сатана ви изиска всичките, за да ви пресее като жито, но Аз се молих за теб, да не отслабне твоята вяра и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си”** (Лука 22:31-32). Всъщност сатана е поискал и е получил разрешение да пресее Петър. Дяволът имаше достъп до области на тъмнина в сърцето на Петър.

Как успя сатана да накара Петър да падне? След изяждане на Пасхата, Исус заяви на Своите ученици, че един от тях ще Го предаде. Словото казва: **„И те започнаха да се питат помежду си... кой от тях ще стори това”** (Лука 22:23). Това беше много тъжно време, и даже в този ужасен момент ние четем: **„И стана още и препиране помежду им, кой от тях се счита за по-голям”** (ст. 24). Те преминаха от ситуацията на шок и ужас, към това да изтъкват аргументи кой между тях е най-големият. Очевидно Петър, „ходещият по водата”, който беше най-смелият и очевидно най-изявеният от апостолите, надделя. Ние може да си представим, че това високо положение на Петър между учениците го постави в състояние на превъзходство, което беше използвано от сатана, да го превърне в отношение на гордост и хвалене. Петър, който беше издигнат от гордостта, беше подготвен за падение. Писанието казва:

„Гордостта предшества падането” (Притчи 16:18). Гордостта беше причина за падението на сатана. Гордостта беше същата тази тъмнина, която сатана използваше, за да накара Петър да падне. Луцифер от личен опит знаеше добре Божия съд срещу религиозната гордост и завистта. Сатана нямаше право безразборно да атакува и да унищожи Петър. Той трябваше да има разрешение от Господа, преди да може да застане срещу апостола. Но факт е, че дяволът изиска разрешение и го получи.

Покорете се на Бога

Примката, която сатана използва, за да накара Петър да падне, бе собственият му грях на гордост. *Нека преди да влезем в духовна война, да разпознаем и да осъзнаем, че точно тези области, които ние крием в тъмнина, са бъдещите области на нашия провал.* Често битките, в които се изправяме, няма да престанат, докато не разкрием и не се покаем за тъмнината в нас. Ако искаме да бъдем ефективни в духовната война, трябва да разпознаваме собствените си сърца. Ние трябва смирено да ходим с нашия Бог. Основният ни, първи мотив за действие трябва да бъде **„Покорявайте се на Бога”** и след това **„противете се на дявола и той ще бяга”** (Яков 4:7).

Добрата новина за Петър и нас самите е тази, че на сатана никога няма да му бъде дадено разрешение да унищожава светиите. Всъщност той е ограничен до там, да ги „**пресява като жито**”. Има жито във всеки от нас. Крайният резултат от този тип сатанинска атака, разрешена от Бога, е да изчисти душата от гордост и да произведе по-голяма смиреност и прозрачност в нашия живот. Може да изглежда ужасно, но Бог го прави за наше добро. Нашата греховна природа, подобно на обвивка, трябва да умре и да подпомогне раждането и укрепването на новия човек. Плявата и обвивката ни бяха необходими, защото те ни осигуриха защита от бурите на този свят. Но преди Бог да може истински да ни употреби, по един или друг начин, Той ще ни накара да преминем през време на „вършитба”, на разделяне на житото от плявата.

В старата си обвивка Петър беше самомнителен и горд. Неговите първоначални успехи го бяха направили амбициозен и егоистичен. Бог никога не може да повери Своето Царство на някой, чиято гордост не е пречупена, защото гордостта е оръжието на самата тъмнина. И затова, когато сатана поиска разрешение да атакува Петър, Исус каза: „ти можеш да го пресееш, но не можеш да го унищожиш”. Духовната война срещу Петър беше опустошителна, но под контрол. Тя послужи за Божията цел.

Петър беше невеж по отношение на областите на тъмнина в него и неговото невежество го направи отворен за атака. Но Господ ще попита всеки от нас: „Ти знаеш ли областите, където си уязвим за сатанинските атаки?” Исус иска ние да не бъдем невежи по отношение на нашите нужди и слабости. Всъщност, когато Той разкрива греха в нашите сърца, това е, за да може да разруши делата на дявола. Трябва да осъзнаем, че *най-голямата и сигурна защита, която можем да имаме срещу дявола, е, да имаме честно сърце пред Бога.*

Когато Святият Дух ни покаже област която се нуждае от покаяние, ние трябва да превъзмогнем инстинкта да защитаваме себе си. Трябва да накараме този малък адвокат, който излиза от тъмните места в нашия ум и пледира: „Клиентът ми не е толкова лош”, да млъкне. Вашият „защитаващ адвокат” ще ви защитава до деня, в който вие умрете и ако го слушате, вие никога няма да разберете какво е неправилно във вас, нито пък ще застанете лице в лице с това, което има нужда да се промени. Но за да можете да успеете в духовната война, вашите инстинкти за самосъхранение трябва да бъдат покорени на Господ Исус, защото Христос е Единственият истински ваш Адвокат.

Ние не можем да влезем в духовната битка, без да сме приели това знание. Всъщност Яков казва: „**Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат**” (Яков 4:6). Бог се противи на горделивите - това е много важен стих. Ако Бог се противи на горделивите, а ние сме прекалено горди, за да смирим себе си и да приемем, че грешим, тогава Бог се противи на нас!

Яков продължава: „**Покорявайте се на Бога, но се противете на дявола и той ще бяга от вас**” (ст. 7). Когато разглеждаме този стих, обикновено виждаме, че това е основен камък на духовната война. Така *ние откриваме, че сатана бяга от нас само в покаянието, смирението и притежаването на чисто сърце!*

Ние трябва да излезем от това мъгливо подчинение към Бог, трябва да Му подчиним точни области в нашата лична битка. Когато дойдем срещу силата на дявола, трябва да бъдем със сърца, подчинени на Исус.

Има едно повтарящо се предписание в тази книга. Жизнено важно е да знаете, да разбирате и да прилагате този принцип за вашия бъдещ успех в духовната битка. Този принцип е следният: Победата започва с името на Исус на вашите устни, но тя е напълно завършена, когато характерът на Исус е изграден във вашето сърце. Това правило приляга на всеки аспект в духовната война. Всъщност, на сатана ще му бъде разрешено да дойде срещу вас в областите на немощта ви, докато не осъзнаете, че единственият отговор на Бог е, да бъдем като Христос. Когато вие приемете не само името на Исус, но също и Неговия характер, тогава врагът ще се оттегли. *Сатана няма да продължи да ви атакува, ако обстоятелствата, които той измисля, за да ви унищожи, сега работят, за да ви усъвършенстват!*

Резултатът от преживяването на Петър беше това, че след Петдесетница, когато Бог го използва, за да изцели куция мъж, един нов смирен Петър говореше на събралата се тълпа: „**Защо се взирате в нас, като че ли с наша сила или благочестие сме направили този човек да ходи?**” (Деяния 3:12). Победата на Петър срещу гордостта и дявола започна с името на Исус върху неговите устни и беше завършена чрез характера на Исус в неговото сърце. Тъмнината в Петър беше изместена от светлина и гордостта в него - от Христос.

2. Крепост, изградена от Бога: Смирение

Сатана се страхува от добродетелта. Той се ужасява от смирението - той го мрази. Когато види смирен човек, ледени тръпки го побиват по гърба. Косата му се изправя, когато християните коленичат, защото смирението е предаване на душата на Господа. Дяволът трепери и се огъва пред меките сърца, защото в същите области, където той е имал някога достъп, сега стои Господ, а сатана се ужасява от Исус Христос.

Срещу кого наистина воювате?

Спомнете си, че при падението на човека в Едемската градина, съдът на Бога срещу дявола беше той да „яде пръст”. Спомнете си също, че Бог

каза на човека: „**Ти си пръст**” (Битие 3:14-19). Същността на нашата плътска природа, и на всичко, което е в природата, е плътско - пръст. Ние трябва да видим тази връзка тук. Сатана се храни със земната ни, плътска природа, която е „**пръст**”. Той използва и се храни с това, което ние крием от Бога.

Точно затова трябва да осъзнаем, че непосредственият източник на много от нашите проблеми и угнетения не е демоничен, а плътски по произход. Трябва да се примирим с факта, че един аспект в нашия живот - нашата плътска природа, винаги ще бъде цел за дявола. Тези плътски области дават на сатана зелен светофар и достъп да подкопава нашите молитви и да неутрализира и спъва ходенето ни с Бога.

Точно преувеличеното ни чувство за себеправедност ни пречи да погледнем честно и откровено себе си. Ние знаем *Кой* е в нас. Но също трябва да разпознаем и какво има в нас, ако искаме да бъдем успешни в нашата война срещу дявола. Така че, бъдете прецизни, когато предавате себе си на Бог. Размишлявайте върху вашите грехове и падения. *Жертвата на Исус Христос е идеалният покрив на благодатта, който дава възможност на всички хора да погледнат честно и откровено на своите нужди.* Така че, бъдете честни с Бог. Той няма да се ужаси или шокира от вашите грехове. Бог ви възлюби безусловно дори, когато грехът беше вкоренен дълбоко във вас. Колко повече ще продължи да ви обича, когато търсите Неговата милост и благодат, за да бъдете свободни от беззаконието?

Преди да се впуснем в настъпателна духовна война, трябва да разберем, че много от нашите битки са просто следствие от нашите действия. За да воюваме ефективно, трябва да отделим това, което е от плътта, от това, което е от дявола.

Позволете ми да дам един пример. Жена ми и аз живеехме в едно много красиво място, където една червена чинка (вид птица - бел. пр.) си правеше гнездо. Чинките обитават определени територии и се бият с другите чинки, ако те се опитват да влязат в тяхната територия. По това време имахме фургон, който беше с голямо огледало и броня, покрита с хром. От време на време чинката атакуваше бронята или огледалото, мислейки си, че нейното отражение е друга птица. Веднъж, наблюдавайки атаката на чинката срещу огледалото, си помислих: „Какво глупаво същество. Неговият враг всъщност е неговото отражение”. Незабавно Господ проговори на сърцето ми: „*По същия начин много от вашите врагове са отражение на вас самите*”.

Преди да имаме каквато и да било стратегия за атака срещу сатана, ние трябва да се уверим, че истинският враг не е нашата собствена плътска природа. Трябва да се запитаме дали нещата, които ни потискат днес, не са жертвата на това, което сме поселили вчера.

Съгласете се с вашия неприятел

Спомнете си, че Исус поучаваше: **„Съгласи се с противника си по-скоро, докато си по пътя с него към съдилището, да не би противникът ти да те предаде на съдията, а съдията да те предаде на служителя и да бъдеш хвърлен в тъмница. Истина ти казвам, никак няма да излезеш от там, докато не изплатиш и последния кодрант.”**
(Матей 5:25-26).

Исус говори за нещо повече от това, да избягваме съдебните процеси. Всъщност Той каза, че независимо от типа съд, ние ще загубим делото и ще влезем в затвора.

Тази притча обяснява Божията гледна точка за човешката праведност. В действителност врагът е дяволът, а Съдията е Бог. Сатана е нашият противник, който стои като клеветник на братята пред Бог - Съдията на всички. Истината, която Христос иска да видим, е тази, че когато отиваме при Бог въз основа на нашата собствена праведност, врагът винаги ще има законно право да ни **„хвърли в затвора”**, защото нашата праведност е като **„омърсена дреха”** (Исаия 64:6).

Когато Исус каза: **„Съгласи се бързо със своя противник”**, Той нямаше предвид „подчини се на дявола”. Той казва, че когато сатана те обвинява за някой грях или проблем, за твое добро е да се съгласиш с него по отношение на твоята неправедност. Ако те обвинява, че си нечист или не обичаш и не се молиш достатъчно, той е прав. Ключът не е да спориш с дявола относно твоята собствена праведност, защото пред Бог твоята праведност е неприемлива. Няма значение колко време се защитаваш или оправдаваш себе си, ти знаеш вътрешно в себе си, че често обвиненията на дявола имат частица истина в себе си.

Нашето спасение не е основано на това, което ние правим, а на това, което Исус стана за нас. Самият Христос е нашата праведност. Ние бяхме оправдани чрез вяра. Нашият мир с Бог идва чрез Господ Исус Христос (Римляни 5:1). Когато сатана идва срещу теб, той се опитва да те измами, като те кара да фокусираш вниманието си върху твоята собствена праведност. И колкото повече разпознаваме, че Исус е нашата праведност, толкова по-малко противникът ще може да ни атакува на арената на нашите провали. Когато обвинителят дойде да те осъди, че нямаш достатъчно любов, нека твоят отговор да бъде: „Истина е, че аз нямам достатъчно любов, но Синът на Бог умря за всички мои грехове, дори за греха на несъвършената любов.” Излезте от сянката на сатанинската атака, и застанете в ярката светлина на любовта на Отец. Покорете се на Бог и помолете любовта на Христос и Неговата простителност да изместят вашата слаба любов.

Когато сатана иска да ви осъди за нетърпение, още веднъж вашият отговор трябва да бъде: „Да, в моята плът аз съм много нетърпелив. Но тъй като съм новороден, Исус е моята праведност и чрез Неговата кръв върху мен, ми е простено и съм изчистен.” Обърнете се още един път към Бог. Използвайте обвинението като напомняне за това, че вие не стоите пред Трона на Съдията, а пред Трона на благодатта, което ви дава свободен и дръзновен достъп до Бог за помощ (Евреи 4:16).

Жизнено важният ключ за превъзможване над дявола е смирието. Да смириш себе си означава, да откажеш да защитаваш своя образ. Ти си покварен и пълен с грехове в своята стара природа. Но ние имаме нова природа, която е създадена по образа на Христос (Ефесяни 4:24), така че можем да се съгласим с врага по отношение на нашата плът!

Но не ограничавайте този принцип на смиряване само, когато става дума за духовната война. Тази заповед е приложима и в други ситуации. Силата на смирието е в това, че то изгражда духовна защита около душата ви и спира борбите, надпреварите и много други неща, които крадат вашия мир.

Едно чудесно място да практикувате това, е във вашите семейни взаимоотношения. Вашата съпруга може да ви критикува, че вие сте нечувствителен съпруг. Плътският отговор може лесно да превърне разговора в конфликт. Другата възможност е просто да смирите себе си и да се съгласите със съпругата си. Вие вероятно сте нечувствителен. Тогава помолете заедно Бог за повече нежна любов.

Може би вашият съпруг ви обвинява като негова съпруга, че не разбирате напрежението, което има в своята работа. Твърде вероятно е, той да е прав. Вие не знаете нещата, с които той трябва да се справя. Вместо и вие да отговаряте на свой ред с обвинение, смирете себе си и се съгласете с него. Молете се заедно и поискайте от Бог да ви даде разбиращо сърце. Ако ние останем смирени по сърце, ще получим изобилна благодат от Бог и сатана ще бъде обезоръжен на много фронтове.

Запомнете: сатана се страхува от добродетелта, той се ужасява от смирието, той го мрази, защото смирието е предаване душата на Господа, а дяволът се ужасява от Исус Христос.

3. Събаряне на крепости

Това, което хората наричат „спасение”, е просто първата стъпка от Божия план за нашия живот, който всъщност е да ни направи съобразни с характера и силата на образа на Исус Христос. Ако не успеем да видим нашите взаимоотношения с Бог като такива, ние ще позволим на прекалено много области в нас да останат непроменени.

Събарянето на крепостите е разрушаването и премахването на тези стари начини на мислене, така че истинското присъствие на Исус Христос да може да бъде изявено чрез нас.

Какво е крепост?

„Защото, ако и а живеем в плът, по плът не воюваме, защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, но пред Бога са силни за събаряне на крепости” (II Коринтяни 10:3-5).

Всяко успешно освобождение трябва да започне първо чрез премахване на това, което защитава врага. Говорейки за духовна война, апостол Павел въведе думата „**крепост**”, за да определи духовните крепости, където сатана и неговите легиони се крият и са защитени. Тези крепости съществуват в моделите на мислене и идеите, които ръководят отделните църкви и хора, както и събранията и нациите. Преди да бъде спечелена победа, тези крепости трябва да бъдат съборени и въроръжението на сатана отнето. Тогава мощните оръжия на Словото и Духа ще могат ефективно да ограбят къщата на сатана.

Но какво е библейското значение на думата „**крепост**”? В Стария Завет крепостта беше безопасно място за живеене, използвано за защита от враговете. Ние виждаме, че Давид се криеше от цар Саул в пустинните крепости (I Царе 23:14-19). Това бяха материални структури, обикновено пещери, високо в планините, които бяха много трудни за атакуване. Това са имали предвид вдъхновените писатели на Библията, пригаждайки думата „**крепост**”, за да определят силните и здраво защитени духовни реалности.

Крепостта може да послужи като защита от дявола, както е в случая, когато Господ е наша крепост (Псалм 18:2). Или точно обратното - крепостта може да бъде място за защита на дявола, където демонична или пък грешна дейност всъщност е защитена вътре в нас чрез нашите мисли на оправдание на злото. Крепостите, които първо ще изясним, са тези погрешни схващания, защитаващи стария себичен живот и които много често остават „защитени места за живеене” на демонично подтисничество в човешкия живот.

Апостол Павел определя крепостта като: **„Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бог” (II Коринтяни 10:5).** Демоничната крепост е всеки тип мислене, което възвишава себе си над познаването на Бога. По този начин то дава на дявола сигурно място за влияние в мисловния живот на човека.

В повечето случаи ние не говорим за „духовно обладаване”. Авторът не вярва, че християнинът може да бъде обладан, защото когато един човек е „обладан” от демон, този демон изпълва неговия дух по същия начин, както Светия Дух изпълва духа на християнина.

Но така или иначе, християните могат да бъдат *угнетявани* от демони, които са в състояние да окупираат и населяват необновените мисловни системи, особено ако тези мисли са защитени от самоизмама или лъжливи доктрини. Мисълта „не мога да имам демон, защото съм християнин“, просто е неправилна. Демонът не може да те има във вечно притежание, но *ти можеш да имаш демон*, ако отказваш да се покаеш за своето оправдание на злото. Твоят бунт срещу Бог създава място за дявола в живота ти.

Много християни са тормозени от различни страхове. Те са били съветвани и хора са се молили за тях, но с много малък успех. Те се нуждаят от нещо повече от молитва. Те се нуждаят от освобождение. Но освобождението вероятно ще бъде далеч от тях, докато *духът на страх* не бъде вързан и крепостите на страх не бъдат съборени.

Много вярващи са били учени, че щом имат Святия Дух, те не могат да бъдат излъгани. Това също е неправилно. Причината, поради която Духът на Истината беше изпратен, е тази, че ние много лесно изпадаме в самозаблуда. Всъщност, самата мисъл, че християнинът не може да бъде излъган, е сама по себе си измама! Когато точно тази лъжа навлезе веднъж в ума на вярващия, неговите идеи и мнения престават да се развиват и той остава завинаги в духовното положение, в което е. И всякакъв вид духове ще атакуват душата, като знаят, че са защитени чрез мислите и доктрините в ума на този човек.

Доста трудно е да се разчупи силата на религиозната самоизмама, защото самата същност на вярата е да не дава място на съмнението. Когато един път човекът е измамен, той не разпознава, че е измамен именно, защото е измамен! За всичко, което мислим, че знаем, ние трябва да знаем също и това, че можем да сгрешим. Ако откажем да приемем тази истина, как ще бъдем коригирани от нашите грешки?

Всяка област на сърцето и ума ни, която не е предадена на Исус Христос, е област, уязвима за сатанинска атака. И точно тук, в неразпънатия мисловен живот на вярващия, е най-важно да бъдат съборени крепостите. Поради тази причина ние трябва да приемем това, което Писанието нарича „смиряване на ума“, преди да бъде възможно истинското освобождение. Когато открием бунт срещу Бог в нас, не трябва да се защитаваме и да извиняваме себе си. По-скоро трябва да смирим своите сърца и да се покаем, като позволим вярата ни в Бог да ни промени.

Както виждате, сатана се храни чрез греха. Там, където в живота на вярващия има навик да се съгрешава, очаквайте да намерите демонично действие в тази област. Навикът да се съгрешава често става място за живеене на духове, които крадат от вярващия неговата мощ и радост и този навик е крепост.

Вие може да не се съгласите с идеята, че злите духове биха споходили и заели умовете на вярващите, но със сигурност трябва да се съгласите, че всеки от нас има плътски ум, който е източник на празни въображения, мисли, възвишаващи себе си над Бог (II Коринтяни 10:3-5). С дявола се справяме, като се справяме с плътските мисловни системи, с крепостите, които защитават врага.

Нямаше крепости, нито неправилно отношение, нито пък лъжливо мислене в ума на Христос. Точно преди Исус да отиде на смърт, Той каза: **„Защото идва князът на този свят; той няма нищо в Мен”** (Йоан 14:30). Сатана нямаше нищо в Исус! Ние също искаме да можем да кажем, че сатана няма тайни места в нас - никакви „механизми за изкушение”, които той натиска и които отварят вратата на нашата душа към злото. Когато крепостите в умовете ни са съборени, въпреки че можем от време на време също да съгрешим, ние ще ходим във великата победа и ще бъдем употребени за помагане на другите в тяхното освобождение.

Покаянието предшества освобождението

Събарянето на крепостите започва с покаяние. Когато Исус изпрати учениците Си, **„те излязоха и проповядваха, че хората трябва да се покаят, изгонваха много демони и изцеляваха”** (Марк 6:12-13). Наблюдавайки освобождението от духовете, които са обременявали умовете, забелязваме, че *покаянието предшества освобождението и освобождението често води до изцеление в други области.*

Ако си християнин, независимо от колко време, ти вече имаш много съборени крепости в твоя живот. Те бяха съборени, когато се покая и дойде при Исус. Освобождението често е много просто, когато душата го иска. Все пак, без известно покаяние, освобождението почти винаги е невъзможно и въпреки че на духа може да му е заповядано да напусне, ако начина на мислене на човека не се е променил, неговото неправилно отношение към греха ще накара духа да се върне.

Един от аспектите на служението на Христос е това: **„да се открият помислите на много сърца”** (Лука 2:35). Ако ти наистина ходиш с Исус, много области на твоя мисловен процес ще бъдат разкрити. Но ще има благодат и сила от Бог, която ще ти даде възможност да се покаеш, да повярваш в Бог и да приемеш Неговите добродетели в своя живот. Ти ще видиш да падат крепости и да идва победата. Но аз трябва да те предупредя: ще има натиск от страна на твоята плът, а също така и от демоничния свят, да сведеш до минимум и да игнорираш това, което Бог изисква от теб. Ти може да бъдеш изкушен да предадеш някакъв мним грях или малка грешка, докато всъщност позволяваш на твоите големи проблеми да останат недокоснати и добре скрити. Нека да осъзнаем, че средствата, които използваме, за да запазим нашите грехове в тайна, са

всъщност истинските материали на една крепост. Демонът, с когото воювате, използва вашите мисли, за да защити своя достъп до живота ви.

Нека да се молим: *Небесни Татко, има области в моя живот (на глас назовете името на греховете, които вършите), които не съм предал напълно на моя Господ Исус Христос. Господи, прости ми за компромиса. Аз също Те моля за сила да достигна до събарянето на крепостите, без нежелание или съзнателна измама в моето сърце. Чрез мощта на Святия Дух и в името на Исус, аз връзвам всяко сатанинско влияние, което поражда компромисите и греха в мен. Покорявам себе си на светлината на духа на Истината, да изгори крепостите на греха в мен. Чрез мощните оръжия на Духа и Словото, аз изповядвам, че всяка крепост в моя живот е съборена. Моята цел е чрез милостта и благодатта на Бог да имам само една крепост в мен - крепостта на присъствието Христово.*

Аз Ти благодаря, Господи, за това, че ми прощаваш и ме изчистваш от всичките ми грехове. И чрез благодатта на Бог се задължавам да продължавам в тази област, докато дори най-малките остатъци от тези крепости не са премахнати от моя ум. Благодаря Ти, Татко. В името на Исус. Амин.

4. Къща, направена от мисли

Има сатанински крепости върху страни и общности. Има крепости, които влияят върху църкви и личности. Където и да съществува крепост, това е демонично вкаран модел на мислене. Всъщност, това е „къща, направена от мисли“, която е станала място на сатанинска дейност.

Предупреждение преди освобождението

„Когато нечестивият дух излезе от човека, той минава през безводни места да търси покой, но не намира. Тогава казва: „Ще се върна в къщата си, откъдето съм излязъл“

(Матей 12:43-44).

Въпреки че естеството на нечистия дух по същност е духовно, а не физическо, той все пак търси място за живеене - „къща“, където да може да „почине“. Исус разкри, че има области в човешката природа, които всъщност могат да приютяват злия дух и да му осигуряват почивка. Ако това е така, нека да разкрием природата на човека и да открием тази страна в нас, която може да стане „градивен материал“, където духът да обитава.

Първо, нека да осъзнаем, че демонът не може да живее в истински християнски дух. Чрез новородението човешкият дух става място за

живеене на Святия Дух. И понеже Святият Дух е в нас, можем да разпознаем атаките на врага.

Тази част на човешката природа, която е изключително подобна на природата на дявола, е нашият плътски мисловен живот, което е част от душата или личността на човека. И точно в нашите неразпънати мисли и неосветени намерения, нечистите духове, маскирайки себе си като наши мисли, и криейки се в нашите намерения, имат достъп до живота ни.

Исус продължи: **„И, когато дойде, намира я празна, пометена и наредена. Тогава отива и взема със себе си седем други духове, по-зли от него, и като влязат, живеят там и последното състояние на този човек става по-лошо от първото”** (Матей 12:44-45).

Ако искате да бъдете успешни в духовната битка, вашата духовна война трябва да се провежда в съгласие със Словото. Защото, ако вие сте невежи по отношение на необходимостта да доведете Христос в освободената душа, има опасност последното състояние на този човек **„да стане по-лошо от първото”** (Матей 12:45; II Петрово 2:20). *Христос трябва да влезе и да Му бъде позволено да изгради Своята къща на праведност в областите, където сатана е живял.* С изключение на случаите с физическо увреждане, освобождението не трябва да бъде предлагано на никой, който няма желание да покори своя мисловен живот на Исус Христос!

Ограбване оръжията на сатана

„Когато силният въоръжен човек пази двора си, имотът му е в безопасност. Но, когато един по-силен от него нападне и му надвие, взема му всичкото оръжие, на което се е надявал, и разпределя това, което е грабнал от него” (Лука 11:21-22).

Преди да бъдем спасени, ти и аз бяхме „неразпределеният имот” на дявола. Сатана беше като напълно въоръжен **„силен мъж”**, който пазеше домовете на нашите души. В деня на нашето спасение, един славен и **„по-силен”** - Господ Исус Христос, атакува и победи сатана, и ограби неговото въоръжение. Нашето новорождение като преживяване може да бъде много различно в естествения свят, но в духовния свят една единствена борба се е провела за спечелването на всеки един от нас. Ако бихме могли да надникнем в невидимия свят, щяхме да видим Святия Дух, работещ с ангелите на Бога, за унищожаването на първата линия на защита на врага - неговото **„въоръжение”**. Но какво всъщност беше това въоръжение, което защитаваше дявола и ни възпираше от спасението? Въоръжението, на което демоните разчитат, включва: *мисли, отношения и мнения*, които са в съгласие със злото.

Това, което Исус разкри като „**въоръжение**”, апостол Павел го нарича „**крепости**” (II Коринтяни 10:1-4). Много е важно да отбележим, че говорейки за крепости, апостол Павел се обърна към *църквата*. Глупаво е да считаме, че спасението ни е елиминирало всичките грешни представи и намерения, всичките крепости, които все още влияят върху нашите възприятия и поведение. Да, старите неща преминаха и наистина нови дойдоха, но докато не започнем да ходим в пълнотата на Христос, не трябва да считаме, че процесът на промяната е завършил.

Ние ще назовем някои крепости по-късно в тази глава. Засега нека кажем, че на ниво човек, основата на продължителния ни успех в духовната война, идва от подчинението ни към Господа. Когато Той разкрива тези крепости, ние се съгласяваме с Него и чрез покаяние ги събаряме.

Много е важно да осъзнаем, че когато говорим за крепости, ние не говорим за случайни мисли или грехове. Всъщност крепостите, които най-много ни въздействат, са тези, които са така скрити в нашия мисловен живот, че ние не разпознаваме и не ги класифицираме като зло. Да се върнем към споменатия по-горе текст. Исус разкри, че нечистите духове търсят „**почивка, покой**”. Смисълът на почивката, която те търсят, всъщност е да бъдат в хармония с тяхната околна среда. С други думи, когато нашият мисловен живот е в съгласие с неверието, страха или повтарящи се грехове, врагът има почивка.

Не е случаен фактът, че процесът на освобождение често включва период на вътрешни конфликти и безпокойство. Това е *добър* знак, който показва желанието на човешката воля да бъде свободна. Трябва да очакваме времето, когато ще използваме нашата власт в Христос, като се „**противим**” на дявола (I Петрово 5:9). Павел говори за „борбата” на църквата срещу началствата и властите. Ще има *период на битка*, който се включва в процеса на събаряне на крепостите, защото ти скъсваш своя договор с врага, който ще се бори да остане в твоя живот.

Да пленим всяка мисъл за Христос

Въпреки че ние се успокояваме, когато станем християни, да бъдем християни не ни прави идеални. Има все още много крепости в нас. Затова нека да определим някои от тези крепости в нас. Рядко ще бъде намерен християнин, който не е ограничен поне от една от следните крепости: неверие, охладняла любов, страх, гордост, непростителност, страст, алчност или комбинации от тези, както и евентуална възможност за много други.

Поради това, че ние с готовност изявяваме себе си, е трудно да разпознаем областите на угнетение в нашия живот. В края на краищата, това са нашите мисли, нашето отношение, нашите възприятия. Ние защитаваме мислите си със същата енергичност, с която защитаваме и

оправдаваме самите себе си. Писано е: **„Защото каквито са мислите в душата му, такъв е и той”** (Притчи 23:7). *С други думи, същността на това, което сме, е в нашия мисловен живот.* Така или иначе, преди да може да бъде осъществено каквото и да е освобождение, ние трябва честно да осъзнаем и да изповядаме нуждата си. Трябва да спрем да се преструваме, че „всичко е наред”, да смирим себе си и да потърсим помощ. Всъщност, както по-рано споменахме, първата крепост, която Бог трябва да премахне, е гордостта. Защото, докато някой не е готов да признае, че има нужда от освобождение, той никога няма да бъде свободен от тези крепости.

За да разберем какво не е правилно в нас, ние трябва да видим Божия стандарт за праведност. Давид - на върха на славата, Йов - на дъното на мизерията, както и всички ние между тези двамата, сме си задавали един и същи въпрос: **„Какво е човекът?”** Авторът на Послание към евреите задава същия въпрос, но тогава отговаря под вдъхновението на Духа: **„Но виждаме Исуса”** (Евреи 2:9). Исус Христос е моделът, който Бог има предвид за новосъздадения човек (Ефесяни 4:23-24). Той не е просто нашият Спасител - Той е живеещият в нас, Който ни преобразява в Своя образ, Първородният в семейството на славните синове (Евреи 2:10; Римляни 8:28-29).

Но нека също да разберем, че само Исус може да бъде като Исус. Когато ние Му се отдаваме, като все повече се покоряваме, пребъдваме в Него и Словото Му пребъдва в нас, тогава Той ни дава живот, който не е просто „като” Неговия Собствен, но това е точно Неговият живот! Самият Исус Христос, който живее в нас, изпълнява Божията вечна цел, която е, да направи човека по Своя образ. В нас присъствието на Господ Исус прави оръжията на нашата духовна война мощни, вдъхновява нашите думи с власт, когато ние събаряме крепости.

Затова вие трябва да се научите да гледате обективно на каквито и да било мисли или намерения, които ви възпрепятстват да се изобразите спрямо учението на Христос. Тези мисли трябва да бъдат пленени и неправилните намерения - разпънати. Трябва да направим път в нас за идването на Господа. Също да позволим на Неговото влияние да нараства и да се разширява до тогава, докато не се потопим в Духа Му така, че не просто да вярваме в Него, но да вярваме като Него. Неговата любов, мисли и желание да извират от нашите вътрешности.

Следователно, когато се стремим да разпознаваме и да унищожаваме демоничните крепости, втората крепост, която трябва да бъде напълно съборена, е крепостта на неверието. Това е този начин на мислене, който ни казва, че да бъдем като Христос е невъзможно, и задържа цялото ни понататъшно духовно израстване. Тази лъжа и веригите, които тя слага върху сърцата ни, трябва да бъдат премахнати от нашия живот.

Така че, нека в този момент да започнете да се молите във вашия дух. Нека Святият Дух да влезе и да изпълни сърцето ви. Ако страдате от крепост, която казва, че никога няма да бъдете като Христос, то тази крепост може да бъде съборена точно сега.

Нека да се молим: *Господи Исусе, аз се подчинявам на Теб. Заявявам съгласно Словото Ти, че поради Твоята сила да подчиниш всички неща на Теб, оръжията на моето духовно воюване са силни да събарят крепости. Покайвам се за използването на лъжата, че никога няма да бъда като Исус, като извинение за грях и компромиси с моите убеждения. В името на Исус, аз се отказвам от моята грешна стара природа и чрез благодатта на Бога и силата на Твоя Дух събарям крепостта на неверие, която съществува в ума ми. Заради съвършената жертва на Исус Христос, аз съм ново създание и вярвам, че ще вървя от слава в слава, като постоянно се преобразявам в Христа, ходейки с Бога. Амин.*

Унищожете крепостта на провала

Нека разгледаме и други крепости, които може да съществуват във вашия живот, да видим техния произход и още по-важно, да видим как могат да бъдат премахнати. Първо, запомнете, че крепостта е къща, направена от мисли. Затова по отношение на този вид духовна война Павел обяснява, че нашият успех се основава върху това **„да пленим всяка мисъл в подчинение на Христа”** (II Коринтяни 10:5). След като целта ни е, да позволим на Христовия Дух, да има пълен достъп в душите ни, ние трябва пленим нашите мисли и да ги правим роби на Христос.

За да се справим с крепостта на провала, трябва да направим покаянието наш начин на живот. Запомнете, че покаянието означава промяна, а не просто угризение на съвестта. Нашето мислене трябва да се промени. Има „стада от неправилни мисли, които блуждаят в ума ни и се хранят с всяко едно стърнище на неверие и провал. Мисли като: „Аз винаги ще бъда неудачник”, „Аз съм просто един грешник” или „Аз се опитах да ходя в Духа, но нищо не се получи”, се срещат и образуват стени, под и таван, т. е. „градивния материал” на крепостта на провала. За да си осигурите победа, вие трябва да плените тези неправилни мисли.

Пленете мисълта „Аз съм неудачник”. Покайте се за нея и помолете Бог да ви прости вашето неверие. Нека вашият ум да бъде обновен чрез Словото на Бог, което казва: **„За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява”** (Филипяни 4:13). Въпреки че сте се проваляли и вероятно ще се провалите пак в бъдеще, сега заради това, че Бог е във вашия живот, вие можете уверено да кажете: „Въпреки, че бях неудачник, моята увереност идва от Бога, а не от мен самия. Аз съм напълно способен да направя всичко чрез Христос, Който ме подкрепя.”

Арестувайте мисълта „Аз съм просто грешник“. Заместете я с признанието за вашата вяра, което казва: „Въпреки, че бях грешник, сега аз съм възлюбено дете на Бога и, въпреки че понякога още греша, кръвта на Исус ме очисти от всичката моя неправедност” (I Йоан 1:9). Заради кръвта Му, жертвата на Христос прави всеки един от нас толкова чист, колкото е Той Самият. Вие събаряте крепостта на поражението, която някога ви е сковала, и на нейно място започвате да поставяте крепостта на вярата, изградена върху Божието Слово. Чрез изобличаването на тези стари крепости и събарянето на този пораженски начин на мислене, вие ще унищожите крепостта на провалите във вашия живот. Ако продължавате да се обновявате в духа на своя ум чрез Божието Слово, ще започнете да се движите в невероятна сила и мир. И ще влезете в Божествената крепост на вярата.

Нека в намеренията ви бъде установена целта, че смисълът на вашето спасение е, да бъдете уподобени на Христос. Не е ли писано: **„Защото които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя”** (Римляни 8:29)? Същият Господ, който победи дявола и освободи твоето сърце, все още работи, за да обнови ума ти. Както е вярно, че Той е нашата обещана земя, така също е вярно, че ние сме Неговата обещана земя. *Великаните в нашите сърца, въпреки че са ни се съпротивлявали и са ни унижавали, не могат да устоят срещу Него. Той е вечният Исус - Святият, Който не познава поражението!*

Щом като осъзнаем, че нашето спасение е една продължителна трансформация и че се променяме **„от слава към слава”** (II Коринтяни 3:18) в образа на Христос, няма да се обезкуражаваме от крепостите, които откриваме, нито пък временните неуспехи ще ни парализират. След като видим нуждата си, трябва да се радваме, защото знаем, че е само въпрос на време, преди още един великан да бъде премахнат!

Разрушете крепостта на страха

Друга крепост, която скована хората, е страхът. Вашият опит ви подсказва, че ако опитате нещо ново и го направите пред хора, вие може да бъдете притеснени или отхвърлени. Против вас ще изникват серия от възможни реакции и вие отстъпвате, когато трябва да нападате, и мълчите, когато трябва да говорите. Това тихо, страховито оттегляне навътре във вас, е направило къща от мисли, в която живее духът на страх.

Бог не иска да живеете във вериги. Затова нека да погледнем на някои мисли и преживявания, които може да са направили структури на демонични крепости. Може би като малко дете, когато сте опитвали нещо ново, реакцията на вашето семейство или приятели е била, да ви се присмиват. Техните безсмислени думи толкова дълбоко са влезли във вас и са ви причинили такава ужасна болка, че вие неволно оставате в тази

„болезнена“ или „отстъпническа“ позиция. От тогава вие отказвате да бъдете на място, което ви прави уязвим за критика. Вие може би вече не си спомняте конкретния случай, но и до днес не сте престанал да отстъпвате с болка пред тези неща.

Запомнете, Исус каза, че Бог ще ни прости, ако ние простим на другите. Колкото и несправедливо да ви изглежда, вашата реакция към това, което ви наранява, е толкова далеч от волята на Бог, колкото и действията на тези, които ви нараняват. На практика вашата реакция е станала част от същността ви. Вие можете да бъдете освободени от тези вериги върху вашата душа, като се освободите и простите на тези, които са ви наранили. В степента, в която истински забравите случилото се и простите на този, който ви е обидил, в същата степен Бог ще възстанови душата ви в едно балансирано и здраво отношение към хората. И когато вие напреднете в този процес на простителност, ще израснете в любов. Писанието казва: **„В любовта няма страх, но съвършената любов изгонва страха“** (I Йоан 4:18). Крепостта на страх ще бъде изместена от крепостта на любов.

Винаги помнете: *Победата започва с името на Исус на нашите устни, но не е напълно завършена, докато характерът на Исус не бъде изграден в нашите сърца.* Не е достатъчно да имате **„къща пометена и поставена в ред“** (Матей 12:44). Мисловния ви живот трябва да бъде превзет от Личността на Христос и докато постоите в предаването си на Христа, Той ще премахне оръжията на сатана от ума ви. Той ще ви покаже какво имате нужда да съборите и ще видите, че оръжията ви са мощни за събаряне на крепости.

5. Трите източника на крепости

Ако искате да различите скритите крепости във вашия живот, единственото, което трябва да направите, е да проследите намеренията на сърцето си. Всяка област във вашето мислене, която е изпълнена с вяра и надежда в Бога, е област, която е била освободена от Христос. Но във всяка една система на мислене, в която няма надежда и се чувствате безсилни, е крепост, която трябва да бъде съборена.

Първият източник на крепости - светът

Обикновено крепостите водят началото си от един от следващите три източника. Първият източник е светът, в който сме били родени. Постоянният поток на информация и преживявания, които непрекъснато са оформяли нашите детски възприятия, е най-големият източник на крепости в нас. Наличието на любов (или липсата на любов) в нашия дом, нашето културно обкръжение, ценностите и надмощията на нашите връстници, както и страхът от отхвърляне и излагане, даже нашата външност и

интелигентност - всички, взети заедно, формират чувството ни за самоличност и разбирането ни за живота.

Душите ни, изпълнени с несигурност, са много чувствителни към критиките и комплиментите на другите. В търсенето на своето „аз“ в младите ни сърца различни думи са били излети като разтопена стомана, които като са изстивали, са образували природата ни. Много от днешните пораснали хора вярват, че са със слаби умствени способности, защото като деца са се възприемали така, поради безразсъдното критикуване на учители и родители.

Тези начини на мислене и ограничения са построени в нас от детството ни и са се вградили в нашия модел на мислене, посредством думите и идеите на другите. *Всъщност много от мненията ни за живота са наши просто, защото ние не знаем друг начин, по който можем да мислим.* И сега защитаваме, браним идеите си и оправдаваме мненията си, като че ли са наше собствено творение!

Още един пример за това е астрологията. Множество вярващи са вързани подсъзнателно от характерните черти и слабостите на техния „зодиакален знак“. В търсене на своята идентичност, тази бъркотия от измамни факти и илюзии е обзела душите им и това стои там, дори и днес, и продължава да спъва Божията работа за собственото им обновление.

Като християни трябва да знаем, че единствената истина, която е правилна за личността, е истината на Христос. Ако ние не осъзнаем това, ще бъдем само „**като нашия учител**“ и никога няма да направим нещо повече от „**делата на нашия баща**“ (Лука 6:40; Йоан 8:41). Нашите „бащи“ и „учители“ без съмнение са направили най-доброто, което са могли. Но целта ни не е просто да повторим делата на бащите си, а да извършим делата на Исус.

Затова Библията ни съветва да помним и да преценяваме плода или пътя, по който хората са изживели живота си, преди да се подчиним на техните концепции (Евреи 13:7). В този смисъл е очевидно, че само една Личност - Господ Исус Христос знае тайните на живота и това беше доказано чрез Неговото възкресение. Чрез победата над смъртта Той разкри, че разбира живота.

Въпреки че Исус ще използва хора, за да ни учи, ние не трябва да ставаме последователи просто на хора, особено, ако тези хора не са съобразени с Христос. Нашата цел е да бъдем като Христос и само като Него. Не трябва да позволяваме да ни ръководи поучение, чиято крайна цел не е тази проста истина!

В това дълго пътуване, през което душата търси себе си, ние трябва да предадем на Бога това, което сме били, защото когато изгубим нашия живот за Исус, ще го намерим. Вижте, когато дойдем при Исус, всичко това,

което е естествено в нас - нашия характер, ще се промени. Библията казва, че Бог е приготвил за нас ново сърце, нов ум и нов дух, нов характер, в крайна сметка даже и ново име (Евреи 8:10; I Коринтяни 2:16; II Коринтяни 5:16-17; Откровение 2:17).

Помнете, че когато бяхте новородени, вие получихте Самия Дух на Бога и чрез Неговия Дух вие бяхте пренесени в един друг свят - Небесното Царство. Въпреки че вашите крака са все още на земята, чрез превозното средство на Святия Дух сте се присъединили към Личността на Исус Христос, който стои на Божия трон. И както вашите крайници са прикрепени към вашето тяло, така вашето сърце е прикрепено към силата на Бог. Никога не сте сами. Христос е винаги с вас! И вие никога няма да бъдете отново човекът, който бяхте преди спасението. Божието обещание гласи: **„Ако е някой в Христа, той е ново създание, старото премина и ето, всичко стана ново”** (II Коринтяни 5:17). Всичко! Даже и вашата интелигентност и външност се променят към по-добро. Старите провали, предразсъдъци и намерения са обречени да си отидат. Една нова вяра и надежда трябва да израства във вас всеки ден. Как получаваме такова чудесно ново начало? Ние приемаме в сърцата си Духа на Христос, Който ни вдъхновява, и ние изучаваме думите Му, които ни ръководят. И каквото намерим в нас, което не е като Христос, ние го разпъваме на кръст.

Крепостта на нашите преживявания

Още един начин, по който могат да се изградят крепости в нас, е чрез преживяванията ни и изводите, които сме си направили от тях. Тези преживявания, за лошо или добро, са това, което ние наричаме реалност. Нека да осъзнаем, че животът, който притежаваме, е базиран върху една сложна мрежа от мисли и мнения, на които ние постоянно позволяваме да управляват душата ни. От друга страна, Бог определя реалността като „истина”, която може да се намери в Неговото Слово. За да можем да преминем от нашия свят в реалността на Бога, ние трябва да възприемем думите на Исус като врати, през които можем да минем и да влезем във вечното Царство на Бог. *Във всичко, което Исус поучаваше, ние виждаме реалността на Божието Царство.* Победата идва тогава, когато настроим себе си към реалността на Божия живот.

За да съборим крепостта на нашия опит, трябва да признаем **„Бог за верен, а всеки човек лъжлив”** (Римляни 3:4). Единственият, който има право да формира нашия живот, е Исус Христос. Трябва да решим да не позволяваме на нищо и никой да ни формира, да не го позволяваме и на собствените си лични преживявания, освен ако те не отговарят на Божиите обещания.

Нека да погледнем истината. Кой ръководи нашия живот? Бог или опитът? Ако нашите преживявания не се съгласуват с Божието Слово, те ще ни учат измамно, че Бог не е Този, който казва, че е. Трябва да пазим

сърцата си от мнения, които формираме за живота, защото, докато събитията в нашия живот не станат напълно съобразни с Христос, те са непълни.

С други думи, въпреки че не сте изцелени, не трябва да си правите заключението, че „изцелението на е за днес“. Това, което Бог е осигурил, е *вечно*. Това означава, че докато небето и земята не преминат, Той е осигурил изцеление. По същия начин е за греха. Въпреки че може да продължите да се препъвате, вие трябва да продължите да вярвате в благодатта на Бога, за да преодолеете това. Трябва да си дадете възможност да израснете в нови хоризонти. Никога не трябва да оставяте своята вяра в Божието Слово. Преживяванията могат да изглеждат полезни, но ако те ви карат да мислите, че Исус не е същият днес, както е бил и по време на Евангелията, тогава сте си направили погрешно заключение. Това е крепост, която трябва да бъде съборена.

Крепост от неправилни доктрини

Третият източник на крепости идва от лъжливите доктрини и учения в църквата. Исус ни предупреди: „**Внимавайте да не ви заблуди някой**“ (Матей 24:4). Ние можем да бъдем ръководени от друг човек, но наша е отговорността, ако бъдем излъгани от този човек. Трябва самите ние да изучаваме и да знаем Библията заради самите нас. И ако не го правим, как можем да разберем, че ни учат погрешно? Колкото и да обичаме даден пастир, колкото и често той да ни е укрепявал, ние трябва смирено да поискаме Бог да потвърди спорните доктрини. Нито един учител не е толкова истинен, нито един пророк не е толкова чист, че да можем сляпо да позволим да ни водят. Хората могат да ни ръководят, но нашите очи трябва да са отворени и нашите уши да са чувствителни за потвърдението от Исус. Както е писано: „**Всяка дума ще бъде потвърдена от устата на двама или трима свидетели**“ (II Коринтяни 13:1). Дори и истинските учители могат, без да искат, да проповядват лъжливи доктрини. Няма значение колко са искрени нашите библейски учители. Ако това, което ни учат, не ни води към любовта на Христос, към Неговата святост и Неговата мощ, ако не сме били подготвени така за Исус и чрез Него за другите хора, тази доктрина е крепост, която ни ограничава и подтиска.

Най-сигурният начин да се убедим, че някой не ни мами, е да се погрижим ние самите да не се заблудим. Трябва да сме честни към Бога и да бъдем чувствителни за Неговата любов и Словото Му. Планът на сатана е да ни накара да приемем, независимо дали чрез нашето възпитание, преживяване или чрез някоя догма в църквата, че някои части от живота на Христос не са истинни и не се отнасят до нас. *Всяка битка, която имаме в живота си, опира до Словото и до това, дали можем или не да изградим своя живот върху верността и честността на Бога.* Ако се придържаме здраво за нещата, в които сме сигурни, Бог ще бъде верен да ни освободи от тези крепости и да ни доведе в пълнотата на Царството Си.

6. Крепостта на Христовото подобие

Победата започва с името на Исус върху нашите устни, но тя е напълно завършена, когато характерът на Исус е изграден в нашите сърца.

Най-висшата цел на Бога

Много християни влизат в духовната война единствено с надеждата да облекчат сегашната си мъка или да имат едно „нормално“ съществуване. Но целта на всички аспекти в духовния свят, включително и на духовната война, е, да ни доведе до образа на Христос. Нищо - нито поклонението, нито духовната война, нито любовта, нито пък освобождението са наистина достижими, ако пропуснем най-важното нещо на нашата вяра - да бъдем като Христос.

Нека да припомним, че Господ освободи древните евреи от Египет, така че да може да ги заведе в Обещаната земя. По същия начин ние сме освободени от греха не, за да живеем за себе си, но за да можем да дойдем в образа на Христос. Нашите цели трябва да се слоят с Божествените, защото, ако нашият характер и природа не се променят, ние неминуемо ще намерим себе си заплетени отново в същите проблеми, които и преди са ни причинявали неприятности.

Въпреки че може да не ни се иска да чуваме това, но много от нашите духовни конфликти просто няма да спрат, докато характерът на Господ Исус не се формира в нашите сърца. Целта на Отец при нашето освобождение е нещо повече от това, да отмахне товарите и демоните от гърбовете ни. Всъщност точната цел, на която Бог е подчинил цялата своя работа в живота ни, е нашето преобразуване в **„образа на Неговия Син“**. Целта на Отец в спасението ни беше, Исус да бъде **„Първородният между много братя“** (Римляни 8:28-29). С други думи начинът, по който можем да осъществим Божествената крайна победа, е, да достигнем Неговата крайна цел, която е пълното ни преобразуване в образа на Христос.

Има такова сливане в Духа между Бог и нас, където нашите духове са напълно пропити от живото присъствие на Господ Исус и Неговата слава изпълва до толкова нашия живот, че няма **„тъмна част в него“** (Лука 11:36). Тази близост с присъствието на Господа произвежда такава неразрушима защитна крепост, в която сме скрити от злото. Чрез Него влизаме в съвършенството на Неговите пътища и го прилагаме в нашите взаимоотношения както с Отец, така и един към друг, и имаме имунитет срещу безбройните сатанински атаки. Всъщност, когато Неговата пълнота нараства в нас, тогава това, което е писано, се изпълнява: **„Както е Той, така сме и ние в този свят“** и **„Онзи, който се е родил от Бога, пази себе си и лукавият не се докосва до него“** (I Йоан 4:17; I Йоан 5:18). Ние

трябва да осъзнаем, че не сатана ни побеждава, но нашата *отвореност* към него. За да победим напълно дявола, трябва да ходим „**под покрива на Всевишния**” (Псалм 91:1). Сатана е търпян само с една единствена цел - духовната война между дявола и Божиите светии ни заздравява в образа на Христос, където природата на Христос става нашето единствено място за почивка и сигурност. Бог позволява духовната война да подпомогне Неговия вечен план, който е, да направи човека според Своя образ и подобие (Битие 1:26). Когато разберем, че целта на Отец е да преобрази нашия живот в този на Христос, ние ще виждаме непрестанно, че Бог има един отговор за духовното воюване - *достигането характера на Неговия Син!* Тормозени ли сте от демони на страх и съмнение? Подчинете тези области на Бог, покайте се за вашето неверие и се изпълнете с вярата на Христос във вас. Тормозени ли сте от духове на страст или срам? Представете точно тези области на грях на Бог, покайте се за вашата стара природа, уповавайки на Христовата простителност и чистотата на Неговото сърце. Отец е много повече заинтересован Неговият Син да бъде изобразен в нашия живот, отколкото побеждаването на сатана. Кой е този дявол, който може да въстава срещу Живия Бог? Всъщност най-великата истина е тази, че когато дяволът разбере, че неговите ожесточени атаки срещу вашия живот не ви отдалечават от Бога, но ви приближават към Него и че неговите изкушения всъщност ви карат да придобиете добродетелите на Христос, той ще се оттегли.

Целта не е духовно воюване, а да бъдем като Христос

Има време, за което ние ще говорим по-късно в тази книга, когато Господ ще ни призове да съборим крепостите на ада, изградени около нашите църкви и събрания. Но също така има едно друго време, когато, ако ти навлезеш в духовната война, ще бъде всъщност отстъпление от подчинението ти към Бог. Исус победи сатана в Гетсимания и на кръста не, като директно се конфронтираше с него, а чрез изпълняване на съдбата, за която Той беше призован на Голгота. *Най-великата битка, която някога е била спечелена, беше постигната с очевидната смърт на Победителя, без Той да изрече нито една дума на смърряне срещу врага!* Князът на този свят бе осъден и началствата и властите бяха обезоръжени не чрез конфронтация в духовна война, но чрез предаването на Исус Христос на кръста.

Има случаи, в които вашата битка срещу дявола е всъщност би била едно отстъпление от по-висшата Божия цел, която Той има за вас. Ходатаите и капитаните в духовната война отбелязват: „Има демон, чиято цел е да отвлече човешкия ум към ада и неговото име е „неправилен фокус”. Ако вие продължително време виждате демонични духове в хора или в материалния свят около вас, вие може би воювате с такъв дух. Крайната цел на този демон е, да създаде умствена нестабилност в светиите, за да не се движат в свобода. *Слушайте много внимателно: ние не сме призовани да се фокусираме върху битката или върху дявола,*

освен когато тази битка премахва пречките за нашето моментално и бързо преобразяване в Христос. Нашето призвание е да се фокусираме върху Исус. Работата на дявола обаче е, да отмести погледа ни от Исус. Първото оръжие на сатана винаги е да ни съблазни да не гледаме на Исус. Обърнете се към Исус и почти веднага битката изчезва.

Познавах един човек, който притежаваше компания за касети. Освен, че управляваше бизнеса, той често прекарваше време в слушане на касета-майка, от която излизаха всички останали касети. С годините неговите уши привикнаха да улавят всяко най-малко прашене или пукане, всеки един недостатък, който трябваше да се елиминира в касетата-майка. Един ден отбелязах, че сигурно е чудесно и радостно да се работи с музика. Неговият отговор просветли ума ми. Той каза: „Знаеш ли, аз не съм слушал музика от години. Когато въщи включва моята модерна домашна стерео уредба, без значение какво се свири, единственото, което чувам, са прашене и шум.”

По същия начин както неговите мисли са били обърнати към музикалните дефекти, така неправилният фокус ще се стреми да обърне вашите мисли единствено към врага. И в един момент всичко, което виждате, ще бъдат демоните. Истинската дарба, наречена „разпознаване на духовете”, е балансирана дарба, която ви дава възможност да разпознаете колкото ангелските духове, толкова и злите. Правилното използване на тази дарба има много повече положително влияние, отколкото това, което обикновено се представя за разпознаване.

Един пример за добро балансиране на разпознаването можем да видим в IV Книга на Царете. Сирийската армия беше обиколила един град в Израел за огромен ужас на слугата на пророк Елисей. За да успокои неговия страх, Елисей се помоли очите на слугата му да се отворят. Тогава той го окуражи, казвайки: **„Не се страхувай, защото тези, които са с нас, са повече от ония, които са с тях”** (IV Царе 6:16). След като Господ отвори очите на слугата, той видя това, което Елисей виждаше: **„Хълмът беше пълен с огнени коне и колесници около Елисей”** (ст. 17).

В духовното воюване битката никога не е представяна като човешкото „ние срещу тях”. Тя винаги включва **„тези с нас”** срещу **„тези с тях”**. Истинското разпознаване е пълното осъзнаване за огромното множество ангели, верни на Бога, и също така пълната яснота за действията на демоничния свят. Трябва да знаем, че ангелските сили на наша страна са както по-силни, така и по-многобройни от врага. Запомнете, че ако престанете да чувате „музиката” във време на вашата духовна война, вашето разпознаване в най-добрия случай е непълно.

Ние трябва да научим, че от човешка гледна точка много по-добре е да развиваме Божествени добродетели, отколкото да прекарваме целия ден, молейки се срещу дявола. Точно радостта в Господа изгонва духовете

на депресия. Точно нашата жива вяра унищожава духовете на неверие и действената ни любов изгонва страха.

Като с постоянство чрез вяра предаваме себе си на Христос и на Неговата същност и Слово, буквално изграждаме непревземаеми крепости и стени от присъствието Му около нас. Пътят към крепостта на Всемогъщия е прост. **Победата започва с името на Исус на нашите устни, но тя е напълно завършена, когато характерът на Исус е изобразен в нашите сърца.**

7. Владейте сред вашите врагове

Нашият мир не идва от крайно безразличие, нито пък от това, да бъдем толкова „духовни“, че да не забелязваме проблемите, а от пълната ни увереност, а от пълната ни увереност в Божията любов, независимо от битките и трудностите в нашите обстоятелства, защото знаем, че „по-велик е Този, Който е в нас, от онзи, който е в света“ (I Йоан 4:4). Вие не сте самоуверени - вие сте уверени в Бога.

Бог на мира ще смаже сатана

За да водим ефективно духовно воюване, трябва да разбираме духовната власт. Духовната власт не е да налагате волята си върху някой друг. Когато имате духовна власт, сте установили Божия мир в област, която е била пълна с конфликти и угнетяване. Затова, за да можем наистина да се движим във власт, ние трябва първо да имаме мир.

Апостол Павел учеше: **„А Бог на мира скоро ще смаже сатана под краката ви“** (Римляни 16:20). Когато поддържаме мир по време на духовна война, това е смазващ смъртоносен удар за сатанинското угнетяване и страх. Нашата победа никога не идва от нашите емоции или интелект. Нашата победа идва, когато откажем да съдим по това, което виждаме или чуваме, и повярваме, че това, което Бог е обещал, ще стане.

Ние никога няма да познаваме в пълнота победата на Христос, докато не престанем да реагираме по човешки на обстоятелствата. *Когато истински имате власт върху нещо, можете да погледнете на него без притеснение, страх или безпокойство.* Вашият мир е доказателство за вашата победа. Властта, която Исус имаше срещу суровата буря (Матей 8:23-27), беше проявление на Неговия мир над обстоятелствата. Той не започна да воюва срещу бурята. Той е се уплаши от нея, а само погледна нейното вилнеене и ѝ заповяда с властта Си, в съвършен мир. В съда на Пилат, в този свят, изпълнен с емоционален ужас от силите на ада, свято спокойствие обкръжаваше Христос. Мир, който беше роден от Неговото решение да извърши Божията воля, без значение колко ще Му струва това. Неговият дух излъчваше спокойствието, което в пълнота представя мира на Божия Трон. След няколко мига не Исус беше изправен пред съда, а сатана, Пилат и народа на Израел. Арсеналът на сатана включва такива

неща, като страх, безпокойство, съмнение, самосъжаление. Всяко едно от тези оръжия ограбва нашия мир и оставя притеснение вътре в нас. Искате ли да разпознаете къде врагът идва срещу вас? В тези ваши взаимоотношения, където нямате мир, имате война. И точно обратното - където имате победа, вие имате мир. Когато сатана хвърля своите стрели срещу вас, *колкото повече мир имате в този проблем, толкова по-истински вие ходите в победата на Христос*. Павел ни казва: **„като в нищо не се плашите от противниците си, което е доказателство за тяхната погибел, а на вас за спасение, което е от Бога”** (Филипяни 1:28). Вашият мир, вашето здраво стоене върху Словото на Бога е знак, че сте в правилната позиция, в пълно подчинение на волята Му. Самият факт, **че по никой начин не сте обезпокоявани** от вашия враг, е знак, че вие имате власт над него.

Миротворците са Божии синове

Мирът е Духовна сила. Миротворец не е просто човек, който протестира срещу войната. Това е такъв човек, който вътрешно е толкова отдаден на Христос в дух и истина, че може да бъде наречен „Божий Син”. Където отива той, Бог отива с него. И където отива Бог, той е с Него. Той е безстрашен, спокоен и дръзновен. Мир се излъчва от него по същия начин, както светлината и топлината се излъчват от огъня. В битките на живота вашият мир всъщност е оръжие. Вашата увереност заявява, че вие няма да се поддадете на лъжите на дявола. Вижте, първата стъпка за това, да вземете надмощие и власт над врага, е, да имате мир, независимо от обстоятелствата. Когато Исус се конфронтира с дявола, Той не се конфронтира със сатана чрез Своите емоции или страх. Знаейки, че дяволът е лъжец, Той просто отказа да приеме и слуша друг глас, освен гласа на Бога. Неговият мир превъзмогна над сатана. Така Неговата власт разгроми лъжата и накара демоните да се разбягат.

Починете, преди да владееете

В Псалм 23:4 Давид каза: **„Да, и в долината на мрачната сянка ако ходя, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мен”**. Има място, в което ти вървиш с Бога и не се страхуваш от злото. Давид беше виждал лъв, мечка и великан. В този Псалм той стоеше **„в самата сянка на смъртта”** и не се страхуваше от никакво зло. Вярата на Давид беше в Господ. Той каза: „Защото Ти си с мен”. Заради това, че Бог е с теб, всеки един враг, който срещнеш, ще бъде пречупен в победата, ако ти поддържаш вярата си в Бога. Давид продължи: **„Приготвяш пред мен трапеза в присъствието на неприятелите ми”** (ст. 5). Битката, в която се намиращ, скоро ще стане храна за теб, опитност, която ще те нахрани и ще те изгради духовно. Само Божият мир ще укроти твоите плътски действия в битката. Източникът на Божия мир е Самият Бог. Наистина **„пред Престола имаше стъклено море, подобно на кристал”** (Откровение 4:6). Стъкленото море е символ.

Няма никакви вълни, няма безпокойство, което да тревожи Бог. Той никога не се тревожи, никога не прибързва, никога не е без отговор. Морето пред Него е свършено спокойно и напълно тихо. Всички наши победи зависят от това, дали ще седим тук с Него. Бог е нашият Баща. Небесният Ерусалим е нашата майка, родното място на нашето ново създание (Галатяни 4:26). И ти си възлюбено дете на Бога, част от семейството на Отец и член на Неговия дом (Ефесяни 2:19). Ти по откровение трябва да знаеш, че не воюваш, за да отидеш на Небето. Ти си роден там при новородението си (Йоан 3:1-8). Трябва да поставиш и установиш правилно своите взаимоотношения с Всемогъщия. За тези, които са родени отгоре, Той казва: **„Седни отдясно Ми, докато поставя враговете под краката ти”** (Псалм 110:1). Преди да влезеш в духовната война, осъзнай, че не си ти този, от когото се страхува дяволът, а от *Христос в теб!* Ние сме издигнати и поставени да седим с Христос в Небесни места (Ефесяни 2:6) и заради това Святият Дух продължава да ни говори и нашето поклонение към Бога е нашето първо задължение в битката. Поставете себе си в присъствието на Бог. Седнете и починете, знаейки, че Христос вече е поставил вашите врагове за подножие под краката ви. От тази позиция на почивка Словото на Бог продължава: **„Господ ще простре от Сион скиптъра на силата ти, казвайки: Владей сред враговете Си”** (Псалм 110:2). Почивката предшества управляването. Мирът предшества мощта. Не търсете да владеете над дявола, докато напълно не сте се подчинили на Божественото управление върху вас. Прицелна точка на всяка победа е, да търсите Бог, докато Го намерите, и когато Го намерите, да позволите Неговото присъствие да изпълни вашия дух със Своя мир. От пълната сигурност, която имаме, стоящи от дясната Му страна, почивайки в Неговата победа, нека да владеем над своите врагове.

Част 2 - Бойното поле в църквата

Другите църкви в нашите градове не са наши врагове! Ние трябва да се научим да воюваме срещу заблудата и съперничеството, страховете и ревнивостта, които са изпратени от ада, за да ни разделят. Ако Исус се моли за нашето вечно единство (Йоан 17:20-23), тогава ние трябва да осъзнаем, че сатана постоянно воюва срещу него. Дяволът знае, че когато станем едно с Христос и чрез Него сме в единство един с друг, само е въпрос на време църквата, съградена върху Исус, да разруши империята на ада.

8. Господ, чийто меч е изваден

От всичките имена, които Небесният Отец можеше да даде на Своя Син, много показателно е, че Той избра името Исус, защото Исус идва от гръцката форма на Йешуа, който беше еврейски генерал и водеше хората във война. За да бъдем подготвени за по-велики победи, имаме нужда от по-голямо откровение за Исус Христос. Ние се нуждаем

да Го видим такъв, какъвто ще се разкрие в последния момент на този век - свят Воин, облечен за битката.

Ще познаете ли Исус, когато Той дойде?

„И когато беше Исус при Ерихон, повдигна очи и видя, че ето, насреща му стоеше човек с измъкнат меч в ръка, и Исус пристъпи при него и му каза: Наш ли си или от неприятелите ни?” (Исус Навин 5:13).

Във времето, което предхожда движението на Бога, има нещо интересно, което кара много хора да се чудят на Господ откъм тях ли е или срещу тях. Той е толкова агресивен, ревностен, толкова „различен” от това, на което ние сме били поучавани да уповаваме. През последните няколко години, това е точната ситуация, в която Господ установява Своето взаимоотношение с църквата. Господ стои пред нас с изваден меч. Вероятно сте минавали през период от време на време, когато върхът на меча на Христос е бил като че ли насочен срещу вашето сърце.

Но нека да ви насърча - Бог е откъм вас! Всъщност Неговата конкретна цел е, да освободи този същия меч на Духа, който е Словото Му (Ефесяни 6:17), чрез вашите думи и молитви. Но преди Господният меч да мине през вашата уста, трябва първо да мине през вашето сърце. Бог трябва да се опълчи срещу крепостите на страх в нас, преди да можем да бъдем ефективни срещу врага в небесни места.

Не отстъпвайте и не се ужасявайте от този нов образ на Божия Син. Защото всъщност това е началото, в което Бог ви обучава и подготвя за битката. След време, когато сте напълно обучени, ще бъдете безстрашни воители в Неговата армия. Сега може би вие сте непостоянни, недисциплинирани и не разбирате, че денят на духовна война е пред нас. Трябва да осъзнаем, че сме в последните дни на този век и за да се приготвим за гнева на сатана, тъй като неговото време изтича (Откровение 12:12), Господ Исус ще издигне армия, на която Той ще бъде открит по начин, непознат за много християни.

Исая ни казва: **„Господ ще излезе като силен мъж, ще възбуди ревността Си като воин, ще извика, да, ще издигне военен вик, ще надделее над враговете Си”** (Исая 42:13). Ние познаваме Господ като наш Спасител и наш Пастир. Тези откровения на възлюбения ни Господ не стават по-малко верни само заради това, че се разкрива един нов аспект от Неговия характер. Просто тази нова черта е напълно различна от това, което сме знаели за Него. Бъдете спокойни и радостни. Този страшен войнствен Цар с Неговия изваден меч, с военния вик в Неговите устни, е същият благословен Спасител, който умря на кръста за греховете ни.

Да, истина е, че ние не можем да преглътнем шока от това ново разкриване на Христос. Гледката, която се разкрива пред вас, ще бъде

също толкова драматична, колкото тази, която се разкри и пред Исус Навин в полетата пред Ерихон. Вашите представи ще бъдат разтърсени и страхът ви - атакуван.

Погледнете още един път на Исус Навин. Той наистина познаваше Господ по този чудесен и интимен начин, по който Го срещаше в скинията в пустинята. Но тук пред него стоеше едно ново откровение за Христос - Самият Господ бе дошъл да води Своите хора във войната. Като резултат тези бегълци от Египет и техните деца, родени в пустинята, щяха да победят много нации, по-силни и по-многобройни от тях самите (Второзаконие 9:1). Те щяха да направят невъзможното чрез мощта на Господа.

Исус Навин беше смутен, но както той, така и хората с него бяха много повече подготвени за битката, отколкото самите те предполагаха. Времето, прекарано в пустинята ги беше подготвило за война. По същия начин пустинята, в която вие сте били, не е била наказание, а е била време на подготовка и учене на покорство. Вие сте наблюдавали със страх духовната смърт на лидери в църквата, които не са се подчинявали на Господ. Но вие не сте се спъвали от тяхното неподчинение, а *сте се поучили от него!*

Преди Исус да се върне, тези, които са преминали през изпитанията в пустинята, ще получат едно друго откровение. Христос ще им се разкрие като **„Военачалник на Господното Войнство“**. Те ще бъдат готови да следват Агнето, където и да отиде.

„И Исус падна по лицето си на земята, поклони Му се и Му каза: Какво ще заповяда Господарят ми на слугата Си? А Военачалникът на Господното войнство каза на Исус: Събуй обувките от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свято. И Исус направи така“ (Исус Навин 5:14-15).

Това ново откриване на Господа е свято. Недейте да отричате или да критикувате това, което може би не разбирате напълно. Ние започваме да виждаме Господ такъв, какъвто наистина е, и такъв, какъвто ще се разкрие в дните, които ще дойдат.

Обещанието на Господа, което прочетохме по-рано, е, че Той **„ще излезе като воин, ще извика с военен вик, ще надделее над Своите врагове“**. В редиците на напредващата църква Исус извика с военен вик. Можете ли да чуете този Негов вик в ходатайството? Има издигната нова власт, ново поколение, чийто глас отеква с вика на пророческа молитва. Чрез Църквата Самият Христос надделява срещу Своите врагове! Истина е, че портите на ада няма да устоят срещу църквата, която Исус изгражда! (Матей 16:18). Дошъл е часът, когато Неговата църква трябва да израсне във всичките си аспекти в Него, Който е нашата Глава, Христос, *военният Цар* (Ефесяни 4:15).

9. Внимавайте с крепостта на охладняващата любов

Вашата любов става ли по-мека, по-ярка, по-дръзновена и по-видима или става по-дистанцираща се, пресметлива, по-малко уязвима и въобще я има по-малко? Това е много важен въпрос, защото вашето християнство е толкова истинско, колкото е любовта ви. Значителното намаляване на способността ви да обичате, говори за наличие на крепост на охладняваща любов, която се развива във вас.

Пазете се от непростителността

„Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее” (Матей 24:12). Особено важна област на духовната война, която идва срещу църквата, е сферата на църковните взаимоотношения. Ние може да се радваме на временни благословения и пробиви, но за да спечелим война за един град, Исус изгражда една единна църква в града. Отличителният белег на тази обединена, нарастваща църква, ще бъде отдаването ѝ на любовта. Но заради нарастващото беззаконие в края на века, истинската християнска любов ще бъде жестоко атакувана.

Няма духовно единство и от там, няма постоянна победа, без любов. Любовта е желание за единство. Горчивината, от друга страна, се характеризира със забележителна липса на любов. Тази охладняла любов е демонична крепост. В нашето поколение тази любов застрашително започва да става масово явление. Тя блокира силата на молитвата и прави невъзможно изцелението и докосването. Всъщност там, където има постоянна и закоравяла непростителност в личност или църква, демоничният свят (който е познат в Матей 18:34 като мъчителите) има свободен достъп.

Писанията предупреждават, че даже и най-малкият корен на огорчение в живота на човек може да излезе и да зарази мнозина (Евреи 12:15). *Горчивината е неосъществено отмъщение.* Безсмислието и жестокостта на някой може да ни е наранило дълбоко. Неизбежно е в този свят на нарастваща жестокост и бруталност да не бъдете наранени понякога. Но ако не реагирате с любов и простителност, ако задържите в духа си дълговете, които този, който ви е обидил, има към вас, тази обида ще ограби сърцето ви и способността ви да обичате. Неусетно ще станете част от тези християни в края на века, чиято любов е „охладняла”.

Огорчението е класическият симптом на крепостта на охладнялата любов. За да се справите с това, трябва да се покаете за отношението си и да простите на този, който ви е наранил. Това болезнено изживяване е позволено от Бога, за да ви научи как да обичате своите врагове. Ако все още имате непростителност към някого, който ви е наранил, вие сте се провалили на този тест. За щастие, това беше само тест, а не последният

изпит. Вие всъщност имате нужда да благодарите на Бог за възможността да израствате в Божествената любов. Благодарете Му, че целия ви живот не е бил залят от горчивина и презрение. Милиони души потъват във вечно осъждане всеки ден, без никаква надежда да избягат от това огорчение, но на вас ви е бил даден Божия отговор за тази болка. Бог ви е дал изходен път и това е любовта!

Като прегърнете и приемете Божията любов, и започнете да ходите в простителност, вие всъщност разрушавате крепостта на огорчение и проявата на охладняла любов в живота си. И точно заради това преживяване вие най-вероятно ще имате много повече любов, отколкото някога сте имали. Наистина имате нужда да благодарите на Бога!

Любов без посвещение не е любов

„По това време мнозина ще се съблазнят, и един друг ще се предадат и един друг ще се намразят. И много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина. И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее”

(Матей 24:10-12).

Искам това да стане абсолютно ясно: няма такова нещо, като любов без посвещение. Мярката на вашата любов може да се намери в дълбочината на вашето посвещение. Колко често съм чувал хора да ми казват: „Е, аз обичах едно време, но бях наранен.” Или: „Аз бях отдаден в служба на Христос, но те ме използваша.” Хората се отдръпват от това да бъдат посветени, като никога не разбират, че тяхната любов е охладняла. Това може би не изглежда така. Те все още ходят на църква, четат Библията, дават десетък, пеят и изглеждат като християни, но отвътре те са се отдръпнали от хората и са направили пропаст между себе си и тях. Те са отпаднали от любовта към Бога.

Исус каза: **„Неизбежно е да дойдат съблазните”** (Матей 18:7). Във вашия път ще дойдат времена, когато даже и добрите хора ще имат лоши дни. Докато живеете на земята, никога няма да има време, когато тези **„съблазнители”** ще спрат да излизат на вашия път. *Хората не се препъват в големите камъни, но в тези камъни, които са по-малки - в малките неща.* Да се препънеш означава да спреш да вървиш и да паднеш. Препъвали ли сте се наскоро в нечия слабост или грях? Връщали ли сте се назад или сте продължавали да обичате, както преди? Това падане накара ли ви е да изоставите някои неща от ходенето ви в любов? За да запазите тази любов в сърцето си, трябва да простите на тези, които са ви препънали!

Всеки път, когато отказвате да простите или да пренебрегнете слабостите на другите, вашето сърце се закоравява не само към тях, но и

към Бог. Не трябва да си изграждате негативно мнение към някого (въпреки че може той да го заслужава) и да позволите на това мнение да се превърне в отношение. Защото всеки път, когато го направите част от вашето сърце, то ще става хладко към Бог. Може все още да мислите, че сте отворени към Бог, но Писанието казва ясно: **„Този, който не обича брат си, когото вижда, не може да обича Бога, Когото не вижда”** (I Йоан 4:20). Може да не харесвате нещо, което някой е направил, но това не бива да ви спира да го обичате. Любовта е избор.

Какво разбирам под любов ли? Първо, аз нямам предвид „груба любов”. Говоря за нежна, привързана, чувствителна, отворена, настояща любов. Бог ще бъде твърд, когато трябва да бъде. И ние ще бъдем твърди, когато Той ни каже да бъдем. Но под нашата твърдост трябва да има подпочвена река от любов, която чака да се задейства. Под „любов” разбирам състрадание, което е вдъхновено от вяра и молитва, за да може Божието най-добро да дойде върху този, когото обичаме. Когато имам любов към някого, аз предварително съм решил, че ще стоя с този човек, независимо от това, какво преживява той.

Ние всички се нуждаем от хора, посветени на нас като личности. Хора, които знаят, че не сме идеални, но, така или иначе, ни обичат. Проявлението на Божието Царство няма да дойде, преди хората да са посветени един на друг, за да се достигне Божествената пълнота. Тук не говорим за спасение, а за израстване в това спасение, докато обичаме и сме посветени един на друг с любовта на Исус.

Много хора се спъват от малките грешки и от човешката слабост. Тези малки неща бързо са вкарани от врага в големи проблеми. О, колко са плитките извиненията, които хората използват, за да оправдаят своето отдръпване от другите! Всъщност тези проблеми, често в църквата или пастира, са димна завеса, прикриваща липсата на любов в личността.

Ние имаме нужда да преодолеем задръжките си по отношение на отдаването, защото нито един няма да има пълнотата на Божиите цели на земята, без да бъде посветен на несъвършените хора по време на своя път.

„Ами, добре, в момента, в който намеря църква, която да вярва като мен, аз ще се посветя на нея.” Това е опасно извинение, защото, когато решиш, че не искаш да простиш или Бог започне да работи в качеството на твоята любов, ти ще обвиниш и ще кажеш, че твоего отстъпване е на базата на доктринални различия. Царството на Бог не се основава просто на доктрини - то е основано върху *взаимоотношения*. Взаимоотношения с Бог и поради Бог, както и взаимоотношения един с друг. Доктрините само спомагат за определяне и установяване на тези взаимоотношения. Ние не сме „антидоктринални”, но сме против празните доктрини, които изглеждат

като добродетели, а са просто извинения, оправдаващи охладнялата любов.

Най-великите заповеди

Един експерт по Закона веднъж попита Исус коя е най-великата заповед. Неговият отговор беше чудесен. Той каза:

„Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. И втората такава заповед е, да възлюбиш ближния си, като себе си” (Марк 12:30-31). Тогава Исус каза, че втората заповед е като първата. Когато ти обичаш Бог, твоята любов към другите ще бъде като любовта ти към Бог - *втората е като първата*. Колкото по-безусловно обичаш Бог, толкова по-безусловно ще обичаш другите.

На тези, чието отношение се изчерпва с разбирането „само аз и Исус”, мога да кажа: „Чудесно е, че си намерил Исус, но ти не можеш истински да имаш Исус, докато в същото време не правиш това, което Той казва. *Израстването на любовта и вярата в Христос* е да имаш любовта и вярата на Христос, което означава, че ние сме посветени по същия начин на Неговите хора, както е и Той.”

Вижте, Царството на бог най-съвършено се разкрива във взаимоотношенията ни един с друг. Ние сме съвършени в единство (Йоан 17). За да имаме Царството на Бог, трябва да бъдем отдадени един на друг като личности и като църкви. Ако Христос ни приема, докато все още сме несъвършени, то и ние трябва да се приемаме едни други. *Хората, които притежават Божието Царство в Неговата реалност, са хора, които превъзможват пречки, породени от нашите взаимни грешки*. Тези грешки спомагат всеки да стане това, което Бог го е призовал да бъде - живо тяло на Исус Христос. Запомнете, че целта ни е, като съборим крепостта на охладнялата любов, да видим единството на Христовото тяло. Вие ще бъдете предизвикани в това, но ако постоите, ще откриете височината и дълбочината, ширината и дължината на Христовата любов и ще бъдете тяло, изпълнено със Самия Бог.

10. Дарбата „Разпознаване”

Святият Дух ще говори чрез сънища, видения, пророчески думи, но много от това, което ще бъде разкрито, със сигурност ще дойде посредством нашата възможност и способност да възприемаме правилно. Писанието казва, че Исус виждаше мислите на хората в Своя Дух. По същия начин е и с нас. Ако ние се движим в Божественото разпознаване, погледът ни върху живота трябва да бъде изчистен от човешки мисли и реакции.

Да разпознаеш, че ти не можеш да съдиш

Началото на истинското разпознаване няма да дойде, докато не разпънем естествената си склонност да съдим. Трябват много месеци, дори години, за изкореняване на цялата мисловна система, която не е била засадена в Божествената почва на вяра и любов към хората. За да придобием разпознаването, което е в „**ума на Христос**” (I Коринтяни 2:16), първо трябва да намерим сърцето Му. Сърцето и любовта на Исус са събрани в собствените Му думи: „**Аз не дойдох да съдя света, но да спася света**” (Йоан 12:47).

Духовното разпознаване е благодат да виждаш в невидимото. Това е дарба на Духа, за да видиш това, което е в Духа. Целта на тази дарба е да вникне в характера на скритите неща. Но първото було, което трябва да се премахне, е булото върху сърцата ни. Ние трябва да видим себе си и мярката на нашата нужда. Защото способността да виждаме това, което е отвън, идва от Христос, разкривайки това, което е отвътре. Исус изисква ние да разбираме нашата собствена нужда от Неговата милост и така от тази благодат, която сме получили, да можем състрадателно да служим на другите. В този процес ще открием покварата и егоизма на собствената си смъртна природа. Напълно ще разберем, че дарбата разпознаване не е способност на нашите умове.

Винаги трябва да сме със съзнанието, че целта на Христос е да спасява, а не да съди. Призовани сме да следваме тясната и добре скрита пътека към истинската същност на човешките нужди. Ако ние истински ще помагаме на хората, трябва да помним, че следваме Агнето.

Тази основа трябва да бъде поставена правилно, защото, ако ще разпознавате, да можете и да реагирате. *За да видите нещата на Духа, трябва да направите себе си слепи към това, което изглежда очевидно.* Хората може да реагират срещу вас, но вие не бива да реагирате срещу тях. Винаги трябва да останете простителни в своята същност, защото демоните, които ще изгонвате, ще ви говорят с гласа на човека, преструвайки се, че те са човека. Поради тази причина Исус каза: „**Който каже думи против Човешкия Син, ще му се прости**” (Лука 12:10). Исус беше подготвен в сърцето Си да прости на хората, преди дори те въобще да са съгрешили против Него. *Знаеше, че Неговата мисия е да умре за хората, а не да ги осъжда.*

Ние не само сме призовани в живота на Христос, но и в Неговата мисия. Исус каза: „**Така, както Ти Ме изпрати в света, така Аз изпращам тях**” (Йоан 17:18). Ние сме призовани да умрем за себе си, за да могат да живеят другите. Точно за това трябва да осъзнаем, че преди да развием тази наблюдателност и острота, трябва да развием своята любов, докато нормалното отношение в нас бъде простителност. Ако Бог ще ни показва сърцата на хората и ще ни употребява, за да ги освободим от робството,

ние не можем да реагираме на това, което те казват. И колкото повече нашият поглед става като този на Христос и сърцата на хората са разкрити пред нас, ние не можем да реагираме даже и на това, което те мислят.

Ако не се движим в Божествената простителност, ще ходим в измама и ще се преструваме, че имаме дарбата „разпознаване“, когато всъщност ще гледаме през булото на „критикарския дух“. Ние трябва да познаваме нашата слабост, защото ако сме слепи за греховете си, това, което считаме за „разпознаване“ в хората, ще бъде просто отражение на нас самите. Всъщност, ако не се движим в любов, ние ще бъдем заплаха за Тялото Христово.

Точно това е, което Исус учеше, когато каза:

„Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмерва. И защо гледаш съчицата в окоето на брат си, а не внимаваш на гредата в твоето око? Лицемерцо, първо извади гредата от своето око и тогава ще видиш ясно, за да извадиш съчицата от окоето на брат си“ (Матей 7:1-3, 5).

Покаянието премахва „гредите“ от вътрешното ни виждане. Това е истинското начало на ясното виждане. Много хора мислят, че са получили дарбата „разпознаване“ от Бог по отношение на едно или друго нещо. Може би те го имат за някои неща, само Бог знае. Но мнозина просто съдят другите и наричат това „разпознаване“. Исус ни заповяда да не съдим. Същата вечна ръка, която написа Закона върху камъни в Стария завет, днес пише Закона на Царството върху плочи от плът. Тази дума „не съдете“ е точно толкова неотменима, колкото Неговите десет заповеди. Това е все още БОГ, Който говори.

Целта е да виждаме ясно

Настроеният да критикува плътски ум винаги вижда образа на самия себе си в другите. И без да осъзнае, че вижда себе си, той си въобразява, че вижда неща за другите. Исус се обърна към човека, който съдеше с „лицемер“. Господ не казва, че трябва напълно да престанем да мислим за хората. Той иска ние да бъдем способни да си помагаме един на друг. Но главното в заповедта на Исус „не съдете“ е събрано в Неговата заключителна бележка: **„Първо извади гредата от твоето око и ТОГАВА ще видиш ясно, за да извадиш съчицата в окоето на брат си“**. Начинът, по който помагаме, не е чрез съдене, а е чрез *ясно виждане*! Не можем да видим ясно, докато не сме били в дълбоко и пълно покаяние, и естествената склонност на плътта да осъжда, не е изкоренена!

Виждаме, че Исус сравняваше говоренето на хората за греховете на другите с махането на съчки от техните очи. Окоето е най-нежната и най-

чувствителната част от човешкото тяло. Как изваждате съчка от нечие око? Много внимателно! Вие трябва да спечелите тяхното доверие. Това означава постоянно и непрекъснато проявление на добро отношение, което не осъжда инстинктивно. За да помогнем на хората, ние трябва да виждаме ясно. Трябва да сме способни да виждаме къде човешкото видение е затруднено, да изграждаме доверие между нас и да премахваме техните „съчки“, без да ги осъждаме.

Ако копнеете да имате сърце, което да не осъжда, ако действително сте разпънали вашите истински и естествени желаниа да съдите, вие ще сте поставили реалната основа за дарбата разпознаване, защото тогава ще сте подготвили сърцето си да получите сънища, видения и вътрешни виждания от Бог. Вие ще бъдете чист от човешките пристрастия и поквара.

11. Премахване на лъжливото разпознаване

Ако имате да казвате нещо много важно на някого, вие не бихте му позволили да продължава да работи, докато му говорите. Ще изисквате неговото пълно внимание. По същия начин Бог не ни говори, докато не намалим и не спрем, за да Му отдадем вниманието си. За да ходим в истинско разпознаване, нашите сърца трябва да бъдат тихи пред Бог. Ние трябва да се научим как да слушаме.

Спрете и познайте Бога

Бог иска да ни научи как да чакаме и да чуваме. Ние четем заповедта на Господ в Псалми: **„Млъкнете и знайте, че Аз Съм Бог”** (Псалм 46:10). Не можем да се включим в духовната война, докато първо не сме осъзнали Бог и чрез Него да разпознаем врага. Истинското разпознаване идва от сърцето, което е престанало да се напруга - сърце, което даже и в най-тежкото изпитание на своята лична борба знае, че Господ е Бог.

Има едно „трудно положение“, което възпрепятства ефективността ни в разпознаването. *Нашите* мисли и реакции ни възпират да чуваме Бог. Докато моторът на плътския ум не се изключи, истинското разпознаване няма да ни принадлежи винаги. Трябва да умрем към себеосъждането, идеите и реакциите, които идват от егоистични амбиции. Всъщност Исус каза: **„Аз не мога да върша нищо от Себе Си. Съдя, както чуя”** (Йоан 5:30). Той спря „вътрешната борба“. Ние също трябва да се научим да слушаме гласа на Святия Дух. Като спрем собствените си усилия, докато чуваме, тогава съдим и разпознаваме истински.

Изобилната любов води със себе си разпознаване

Моля се **„любовта ви да бъде все повече и повече изобилно просветена и всячески проницателна”** (Филипяни 1:9).

Разпознаването идва от изобилната любов. Какво е изобилната любов? Това е любов, която се излива от нас към другите, мотивирана е от вечно посвещение, помазана е и е жертвоготовна.

Има лъжливо разпознаване, което се основава на недоверието, подозрението и страха. Можете да определите лъжливото разпознаване по студенината около него. Лъжливото разпознаване може да бъде опаковано в любов, но не произлиза от любов, а от критикарството. Истинското разпознаване е вкоренено дълбоко в любовта.

Представете си един млад мъж с дълга коса. Неговите дрехи са развлечени и той има татуировки по раменете си. Нощ е и той идва срещу вас по една пуста улица. Лесно е да прецениш такъв човек по очевидното и външното. Сега погледнете този млад мъж по същия начин, но като негова майка. Все още можете да видите външността му, но когато го погледнете, имате виждане за неговия живот и надежда за бъдещето му. Тогава гледате едно малко момче, което израства без баща, дете, което е отхвърляно често от своите приятели. И имате към този човек дълбока отдаденост, чиято основа е любов, и която сте носили още, когато сте страдали в родилни болки за него. Божественото разпознаване идва от Божествени мотиви, а тези мотиви се коренят в Божията любов. По пободен начин нашата способност да разпознаем нуждите на църквата никога няма да надхвърли външното, ако не опознаем Божието сърце към Своя народ.

Лъжливото разпознаване вижда отвън личностите или ситуациите и претендира, че ги познава отвътре. Такова съдене е лъжливо, защото липсва отдаденост за изчистването в църквата, нито пък има желание да се работи за нея в родилни болки. Божественото разпознаване идва от това, да имаш Божествени мотиви. А Божествените мотиви са вкоренени в отдаващата се любов.

Исус каза: **„Не съдете по изглед, но съдете справедливо“** (Йоан 7:24). Справедливото съдене е директен резултат от любовта. Ако ти не можеш да се молиш от любов за човек или за църква, не си въобразявай, че имаш истинско разпознаване. *Любовта предшества мира, а мирът предшества виждането.* Без любов и мир в твоето сърце, съденето ти ще бъде прекалено грубо. И независимо от усмивката на твоето лице, в сърцето ти ще има прекалено много гняв. Лъжливото разпознаване винаги е бавно да слуша, но бързо да говори и бързо да се гневи.

Мирът трябва да управлява нашите сърца

Има едно напрежение, което е характерно за лъжливото разпознаване. Безпокойство, което притиска ума да отсъди. Истинското разпознаване произлиза от спокойно и чисто сърце, което е почти изненадано от мъдростта и благодатта в гласа на Бог. Запомнете, че нашите мисли ще бъдат винаги оцветени съобразно отношението на

нашите сърца. Исус заяви: „**Защото от онова, което препълва сърцето, говорят устата**” (Матей 12:34). Той каза и: „**От сърцето на човека произлизат зли помисли**” (Марк 7:21).

И отново: „**Чистите по сърце ще видят Бога**” (Матей 5:8). От сърцето устата говори, очите виждат и умът мисли. Притчи 4:23 казва: „**От сърцето извира изворите на живота**”.

Животът - такъв, какъвто го знаем, е основан върху състоянието на сърцето ни. Това е много важно, защото дарбите на Духа трябва да преминат първо през нашите сърца, преди да бъдат представени в света около нас. С други думи, ако сърцата ни не са в правилно състояние, дарбите също няма да бъдат правилни.

Когато в сърцето има безпокойство, то не може да чува от Бог. Точно затова трябва да се научим да не се доверяваме на нашето осъждане, когато сърцето ни е огорчено, ядосано или дава подслон на някаква егоистична амбиция или борба, независимо поради каква причина. Посланието ни казва, да позволим мирът на Христос да управлява нашите сърца (Колосяни 3:15). За да чуваме ясно от Бог, ние първо трябва да имаме мир.

Соломон писа: „**По-добре е една пълна шепа със спокойствие, отколкото две пълни шепи с труд и гонене на вятъра**” (Еклисиаст 4:6). Прекалено много работа мъчи умовете ни, прекалено много гонене на вятър. Ако искаме разпознаването, трябва да станем спокойни в действията си. Това не е пасивно състояние, а съсредоточен и готов да служи на Бога ум. Разпознаването идва от нашата чувствителност към Христос в областта на Духа. То идва от любовта като наш мотив, от мира в нашите сърца и посвещението ни към Бог. Дарбата „разпознаване” се разкрива чрез живот, който е подготвен по този начин за Бога.

12. Поправители на развалините

И онези отсред теб ще съградят отдавна запустелите места; ще възстановиш основите на много поколения; Ще бъдеш наречен поправител на развалините; възобновител на пътеките за живеене. (Исая 58:12).

Събирането на светиите заедно

Повечето истински християни споделят доктрината, която обикновено се нарича „грабване на църквата” (I Солунци 4:16). И докато много учени спорят около времето на това събитие, Писанието ни казва, че то ще стане преди Исус Христос да се върне. Преди да се случи грабването обаче, ще

има време на необикновена благодат, в която живата църква на Исус Христос **„ще се подготвя“** като невяста (Откровение 19:7). И в това невиджано време на подготовка, тези, които са живи в Исус, ще достигнат ниво на святост и непорочност, подобно на това, в което ходи Исус Христос (I Солунци 3:11-13; Ефесяни 5:26-27; Филипяни 1:9-10).

Резултатът от това ново ниво на святост ще бъде едно ново ниво на обединение. Обвиненията и клюките ще изчезнат. На тяхно място ще дойдат ходатайство и любов. Пълнотата ще се върне в църквата. Това означава още, че егоистичната амбиция и разделенията, което днес виждаме между църквите, ще бъдат сметнати за грехове, за които ще се покаем, преди връщането на Исус.

Истината на това послание трябва да бъде ясна за всеки, защото много християни смятат, че единството на Тялото е непостижимо, преди Исус да се върне. Те не са разпознали и не са воювали срещу духа на антихрист, което е предразположило вярващите да приемат вътрешните борби и сектантството в църквата. *Църквата, която ще бъде грабната, ще бъде църква, свободна от борби и плътски разделения.*

По време на грабването, нашите тела ще бъдат променени. Но нашият характер - есенцията, най-важното от това, което сме, ще остане незасегнат. Няма да има съжаляване и чудене как „тези от тази църква“ са направили такова нещо, защото живата невяста ще бъде църква, изградена в единство с любов, която има богослужения в различни сгради, но служи на един и същ Господ. Истинските ученици на Господ Исус ще бъдат разпознати по силната им и свята любов един към друг, а не просто по техните индивидуални и квартални събрания, които ще са в състава на една обща за града църква.

Особено важно е, че библейският термин за грабването е **„събиране заедно“** (II Солунци 2:1; Матей 24:31). Това, което в крайна сметка ще придаде завършеност на нашето *физическо* обединение заедно в Господа, ще бъде ускорено посредством *духовното* събиране заедно в Неговото тяло на земята. Говорейки за „края на века“, Исус учеше, че **„добрите риби“** ще бъдат **„събрани заедно в съдове“** (Матей 13:48). И във връзка с духовната война Исус предупреди: **„Този, който не събира с Мен, разпилява“** (Матей 12:30).

Това разделяне и разпиляване между овцете на Господа е продължило достатъчно дълго. Исус е вложил в сърцето Си изцеление и обединение за Своето тяло. Във връзка с това, чрез пророк Еремия Господ изрече едно тъжно предупреждение: **„Горко на пастирите, които погубват и разпръсват овцете на стадото Ми!“** (Еремия 23:1). Исус не е доволен от тези плътски разделения в тялото Си! Всъщност, ще има време за наказание, което скоро идва, в което Господ ще смири и ще накаже тези пастири, продължаващи да градят своите собствени царства, вместо да

работят заедно, за да изградят Неговото. На тях Той казва: **„Аз ще ви накажа за злите ви дела”** (Еремия 23:2).

В 10 глава на Йоан Той направи ясна Своята цел: **„Ще има едно стадо с един Пастир”** (Йоан 10:16). Той разкрива, че вълчата природа „грабва овцете и ги разпръсква” и че наемният работник позволява те да се разпръснат. Но обещанието Му към Неговите овце гласи така:

„Тогава Аз ще събера останалите Си овце... И те ще се наплодят и умножат и ще поставя над тях пастири, които ще ги пасат и те няма да се плашат вече, нито ще треперят, нито ще загине някоя” (Еремия 23:3-4).

Пастирите на последната християнска църква ще бъдат подпастири на Господ Исус. Те ще бъдат помазани да събират заедно останалите и под това помазание овцете ще се „наплодят и умножат”.

Всъщност точно сега, когато се смиряваме и покоряваме сърцата си на Неговата воля, ние вземаме участие в това „да се събираме заедно”. Този процес постоянно ще нараства, докато бариерите между братята бъдат разтопени от преизобилващата същност на Христовата любов. Преди Исус да се върне, ние наистина ще бъдем **„едно стадо с един Пастир”**. Ще бъдем свято и безупречно паство, което се събира в различни сгради, но кръстено в едно тяло.

Не критикувайте развалините, възстановявайте ги

„Така казва Господ Йехова: Горко на глупавите пророци, които се водят по своя си дух и не са видели нищо. О, Израел, твоите пророци са като лисици в развалините. Вие не се изкачихте в проломите, нито издигнахте ограда за дома на Израел, за да устои в боя, в деня Господен” (Езекиил 13:3-5).

Бог се нуждае от хора, които, когато видят някаква дупка в стената на църквата в града, ще се изкачат върху тези развалини и ще поправят стената, така че Църквата да устои в деня на битката.

Във всеки по-голям град и село вие се нуждаете от другите църкви, ако искате да устоите в битката за своето население. Може би си мислите: „Вие не разбирате. Аз имам откровение за движението на Бог в последното време, а тези църкви едва вървят с Исус”. Словото ни казва, че **„без съмнение, по-малкият се благославя от по-големия”** (Евреи 7:7). Ако вие наистина сте „по-голям”, ще търсите начин да бъдете благословение за другите църкви. Вашата Христова любов ще изгонва страха. Вие ще имате наистина товар, да видите цялото тяло на Христос, събрано заедно, а не само вашето местно събрание. Защото наистина Исус каза, че най-великите сред нас ще станат **„слуги на всички”** (Марк 9:35; Матей 23:11).

Ако някоя църква във вашия град се придържа и признава Исус, вие се нуждаете един от друг и трябва да си служите един на друг, за да извършите Божията работа там. Ако се събирате за дневни или седмични молитви, ще бъдете изненадани как Господ подготвя другите. Не идвайте с отношение и намерение да поучавате или да ръководите, а да обичате и да служите, защото Бог не търси лидери, а последователи на Господ Исус Христо.

Ако не станем едно с Неговата воля, ще бъдем неспособни да устоим срещу врага. Защото истината е, че денят, в който живеем, не е ден на мир, а е време на война. Бог ни събира заедно не само към Себе Си, но и един към друг, срещу духовните сили на нечестието на всяко място. Точно затова пукнатините и развалините между нас трябва да бъдат запълнени, стените изградени и ние трябва да се научим да стоим заедно до деня на Господа.

Вие сте тези хора

Не трябва да ходите в Библейско училище, за да намерите грешки в църквата. Всъщност ако си спомняте, вие можехте да намерите грешки в църквата още преди да станете християни. Не се нуждаете от умение, за да обвинявате. Но ако искате да бъдете като Христос, трябва да умрете за човешките грехове. Трябва да бъдете ходатай, който стои „в пролома”. „Проломът” е *положение между това, което нещата са в действителност и това, което трябва да бъдат*. Вие стоите в това пространство, изгонвайки клеветника на братята и ходатайствате. Видели ли сте нещо, което е неправилно? Това е само, защото Исус иска да застанете в пролома и да видите как то се променя. Това е единствената причина.

Някои от нас питат от години: „Къде са хората, които да ни водят към Христовата пълнота?” Ние винаги сме смятали, че Господ има други предвид за целите Си. Но това, което Господ казва, е: *„Вие бъдете мъжете и жените, които другите търсят”*. Вие бъдете миротворците, синовете на Бога, които донасят изцеление и ред в църквата Му. Отговорността е върху всеки един от нас. Предстои огромна работа, но Самият господ е обещал, че **„тези сред вас ще изградят запустелите места; ще възстановиш основите на много поколения, ще бъдеш наречен поправител на развалините, възобновител на пътеките за живеене”** (Исая 58:12).

Нека да поставим нашия живот във всеотдайна вяра, така че докато сме на тази земя и в обществото, в което се намираме, църквата на Исус Христос да бъде възстановена, обединена и свята!

13. Божията армия от поклонници

Когато Писанията говорят за „небесното множество“, ние обикновено мислим за „ангелски хорове“, но думата „множество“ в Библията означава армия (Лука 2:13). И нека да видим сега, че множеството на Небето са армия от поклонници. Наистина нито един, който не е поклонник на Бога, не може да бъде в духовната война.

Най-важното нещо в скръбта - поклонението

Не е нужно много да се задълбочаваме в Откровението на Йоан, за да открием, че както Бог, така и дяволът търсят поклонници (Откровение 14:7; 7:11; 13:4; 14:11). Постоянно съществува разделение между тези, които се „покланят на звяра и неговия образ“ и „тези, които се покланят на Бога“.

Нека да осъзнаем първо, че в последната битка преди Исус да се върне, всеки един човешки живот ще бъде претеглен според хвалението. В разгара на духовната война и битките, на кого се покланяме - на Бога или на сатана?

И докато тази духовна война достигне връхната си точка, а именно - установяването на Божието царство на земята (Откровение 11:15), ние трябва да осъзнаем, че главното в тази битка заема и централно място в духовната война днес. Ще хвалим ли с вяроност Бога по време на сатанинските атаки и изкушения? Истинското хваление трябва да извира сега в живота ни всеки ден, защото никой, който се оплаква от обикновените престрелки днес, няма да се покланя на Бога във великата битка утре.

Спомнете си, че призванието на Господа към израилтяните беше да Му се покланят и да Му служат в пустинята (Изход 4:31). Когато Мойсей за първи път говори за Божията промисъл, изпълнен с любов, четем, че евреите „се поклониха и Го хвалеха“ (Изход 4:31). Но когато дойдоха изпитанията и тежестите, те бързо започнаха да мърморят и се разбунтуваха. Тяхното поклонение беше изкуствено, формално, без покланящо се сърце.

Същото положение на плитко поклонение преобладава в много християни днес. Ако е предадено послание, което говори за огромната загриженост на Бог към Неговите хора, с нетърпение се покланяме ниско и величаем Бог. Но когато дойде натоварването в нашия всекидневен живот и се появят изкушения, колко бързо ние заставаме в бунт против Бога и Неговите дела. *Врагът лесно достига душата, която не е защитена в истинското поклонение към Бог!* Божията цел в пустинята бе, да изгради истинското поклонение, което е основано върху реалността на Бог, а не на обстоятелствата. Господ знае, че сърцето, което ще Му се поклони в пустинята на изпитанията, ще продължава да Му се покланя и в обещаната земя на изобилието.

Без истинското поклонение към Бога не може да има победа в духовната война. *Защото това, което излиза от нас, когато сме ударени и наранени от сатанинска атака или от различни обстоятелства, е истинската мярка на нашето поклонение.* Вие виждате какво излиза от сърцата ни по време на изпитание, което е скрито по времето на мира. Ако вие сте истински поклонник, вашият дух ще излъчва поклонение към Бога, без значение в каква битка воювате. В духовното воюване, поклонението е стена около душата.

Защитавайте своето сърце чрез поклонение

Мнозина от нас разбират основните принципи в човешката душа. Правилно сме били учени, че душата е комбинация от „нашите ум, воля и емоции“. Казано общо, когато врагът идва срещу църквата, той се цели в някоя от тези три области. Трябва да видим, че защитата на тези области е от жизненоважно значение във войната ни срещу сатана.

И за да осветим по-пълно естеството на тази битка, нека прибавим още нещо към определението за душата. Общочказано, същността на това, което сме, се формира от събитията и от начина, по който отговаряме на тези събития.

Това, което сме днес, е сбор от това, което сме преживели в живота и нашите последвали от това реакции. Обвиненията и негодите ни притискат по един начин. Окуражаването и похвалата ни издигат по друг. Нашата реакция към всяко едно събитие, независимо от това, дали е позитивно или негативно, се излива в творческата същност на индивидуалността ни, където то се отпечатва върху нашия характер. Това, което ние наричаме „памет“, всъщност е нашият дух, който се вира в нещата на душата ни. С някои изключения, *тези събития, които помним най-добре, са ни променили най-много.* Причината, поради която естествените ни умове не могат да забравят определени събития, е, че тези преживявания са станали буквално част от нашата природа!

Ние сме това, което миналото е направило с нас. Но ние имаме заповед **„да не гледаме назад“** и **„да забравим тези неща, които са зад нас“** (Филипяни 3:13; Лука 9:62; Евреи 11:15). С Бог не е невъзможно и въпреки че събитията в нашия живот са невъзвратими, реакциите ни към тях могат да бъдат променени. И ако нашите реакции се променят, променяме се и ние. С други думи, въпреки че не можем да върнем миналото, ние можем да поставим нашето минало на олтара, като акт на поклонение. Истински покланящото се сърце оставя Бог да възстанови душата.

Всеки от нас е видял както добро, така и зло в този свят. Но за да може животът да бъде по-добър, Бог - Този, който е начинателят на живота, трябва да докосне нашите преживявания и да ни освободи от негативните

реакции. Каналът, по който Господ преминава даже и в нашето минало, е любовта ни и поклонението към Него.

„Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога” (Римляни 8:28). Ключът за изпълнение на този стих е, да станем хора, обичащи Бога в нашия дух. Когато сме отдадени в любов към Него, всичко, през което сме преминали в живота, е измито в тази любов. То е освободено и става добро в нас.

Затова е много важно, както за спасението на душите ни, така и за защитата ни в духовната война, да бъдем поклонници, защото Ноевият ковчег, който ни носи в безопасност през изпитанията, е поклонението.

Хвалейки Бога, Псалм 84 показва какъв чудесен ефект има поклонението върху душата. **„Блажени онези, чиято сила е в Тебе, в чието сърце са пътищата към Твоя дом. Минаващи през долината на плача, те я преобръщат на място на извори и есенният дъжд я покрива с благословения”** (Псалм 84:5-6). Ако вие сте хора, всякога покланящи се на Бога (стих 4), това поклонение ще преобърне негативните атаки на врага, в извор на сладки води, които ще ви освежават. Няма значение какво се стоварва върху човека, който се покланя, защото **„долината на плача”** винаги става извор на благословения. Вие не можете успешно да влезете в духовната война, нито пък да преминете безопасно през пустинята на този живот, без преди това да сте станали поклонник на Бога.

Поклонението - целта на сътворението

Ние бяхме създадени за удоволствие на Бога и не сме били създадени да живеем за самите нас, а за Него. Бог желае да се радваме на Неговите дарби и на Неговите хора, но да знаем, че първо сме били създадени за Негово удоволствие.

В тези последни времена, Господ ще има народ, чиято цел в живота ще бъде, да угодят на Него със своя живот. В тях Бог намира Своята награда за сътворението на човека. Те са Неговите поклонници. Те са на земята единствено, за да бъдат удоволствие за Бога. И когато Той е доволен, те също са доволни. И Бог ги превежда през повече болка и борби, отколкото другите хора. Отвън те често изглеждат **„поразени от Бог и наскърбени”** (Исая 53:4), но за Бог те са Неговите възлюбени. Когато са смачквани като цвете, те изливат поклонение - благоухание, което е толкова прекрасно и скъпо, че ангелите притаяват дъх в тихо страхопочитание пред тяхното посвещение. Те са Божествената цел на сътворението.

Някои може би си мислят, че Бог ще ги пази по такъв начин, че те няма да бъдат огорчени. Вместо това, те са натъжени повече от другите хора, всъщност дори изглежда, като че ли Бог е доволен да ги съкрушава и

да ги поставя в скърби. Защото в средата на тяхната физическа и емоционална болка, лоялността и привързаността им към Христос нараства в чистота и съвършенство, и пред лицето на гонението тяхната любов и поклонение към Бог стават всепобеждаващи.

Може ли всичките слуги на Христос да бъдат толкова съвършено посветени? Все пак Бог намира удоволствие във всички нас. Но колкото повече дните на Царството приближават и духовната война нараства в края на века, толкова тези, които са били създадени за поклонение към Бога, ще застанат начело на силата и славата на Неговия Син. С велико хваление към Бога в устата им, те ще изпълнят написания съд срещу Неговите врагове (Псалм 149). Те ще водят като генерали армията от Божии поклонници.

14. Изгонване клеветникът на братята

Някой може да попита: „Как ще дойде Царството на Бога и какви хора ще го притежават?” Царството ще бъде видяно в хора, мотивирани от любов, които знаят мощта на молитвата. Защото, когато видят нужда, вместо да се съдят един друг, те ще си ходатайстват взаимно, докато се изградят във всяко отношение в Него, Който е тяхна Глава.

Как идва Царството

„Сега дойде спасението, силата и Царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети ден и нощ пред нашия Бог” (Откровение 12:10). Ще има точен момент от време, когато спасението, мощта и Божието царство, както и властта на Христос, ще бъдат изявени на земята. И докато търпеливо чакаме изпълнението на това славно събитие, Духът на тази вечна реалност може да бъде притежаван по всяко време, когато хората решат да бъдат свободни от критицизма и от търсенето на грешки и обърнат своите погледи към чистотата, любовта и взаимна молитва.

Има определен ред от Бога за поправление в църквата. Тези поправления трябва да бъдат извършени чрез: **„Вие духовните..., с кротък дух..., пазете себе си, да не би и вие да бъдете изкушени”** (Галатяни 6:1). Вашият мотив трябва да бъде, да възстановите всеки един. Обвинения срещу презвитерите не трябва да бъдат приемани, освен ако не са потвърдени от двама или трима свидетели (I Тимотей 5:19). „Свидетелите”, за които се говори тук, са очевидци-свидетели на някой, който е взел участие в определен видим факт, а не така наречените „духовни свидетели”. Защото много често тези „представени” свидетели са изпратени от ада, за да разрушават хармонията в църквата с недомлъвки и клюки.

Когато духовният ред за възстановяване на ситуацията е пренебрегнат, това отваря врата на тези, които търсят грешките чрез плътски критицизъм и съдене, което доказва, че „клеветникът на братята” атакува църквата. Там, където тези грехове действат, движението на Святия Дух е ограничено, спасенията са малко, силата е минимална и духовната власт е осакатена. Такава църква е в сериозна опасност.

За да бъде наистина помазан да донесе поправление от Христос в църквата, човек трябва да бъде помазан с мотивите на Христос. Писанието е категорично - Исус **„вечно живее, за да ходатайства за светиите”** (Римляни 8:34; Евреи 7:25). Бог не ни е призовал да се съдим един друг, а да се молим един за друг. Ако видим нужда в тялото Христово, трябва да ходатайстваме, а не да критикуваме. Нашият модел трябва да бъде, да следваме Христос в изграждането и възстановяването, а не да пригласяме на клеветника на братята, търсейки грешки.

Преди много години принадлежах към една национална християнска организация, която притежаваше истинско видение от Бога, въпреки че имаше някои сериозни проблеми. По това време бях пастир на една малка църква и почувствах, че ние може би ще трябва да напуснем тази група, заради това, което не беше наред. Заедно, църквата и аз, започнахме да търсим Господа в продължение на 40 дни, като постихме от време на време. Накрая написах един лист с оплаквания и ги представих пред Бога и се молих (малко себебправедно):

- Господи, погледни грешките на тези хора. Води ни, Господи! Какво трябва да направим?

Незабавно Бог отговори:

- Видял ли си тези неща?

- Да, Господи – отвърнах. – Аз видях техните грехове.

На това Той отговори:

- Също и Аз ги видях, но Аз умрях за тях и ти трябва да направиш същото.

От този ден насам аз намерих благодат от Бога, да искам да бъда извор на живот и молитва, където и да Му служех.

Виждате ли, ние винаги ще служим в църкви, където има неправилни неща. Нашият отговор към това, което виждаме, ще показва до каква степен сме станали като Христос. Ако видим слабост в Христовото тяло, трябва да му дадем сила. Ако видим грях, нашият отговор трябва да бъде пример на добродетел. Когато открием страх, трябва да вдъхваме святостта. Там, където има от света, трябва да извъяваме святостта. Нашето призвание е да влезем в местата на ходатайство и да стоим там, докато Христовото тяло не бъде изградено в тази област.

Дяволът на Божия трон ли е

Ефесяни 2:6 ни казва, че ние сме били издигнати и поставени да седим „с Христос в небесни места”. Нека да разберем, че докато нашите тела и души са фиксирани тук, върху земята, духовете ни чрез действието на Святия Дух са изведени в директна връзка с Христос в Небето. От тази позиция ние смело можем да отидем пред Божия трон на благодатта. Можем да отидем чрез молитва и хваление в пресвящото място на Бог (Евреи 4:16; 10:19-20; Матей 5:8; Колосяни 3:1-4).

Има много места в Писанията, които показват истината за личното ни стоене с Христос. Важно е за нас да разберем това, защото сега ще разгледаме една доктрина, която е била извор на объркване за много светии. Сатана също ли е на Небето? Той всъщност пред Божия трон ли стои?

Изучавайки книгата Откровение и описанието на Божия трон, ще видим, че там няма дявол (4 глава). Претърсвайки Евреи 12 глава и разглеждайки Небесния Ерусалим, още веднъж ще видите, че дяволът го няма на Небето! И за да подкрепя още повече това, ще ви кажа, че по време на едно събрание в Торонто, Канада, когато бяхме в дълбоко поклонение пред господата, в различна степен Святия Дух ни даде да погледнем на Небесния Ерусалим. Ние видяхме област, където нямаше тъмнина, нито смърт. Всяко едно нещо беше кръстено в живота и славата на Бог. Там просто нямаше нужда от слънце, нито от друга светлина, защото всичко беше живо и навсякъде беше животворната светлина на Бог. Видяхме много неща, но нямаше никаква тъмнина, нито дявол.

Тогава къде е сатана? Юда казва, че дяволът и неговите ангели са затворени, духовно оковани във „вечни вериги” в „**тъмнина, запазени за съда**” (Юда 6). Сатана е затворен в тъмнина! Мисълта, че Небесният Отец, „**в Когото няма никаква тъмнина**” (I Йоан 1:5), ще допусне дяволът да се вмъкне във вечното хваление и да обвинява църквата, за която е умрял Неговият Син, е немислима.

Как тогава ще обясним Писанията, които намекват, че дяволът е на Небето? Признавайки свободно, че не знаем всичките начини, по които сатана обвинява хората пред Бога, ние все пак предлагаме едно разрешение. Първо, има три области, които познаваме като „небе” в Библията. Най-често споменаваното като такова, това е вечното Божие царство, ангелите и изкупените.

Следващата дума „небе” е използвана, за да обясни небето, т. е. „**небето говори за славата на Бога**” (Псалм 19:1). Но когато Библията казва, че сатана е на „небето” или в „небесни места” (Ефесяни 6:12;

Откровение 12:11; Лука 10:18), вярваме, че това се отнася към *духовната област*.

Това „небе“ е „духовната територия“, от която сатана се стреми да контролира света. Ще бъде глупаво да претендираме, че знаем повече, отколкото всъщност знаем за тази територия. Но ние знаем това: от тук е мястото, от където сатана започва своята война срещу Църквата.

Ако е истина, че дяволът не се намира на най-високото небе, тогава как той клевети светиите пред трона на Бога? Ние започнахме този разговор, като обяснихме, че Христос постави нашите духове в Него пред Божия трон. И докато нашите духове са свързани с Бога, телата и душите ни са на земята. И въпреки, че дяволът няма непосредствена връзка и достъп до Бога, той има досег до нашите мисли и думи. Когато изпадаме в критикуване и в клюкарство, всъщност даваме на сатана възможност да използва устните ни, да клевети светиите пред Бога!

Ние погрешно смятаме, че нашите въздишки, казани в тъмнина, остават скрити даже за Бога. Трябва да осъзнаем, че **„всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред Когото имаме да отговаряме“** (Евреи 4:13). Не е ли писано: **„Каквото кажеш в тъмнина, ще бъде чуто в светлина“** (Лука 12:3). Бог, Който е Светлината, всъщност чува гласа на клеветника, даже и в най-доверения разговор между съпрузи.

Внимавай какво говориш!

Много от нещата, с които Отец снабдява Тялото Христово, идват чрез нашата изповед. И това не са просто предварително обмислените ни изповеди, изразени в молитва. Това включва всичко, което излиза от нашите устни. Не каза ли и Самият Христос, че хората ще бъдат съдени **„за всяка празна дума, която те са изговорили“** (Матей 12:36)?

Нашите думи произлизат от състоянието на сърцата ни. Христос като **„Първосвещеник, когото ние изповядваме“** (Евреи 3:1), взима думите ни, във вяра или неверие, и ни връща обратно вечен живот в съответствие с тях. Когато нашият език е необуздан, Яков казва, че нашата негативна изповед **„запалва колелото на живота ни и сам той се запалва от ада“** (Яков 3:6). Ако си помагаме един на друг, ако се обичаме, защитаваме, ние израстваме в много по-голяма безопасност. Ако обаче търсим грешки, критикуваме и сплетничим, гласът на клеветника се проявява и ние се осъждаме за нашите празни и зли думи. Бог вижда това, което казваме, и ни дава реалност според него.

Следователно трябва да разберем, че всяка една от нашите мисли, дори и най-интимните ни разговори с хората, са молитви, които ние предлагаме и представяме пред Отец, който вижда всичките неща постоянно - както откритите, така и тайните. Тези „неадресирани молитви“

са точно такава част от нашата изповед, както са и молитвите „Скъпи Господи“, и са също толкова деятелни. Нашите думи един за друг и един към друг трябва да носят същото чувство на почит, както когато говорим с Бога, защото Той наистина ни слуша.

Други езици или огнени езици

Много е показателно това, че когато Исая видя Господа (Исая 6), не само че нямаше дявол на Небето, но вината, която той почувства, се вижда в собствените му думи. Той каза: **„Горко ми, защото загинах, понеже съм човек с нечисти устни и живея между хора с нечисти устни“** (Исая 6:5). Истината е, че нашето критикарство един към друг всъщност е гласът на сатана, който обвинява светиите пред Бога.

Устните на Исая бяха изчистени, когато бяха докоснати от горящ въглен, взет от Божия олтар. Колкото повече се приближаваме до Бога, толкова повече вина ще изпитваме, поради нечистите си думи. Когато Святият Дух слезе върху Исус, Той беше със символичната форма на гълъб. Но когато Духът беше разкрит на Петдесетница, Той дойде като запалени огнени езици. Някои части в християнството смятат, че говоренето на „други езици“ е знак за изпълване със Святия Дух, но за нас важното ще бъде не говоренето на непознати езици, а на огнени езици - езици, които са били пречистени чрез огъня на Бога от Неговия олтар, езици, които са изчистени от клевети и критикарство!

Изгонване на клеветника

„И те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелство, защото не обичаха живота си до толкова, че да бягат от смърт“ (Откровение 12:11). Вместо да говорим за човешките грехове и недостатъци, трябва да молим Бога за благодат да видим нашите собствени нужди снабдени. Инстинктивно трябва да влезем в ходатайството на Христос и със състрадание да ходатайстваме за тези, за които умря Исус. А в Откровение 12 глава виждаме как те побеждават клеветника на братята. Нека да погледнем поотделно всяка част от тази победа.

1. Кръвта на Агнето. Една духовна кръв тече чрез нас и буквално ни прави едно тяло, като споделяме един извор на очистване и един извор на живот. Една кръв ни прави семейство: кръвно изкупени и кръвни роднини. Тя плаща нашето изкупление и обезоръжава обвиненията и атаките на клеветника. Кръвта ни установява в положение на смирение вместо на себеправедност. Защото проливането на кръвта говори за нашата обща нужда от Исус.

2. Словото на тяхното свидетелство. Това включва да кажем на другите какво Бог е направил за нас, но и нещо повече. **„Защото духът на**

пророчеството е да свидетелстваме за Исус” (Откровение 19:10). За да победим истински врага, ние трябва да живеем и мислим пророчески. Това означава, че трябва да се виждаме един друг, както Бог ни вижда, като „виждаме отначало до край”, изпълнени с живот и видения, изповядвайки вярата си за другия. Като знаем и говорим живото Слово на Бога, това ни дава сили да победим и разгромим илюзиите, идващи от врага.

3. Да не обичаме нашия собствен живот толкова, че да бягаме от смърт. Ние не можем да побеждаваме сатана и едновременно с това да приютяваме самосъжаление и съчувствие към това, което трябва да бъде разпънато в нас. Нашата победа се определя от желанието ни да отидем даже на смърт, отколкото да предадем увереността си в истината. Павел каза: **„Но не се скъпя за живота си, като че ли ми се свиди за него в сравнение с това, да изкарам пътя си и служението си”** (Деяния 20:24). Тези, които установяват Царството, са безкомпромисни със своите собствени „болки”. Те може да боледуват, но не падат. Те живеят чрез вяра.

Клеветникът трябва да бъде изгонен първо от нашите умове. Ние не можем да толерираме критикуване и обвинения. Трябва да проявяваме сърцето на Бога в отношението си към братята. Божието царство и авторитетът на Христос ще бъдат видени в хората, които са напълно отдадени на молитва, мотивирана от любов. Защото като видят нужда, вместо да стават критици, те изгонват клеветника на братята и се молят!

Част 3 - Битката в небесни места

Последната фронтова линия на битката е в небесните места. Област, която днес знаем като „духовна област”. Това е мястото, където ангели и демони воюват за нашите градове. Но нека читателят да има нещо предвид: тази област понастоящем е територия на врага. И само заради това, че сърцата ни са като сърцето на Христос, ние имаме авторитет в тези небесни места. И само Църквата, която е вселенска, установена от Христос, може да размести силите на тъмнината от тази духовни области.

Забележка: *Ще бъде полезно за по-голяма яснота и точност по отношение на следващите няколко глави да прочетете краткия речник в края на тази книга).*

15. Войната за реалност

Създаден по образа на Бог, на човека бяха дадени ограничени, но все пак доста отличителни и присъщи сили. В него беше посадена силата да мечтае, също така способността да определя и след това да установява реалността. И действайки в границите, предопределени от Бога, човекът прави това, за добро или лошо, в съответствие с избора на своята свободна воля. Когато разберем това, виждаме, че най-

важното оръжие в духовната война е в този, който ще установи реалност: Словото на Бога или заблудите на сегашния свят.

С какво се съгласяваме?

Какво е реалност? Какъв според теб е животът? Речниците определят реалността като „това, което е реално, съществува нещо, ситуация или събитие”. Такава е реалността, която е обективно реализирана. Но реалността не е само обективна. Има също така субективна (лична) страна на реалността, която се корени в нашите чувства, отношения и убеждения. От тази гледна точка животът е **„както си повярвал, така нека ти бъде”** (Матей 8:13).

В тази лична страна на реалността, това, което изглежда реално за един, много често е нереално за друг. Помислете за гледната точка на ескимосите за реалността - движещи се посредством кучешки впрягове и живеещи в иглу, и земята на северните сияния, и белите нощи. Сравнете това с един бизнесмен, който живее в Ню Йорк, и пътува в метрото и с автомобили, който живее в бетонния свят на небостъргачи и паркинги, със стреса на пиковите часове и напрегнатата работа в брокерска фирма. Реалността и в двата случая, колкото и различна да е, по един и същи начин е субективно реална за всяка една личност.

Нека да научим от този пример един много важен принцип: *ако едно общество е съгласно за нещо и чрез съгласие установи определени неща, постоянното използване на тези неща, в крайна сметка ще ги превърне в реалност за тях.* Разбирането на този принцип е много важно, защото, ако дойдем в съгласие с принципите и стандартите на Божието Царство, нашето пълно и цялостно определяне на обществото ще бъде променено.

Такъв пример може да бъде видян в книгата Битие. **„И каза Господ: Ето, едно хора са и всички говорят един език. И това, което са започнали да правят, няма да може да им се забрани каквото и да било нещо, което са намислили да направят”** (Битие 11:6). Точно това е, което Господ каза за порочните вавилонци. Той заяви, че каквото и да намисли човечеството, то има потенциал да го изпълни. Ако се съмнявате в истинността на това твърдение, трябва да сте застанали сред тези присмиватели, които се присмиваха на хората, виждащи себе си, стъпили на Луната. Ще сте отrekli истината, че гласовете и образите могат да се предават по целия свят, посредством невидими честоти. Бихте се присмели на идеята, че оръжията могат да бъдат толкова мощни, че да са достатъчни, да се разруши целия живот на Земята. Все пак днес тези неща са част от нашия свят, заради способността на хората да установяват реалност. Ако един човешки ум може да измисли нещо и да накара другите да му повярват, духовете на тези хора могат да го осъществят. С много малки изключения нищо не би било невъзможно, даже и за такива малки

групи от двама или трима, щом веднъж те повярват, че нещата могат да се случат.

И точно това е нещото, върху което се е концентрирало днес воюването в църквата. Дяволът иска да ни накара да приемем християнството такова, каквото е сега: сякаш разделенията, греховете и духовната слабост са крайната реалност, която Бог е промислил за вярващите на земята. Сатана иска да се съгласим с това и така тази измама да владее над църквата. Има много обещания относно Божиите хора, които предстои да се изпълнят, и това са святи и благородни цели, които ще се разкрият в последните дни. И точно затова трябва да се съгласим с Божия план за свята, неразделена, мощна църква, защото Той ни призова да установим Неговото Царство, а не сегашното положение!

Ние трябва да работим сега в църквата такава, каквата е, но винаги да знаем, че това, което виждаме в християнството не е църквата, която ще бъде преди връщането на Христос. Всъщност нашето призвание е, да се съберем с Бога, за да родим съживлението и издигането на Христовото тяло. **„За да я представи на Себе Си Църква славна, без петно или бръчка или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна”** (Ефесяни 5:27). Преди Исус да се върне, Отец е обещал на Сина Си невяста без петно или бръчка. Тя ще бъде мощен свидетел за Самия Христос на земята.

Войната в небето: Принципът на изместването

„И стана война на небето, излязоха Михаил и неговите ангели, да воюват против змея, и змеят воюваше заедно със своите ангели, обаче те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето” (Откровение 12:7-8). Обърнете внимание на фразата **„нито се намери вече място за тях на небето”**. Войната срещу началствата причинява изместване. Христос изпълва духовните територии, които преди време е държал сатана.

Това събитие е трудно разбираемо за нас. Как ангелите и демоните, които не умират от рани, могат да водят война? С какво те водят битката? И как се побеждават едни други? Без да надхвърляме границите на знанието си, можем спокойно да кажем това: *цялата духовна война се води върху един основен въпрос: Кой контролира реалността на земята: Небето или адът?*

Когато става въпрос за ангелска и демонична война, битката не се основава на физическо въоръжение, а на силата на съгласието между човечеството и духовния сват. В Ефесяни четем, че **„началствата и властите”** населяват **„небесните места”**. Но четем в Ефесяни 1:10, че Отец има ясна цел, да събере всички неща в Христос - **„нещата на небето и нещата на земята”**. Ефесяни 3:10 разкрива славния Божествен план, че

„**чрез църквата**” Бог възнамерява да направи Неговата необхватна мъдрост „за небесните началства и власти в духовните места”. И така, когато Христовото тяло на земята се съгласи с Неговата Глава на Небето, Духът на Христос изхвърля силите на тъмнината в духовните места.

С други думи, когато църквата на земята е действена в своето съгласие с волята на Словото на Бог, тогава присъствието на Бог нараства в духовния свят и в пропорционална степен измества влиянието на ада на земята. Малко след това виждаме съживления, изцеления, чудеса да стават в света на хората. Но когато църквата е пасивна, незаинтересована или плътска, силите на ада увеличават своето господство върху човешките дела. Бракове се развалят, престъпността нараства, развратът става необуздан. Трябва да разберем, че нашите молитви, намерения и съгласия с Бог са важна и съставна част от установяване реалността на Божието царство на земята.

Дяволът е лъжец

Сатана е разкрит в Писанията като „**лъжец и баща на лъжата**” (Йоан 8:44). Областта, в която действа, е духовния свят, който непосредствено обикаля. Тази област е позната като „**небесни места**” (Ефесяни 6:12). От тази духовна област сатана работи, за да превземе и контролира умовете на хората, посредством заблуди, породени от плътските им желаниа и страхове. Но силата на лъжата не е просто в говоренето на измислици, нито пък в това, че този свят е илюзия. Лъжата на врага става най-силна, когато хората повярват, че този свят е единственият, в който можем да живеем. Истината разбира се, е тази, че Бог установява Своето Царство и в крайна сметка всяка друга реалност ще се подчини и ще бъде управлявана от Него (Евреи 12:26-28; Откровение 11:15).

Оръжието, което Бог ни е дал, за да съборим и унищожим лъжите на врага, е Божието Слово, за което Писанието казва, че е „**мечът на Духа**” (Ефесяни 6:17). Исус каза, че Неговите думи са „**Дух и живот**” (Йоан 6:63), което означава, че в основната част смисълът на Христовите думи представлява истинската реалност: Живият Дух на Божието Царство.

Ние трябва също да отбележим, че древните гърци, на чийто език е написан Новият Завет, са нямали дума за „реалност”. За тях истина и реалност са били една и съща дума. Ако се стремим да преживеем истинската работа на Святия Дух, трябва да осъзнаем, че Той е изпратен, за да установи една коренно различна реалност, в която Христовите последователи да живеят: това е Неговото царство. По този начин, като станем едно с Духа на истината и напълно приемем Словото на Истината, ние се озоваваме в реалността на Самия Бог. Тази мисъл е много важна: във войната за контрол върху човешкия свят единственото оръжие, което Бог е дал на църквата, е Неговото Боговдъхновено Слово. Живите Думи на Духа са Истината.

Павел учеше, че духовната война се отнася за **„събаряне на крепости“**. Но какви са тези крепости? Това са лъжи, които дяволът е засял в нашия мисловен процес, които като ги приемем и повярваме в тях, стават реалност за нас. Проблемът не е толкова, че изпадаме в грях, колкото, че сме съблазнявани от него. Всеки грях е облечен в някаква степен с измама. Но, когато тези лъжи се открият и разрушат и нашите мисловни процеси се освободят от измамите, ние ще открием непорочността, съвършенството и истината на Христос в нас - надеждата на Славата (Колосяни 1:27).

Стоящи върху Словото на Бог

За да имаме успех в битката, ние трябва да познаваме Божието Слово. Ако имате нужда от освобождение или пък сте използвани в служение да освобождавате, следващите стихове ще бъдат полезни в установяването на победата. Не е мъдро да влизаме в каквото и да било вид духовна война, без да знаем много добре тези стихове:

„Защото нашите оръжия не са плътски, но пред Бог са силни за събаряне на крепости, защото събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познаването на Бог и пленяваме всеки разум да се подчинява на Христос“ (II Коринтяни 10:4).

„Не участвайте в безплодните дела на тъмнината, но по-добре ги изобличавайте“ (Ефесяни 5:11). Когато изобличите и признаете своите грехове, те вече не са „скрити“ в тъмнина. Когато светлината светва в тъмна стая, тъмнината става светлина. По същия начин, когато извадиш греховете си от тъмнината и ги сложиш на светло, те изчезват в Божията простителност. Те стават светлина.

„Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от ВСИЧКАТА неправда“ (I Йоан 1:9). И пак изповядайте вашите грехове. Бог е верен и праведен да прости и да ви изчисти от всичката неправедност.

„Но благодарение Богу, който винаги ни води в победително шествие в Христа и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието на Него“ (II Коринтяни 2:14). Има победа тук, точно сега, защото Христос е в теб!

„Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладеене“ (II Тимотей 1:7). Не се страхувайте от заплахите на сатана. Винаги помнете, че дяволът е лъжец и истината не е в него.

„Взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който имаше власт над смъртта, тоест дявола, и да избави всички онези, които поради страх от смъртта, през целия си живот са били подчинени на робство“ (Евреи 2:14-15). Сатана може да се опита да ви накара да повярвате, че той има власт над вас, но Исус каза, че сатана е

бил оставен без власт в нашия живот. Използвайте името на Исус и Словото на Бог, за да разчупите силата на сатанинските лъжи.

„Но знаем, че всичко съдейства за добро на тези, които обичат Бог, които са призвани според Неговото намерение” (Римляни 8:28). Ако Бог прави всичко да съдейства за добро, тъй като Го обичате, тогава в крайна сметка, нищо лошо не може да ви се случи. Бог е предопределил да бъдете преобразени в образа на Неговия Син.

„Ето, давам ви власт да настъпвате змии и скорпиони и власт над цялата сила на врага и нищо няма да ви повреди” (Лука 10:19). Исус ни е дал власт над всичката сила на сатана. Ние имаме Неговата власт и обещанието Му, че нищо няма да ни повреди!

„Затова се яви Божият Син, за да съсипе делата на дявола” (Йоан 3:8). Вие сте освободени не, защото се чувствате свободни, а защото имате вяра. Всеки път, когато говорите от вашата вяра, установявате вашата свобода като истинска реалност. Вашата убеденост е в това, че когато се молите, ангелско множество на Бог, което превъзхожда демоните най-малко два пъти, се съюзява с вас срещу злото. С Исус не можете да се провалите! (Ефесяни 6:18; Яков 4:7; Исая 42:13; 53:11-17; Римляни 10:8-9).

16. Разобличаване духа на антихрист

Има определена йерархия на съществата, чийто железен юмрук управлява империята на ада. Техният облак от зло затъмнява почти всяка една част от живота на земята. За да съборим и разрушим това порочно царство и победоносно да превъзмогнем в нашето духовно воюване, трябва да разпознаем нашите врагове и да се борим срещу тези началници на тъмнината.

Повече от човек

Съществува владетел на тъмнината с изключително смъртоносна сила, който е бил търпан от вярващите толкова дълго време, че неговото влияние се счита почти за *нормално* в църквата. Това сатанинско същество е духът на антихрист. И този дух се проявява там, където истинското християнство се преследва открито. Това е демон, чиято същност е предимно религиозна. Този дух твърдо се противопоставя срещу започващото възстановяване на църквата Христова.

И каквото е името на този демон, такъв е и той. Той просто е „анти” или срещу Христос. Този началник използва силните демони на ревност, страх, непростителност и егоистични амбиции, за да спре местните и независими църкви да станат „въоръжени и опасни”, обединявайки се в тялото на Христос.

Лесно е да ограничим нашето разбиране за антихрист само в определена личност, която ще се разкрие малко преди Христос да се върне. Всъщност много християни вярват, че такъв човек ще се появи в края на краищата. Този човек **„ще се противи и превъзнася над всеки, който се нарича бог и на когото се отдава поклонение, защото той седи като бог в Божия храм и представя себе си за бог”** (II Солунци 2:4). Но ако това е антихрист в своята човешка форма и поява, също така обяснява природата и характера на духа на антихрист в неговата невидима форма.

Този дух на антихрист се е промъкнал в църквата още от 1-ви век. Всъщност апостол Йоан ясно изяви, че има „много антихристи” в този първи век. Той написа: **„Дечица, последно време е, защото, както сте чули, че идва антихрист, и понеже сега има много антихристи, от това знаем, че е последно време”** (I Йоан 2:18). Когато сравним този стих с II Солунци 2:4, виждаме, че нашето разбиране за понятието „антихрист” е било прекалено ограничено и стеснено, имайки предвид някой човек в бъдеще. Йоан каза: **„Защото сега много антихристи са излезли”**.

Много важно е да схванем, че Йоан всъщност говори за хора, които тогава са изглеждали, че са членове на обединеното християнско събрание. Апостолът казва, че **„те излязоха от нас”**. Той още каза: **„Защото, ако биха били от нас, щяха да останат с нас”** (I Йоан 2:19).

Какво е подтикнало тези излъгани души? По-късно в своето послание Йоан разкри, че това беше духът на антихрист. Той написа в 4 глава: **„И всеки дух, който не изповядва Исус, не е от Бога. И това е духът на антихрист, за когото сте чули, че идва и сега вече е на света”** (I Йоан 4:3). Тук Йоан точно обозначи духа на антихрист, който както той каза, вече е в света.

Йоан определя този дух като такъв, който не изповядва Исус. За светията от първи век, да изповядаш Исус е означавало много повече от това, просто да споменеш Неговото име след молитва. Всъщност това е да говориш от позиция на пълнота и единство с Него, позволявайки на Неговия действителен Дух да се проявява (вижте Матей 10:32). Те изповядваха Личността Исус, не просто името Му. Самият Христос беше разкрит чрез тяхното отношение на любов, посвещение и саможертва.

В следващия стих Йоан обяснява природата на духа на антихрист: **„По това разпознаваме духа на истината и духа на заблудата. Възлюбени, да се обичаме един друг, защото любовта е от Бога и всеки, който обича, е роден от Бога и познава Бога. Който не обича, не е познал Бога, защото Бог е любов”** (I Йоан 4:6-8).

Ние разпознаваме Духа на Истината от духа на заблудата, или по-точно Духа на Христос от духа на антихрист по мярката на Христовата любов, която се проявява в нас като индивидуалности или в църквата. Йоан

казва, че „**този, който не обича, не познава Бога**“. Човек или църква, които си мислят, че Бог е доволен от тях, въпреки че те не ходят в любов, могат всъщност да служат на духа на антихрист. Християните трябва да бъдат познати чрез тяхната любов, не просто по тяхната теология (Йоан 13:35).

Когато Йоан пише за истината и заблудата, той говореше специално за духа на антихрист и нашата отвореност към този дух чрез липсата на любов в църквата.

Изявяването на духа на антихрист е далеч по-невидимо, неуловимо и много по-подмолно от това, което ще се случи, когато „човекът на греха“ бъде разкрит явно. Духът на антихрист закоравява сърцето и го държи далеч от любовта. Той подхранва непростителността, която кара попадналите под нейното влияние да се отцепват от църквата, поради многото съдене и незначителни доктринални различия. „Силният човек“ поражда много църковни разделения. Да следваме Христос обаче означава да приемем простителността и любовта като начин на живот. Просто е „против“ Христа да оправдаваме непростителността, разделенията и егоистичните амбиции.

Духът на антихрист може да бъде скрит зад всеки проблем, но това са просто оръжия, които този началник използва, за да разделя църквата. Духът на антихрист е просто този дух, който е срещу Христос. Той е антилюбов, антипростителност, антипомирване! Вероятно повече от всичко останало тези власти държат добрите църкви разделени една от друга. Антихрист е истинската причина за многобройните разделения в църквата. Всъщност, ако вие се молите срещу този дух, вместо да гледате на него като на неизбежно зло, много разцепления в църквата ще бъдат предотвратени.

В този смисъл ние трябва да внимаваме много и да преценяваме до колко силно сме прилепени към нашите идеи и критики. Защото, ако мислите ни се възвишават над Божията способност да ни поправя, ние със сигурност ще станем мишени за духа на антихрист. Запомнете: духът на антихрист може да използва ревността, страха, даже и цвета на банята в църквата като димна завеса, но главната причина за много разделения е просто това, че християните се отдават на някого или нещо, различно от Святия Дух и учението на Исус Христос. Всяка една ситуация може да бъде превъзможната чрез връщането към думите на Исус. Веднъж щом всичките части се съгласят да се подчинят на Него, любовта и победата скоро ще последват.

Освобождаване на човека от духа на антихрист

Всеки от нас има мисли, представляващи крепости в нашия ум, формирани и поставени от духа на антихрист. Нека да не отстояваме тези

мисли, които са против Христос. По-скоро нека ги изобличаваме като грях и да ги побеждаваме. Антихрист е с нас от дълго време. Неговият начин на мислене не може да изчезне изведнъж от нас. Но ако можем да разпознаем любящия глас на Христос от арогантния бунт на антихрист, можем да направим огромна стъпка в преобразяването на нашия живот в Христос.

Как разпознавате дали липсата на любов към другите църкви, е от плътта ви или е крепост на духа на антихрист? Покайте се за бунтарството. След това се молете на глас срещу духа на антихрист. И незабавно ще откриете, че се отдалечавате от врага и се приближавате при Господа.

Християнство без влиянието на антихрист

Има много начини, по които духът на антихрист се стреми да изяви себе си като бог. Например движението Ню Ейдж, комунизмът, хуманизмът и т. н. Но уникалният начин, по който той се прикрива като бог в църквата, е този: има едно естествено религиозно почитание на хората към смъртта. Антихрист използва това, като кара цели църкви да приемат тържествеността на смъртта, като че ли това е истинска почит и благоговение към Бог. Всемогъщият не е Бог на смъртта, а на живота! Истинска почит е това, което се съпътства от радост и благоговение. Вие можете да разпознаете антихрист в църквата, която почита своята смъртност. Атмосферата не е пълна със святост, а със стенания. *Тя е същата като в празен погребален дом.* Антихрист стои върху хора, които излъчват студенина, буквално изпълваща църковните сгради.

Когато Святият Дух започна за първи път да се разкрива пред нас, ние видяхме как Той разруши нашите основни схващания за християнството. Всъщност крепостите, които антихрист е поставил в мисленето ни, са станали нещо приемливо в църквата. Този дух така си е прокарал път в „Божия храм“ (обединената, но все пак разделена църква), че на много църкви и вярващи той **„представя себе си за бог“** (II Солунци 2:4).

За нас е очевидно, че тези началства търсят „да се издигнат над всяко нещо, което се нарича Бог“. Когато се стараехме да учим хората, думите на нашето послание падаха на земята, посрещнати от огромно съпротивление, сякаш ги покриваше одеало. Потърсихме Господ и няколко дни по-късно, когато се събудихме, Святият Дух ни разкри разпознаването, което ни е липсвало. Той освети първите думи на II Солунци 2:4 **„той се противи...“**.

Духът на антихрист буквално се противи на истината и особено срещу новата истина, която разкрива неговия характер. Той се съпротивява на всяко движение в Тялото Христово, което води към живот. В църкви, където той управлява, когато някой каже „Амин“ в подкрепа на проповядването, този дух го гледа чрез лицата на тези, чиито умове са негови крепости.

Когато разбрахме по-добре духа на антихрист, ние можахме успешно да се борим срещу него. Нашите ходатаи започнаха да се молят срещу влиянието на този дух в целия окръг. След по-малко от седмица пет други пастири и аз, както и някои други служения, се събрахме заедно и решихме да се срещаме на седмични ходатайствени молитви във всяка от църквите. Три месеца по-късно числото се удвои и от тогава нараства все повече. Как възникна това? Ходатаите разпознаха и вързаха духа на антихрист и внезапно Божественото желание да се срещаме и молим с други пастири започна да надделява.

Разбиране за обединената църква в града

Господ гледа на събирането на църквата като едно тяло, обединена от огъня на Христовата любов. Той иска да се молим заедно, да работим, да изграждаме църквите си в Духа на Неговото Царство. Никой по-добре от местните пастири не познава местната битка. Исус говореше на църквите в Откровение на Йоан, като на индивидуални църкви с битки, отнасящи се до техните отделни райони. Той не каза: „Тази и тази църква, чието ръководство е в Лондон.” Не. Имаше местни хора, които знаеха нуждите на хората и Исус им говореше точно така.

Пастирите бяха обединени на един фронт срещу врага. Те бяха отговорни както пред Бога, така и един пред друг, истинско многообразие в ръководството на всяко събрание. Обединената църква в града, както Бог я вижда, ще бъде свободна от ревност, „крадене на овце” и лични амбиции. Това наистина ще бъде едно тяло.

Превръщането на духа на антихрист в типичното християнско мислене става така силно, че неговите лъжи се проповядват от амвона и се приемат от събирането. Точно затова вие трябва да пазите, заради Христос, вашето събрание.

Нека вярата ви да бъде огромна, но вашите плътски амбиции - малки. Личната амбиция е мотив, идващ от антихрист. Това е крепост, която ни е разделила. Вие не трябва да отивате при хората от лични амбиции, а за да им служите. Ако сте призван в лидерска позиция, другите ще разпознаят това призвание по вашата смиреност и добър плод. Вашето служение ще се развие естествено, без напъване. Помнете заповедта на Исус: **„Не се наричайте нито наставници, защото Един е вашият Наставник, Христос”** (Матей 23:10). Истината е, че Бог не издига лидери. Той обучава слуги, последователи, мъже и жени, които ще се молят заедно за водителството на Христос.

Затова, когато се срещате с християни от други църкви, идвайте като техни слуги и гледайте да ги благословите. Ако вие сте пастир, разберете нуждите на другия пастир и се молете за него. Може би някой има нужда от пианист. Ако вие имате двама, изпратете му (Лука 3:11). Повечето пастири се борят със своите страхове и несигурност. Но, ако ти дойдеш в Божията любов, ще премахнеш страховете им.

Духът на антихрист управлява света (Ефесяни 6:12). Той не може да бъде изгонен, както по-малките демони. Окончателната победа срещу такива началници се осъществява чрез изместване, където насърчението и любовта на Христос изпълват мисловния живот на местното християнско събрание. Като ставаме противоположното на антихрист, ние ще видим Тялото на Христос изцелено и духът на антихрист - стъпкан под нашите крака.

17. Разпознаване духа на Езавел

Сега ще се изправим срещу крепост с огромни размери. Това е начин на мислене, разпространен в повечето църкви. Ние ще изявим, разобличим и след това разрушим и скритите места на Езавел.

Какво е духът на Езавел

„Но намирам против теб това, че търпиш жената Езавел, която нарича себе си пророчица и която учи и прилъгва Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено” (Откровение 2:20).

Вие може да не сте доволни от това, че използвам този цитат и го отправям към американските църкви. Може да оспорите, че не познавате нито един пастир, който търпи някой открито да кара хората му да блудстват. Аз разбирам тревогата ви. Съгласен съм, че вие вероятно не познавате никой, който безсрамно да проповядва, че сексуалните страсти и прелюбодейството не са грехове. Когато говорим за Езавел, ние откриваме източника на обземащата похотливост в нашето общество, необузданите действия на врачките и омразата към мъжката власт.

За да разберем духа на Езавел, трябва да разберем развитието на тази личност в Библията. Първото споменаване на Езавел се вижда в бунтарската и властна жена на цар Ахав. Всъщност точно този дух, който действаше чрез царица Езавел, накара милиони евреи, с изключение на седем хиляди верни души, да се поклонят на Ваал: **„Оставиха завета, разрушиха олтарите и убиха пророците”** (III Царе 19:14:18). Помислете само! Същият този дух беше напълно отговорен за деградирането на цялата нация Израел и този началник сега е дошъл с пълна сила срещу нашата нация.

Езавел е безкомпромисно независима и до болка амбициозна за превъзходство и контрол. Струва си да кажем, че името „Езавел” буквално преведено означава „без съвместно жителство”. Това просто означава, че тя отказва да живее заедно или да съжителства съвместно с някой. Езавел няма да живее с някой, освен ако не може да контролира взаимоотношенията. Когато тя изглежда подчинена или послушна, това е само, за да спечели някакво стратегическо предимство. В сърцето си тя не се покорява на никого.

Имайте предвид, че духът, който създаде царица Езавел, съществуваше, преди тя да бъде родена. И въпреки че се обръщаме към Езавел с „тя”, духът е без пол. Обаче важно е да отбележим, че докато мъжете в ръководни позиции са главните мишени за повечето началства и власти, „Езавел” е привлечена от уникалната женска психика и нейната изтънчена способност да манипулира без физическа сила.

Езавел търси за мишени жени, които са огорчени от мъжете, както заради пренебрегване, така и заради злоупотреба с властта. Този дух действа чрез жени, които поради несигурност, ревност или суета, желаят да контролират и доминират над другите. Езавел е там в жената, която публично унижава своя съпруг с езика си и която чрез това му вдъхва страх от унижение. И въпреки че тя използва всички средства на сексуална перверзия, познати в ада, не в блудството е проблемът. Контролът е това, което тя търси, като използва силата на сексуалните страсти с цел да притежава мъжете. За жена под влияние на Езавел „превземането” на един мъж може да мине без физически контакт, ако един неин съблазнително-сладоострастен поглед е достатъчен, за да го улови.

Битката се е разширила

От ерата на ранните апостоли и особено от зората на електронния век мащабът на битката широко се е увеличил. Трудно е за нас да разпознаем в нашето поколение всичките области на духовното воюване, което удря църквата и света като цяло. Може би ще си помислим, че духовната война вероятно е намаляла, след като броят на демоните не се е променил от първи век, докато човечеството е нараснало от около 300 милиона на около 5 милиарда души днес. Но чрез влиянието на дявола върху душите в нашия свят е нараснало масовата комуникация, медиите и литературата. Йоан писа за този период от време в Откровение: **„И змеят изпусна след жената (Църквата) от устата си вода като река, за да направи да я завлече реката”** (Откровение 12:15). Водата в този контекст символизира думи. В нашия свят съществуват потоци от думи и визуални образи, идващи от устата на сатана. Нашето общество, чрез техническия напредък е направило греховете за умовете и сърцата ни по-достъпни. Много повече сега, от когато и да било преди, плътският ум в своята отвореност към този сатанински поток от мърсотия и бунт, се изгражда като мощна крепост за дявола. В нашия изпълнен с информация свят и с огромната си

развлекателна индустрия даже и най-малките демони могат да упражняват огромно влияние, използвайки писателите и продуцентите на филми и телевизии. Всъщност сатана винаги е бил „князът на въздушната власт” (Ефесяни 2:2). Трябва да осъзнаем, че въздушното владение не е просто вятърът. Виждаме, че в нашия свят тази сила по уникален начин включва и електромагнитните вълни, които носят радио и телевизионните сигнали. Именно заради това трябва с точност да разпознаем къде са сатанинските пътища вътре в нас и в нашия живот и да ги отсечем. Не можем да се покланяме на Бога в неделя сутрин и после да толерираме Езавел в някакво безнравствено развлечение в неделя вечер. Всъщност, имайки предвид точно това по отношение на воюването срещу Езавел, Вечното Слово се определи като „**Този, който издирва умовете и сърцата**” (Откровение 2:23). Защото именно в най-вътрешната ни стаичка, където душата ни живее своя живот, започва търпимостта към Езавел. Точно тук тази търпимост в нас трябва да престане.

Освободете пленниците!

Духът на Езавел безпрепятствено се шири в развлекателната индустрия. Той се изявява в света на модата, има научни титли във философските факултети на нашите училища и колежи. Можеш ли да отидеш някъде в обществото ни, където влиянието на този дух не се усеща? Тя е разрушител както на политиците, така и на проповедниците. Тя е жестокият претекст на абортите. Езавел е тази, която създава недоволство между съпрузите.

Този дух е бил установен в църквата в Тиатир, когато Святият Дух го изобличи преди близо 1900 години (Откровение 2:19-29). На него все още едно от любимите му места е в църквата. Има достойни мъже, които обичат Бога и искат да Му служат, но тайно в своите сърца те са пленници на Езавел. Дори сега те са дълбоко засрамени от робството на порнографията и почти не могат да контролират своите желания към жените. Накарайте ги да се молят и техните духове се покриват с вината и срама. Молитвите им са като скимтенето на евнусите на Езавел.

Има добри жени, които идват в църквата, да търсят Бога, но този дух ги кара да си фантазират за мъжете, които са в събранието, втълпяват им, че техните съпрузи не са толкова духовни, както чуждите съпрузи. Скоро тези жени развиват проблем, който „само пастирът може да разбере”. Мили дами, „по-възрастните” жени или жените-старейшини, непорочните жени в църквата са тези, с които вие трябва да се консултирате първо, а не с пастира или с мъжете-старейшини (Тит 2:3-5)! Ако вие трябва да се съветвате с лидер в църквата, не бъдете обидени, когато той помоли жена си, друг старейшина или праведна жена да го придружи.

Всеки един, който е споходен от този дух, има нужда първо да се покае дълбоко за своите мисли на симпатия към „него” и след това да

воювате срещу него. Не губете дни и седмици под осъждане. Отделете себе си от Езавелското мислене, което е било засадено във вас в младостта ви, грабнете меча на Духа и воювайте срещу началника Езавел. Молете се за светиите във вашата църква. Молете се за християните във вашето събрание. Ако воювате срещу Езавел, когато сте изкушавани, в крайна сметка вие ще станете опасни! Този дух ще спре да ви атакува, след като е разбрал, че вашите ефективни контраатаки освобождават хора.

Потенциални мишени

След като посочихме жени, върху които този дух има най-голяма вероятност да влияе, нека да видим, че демонът може също така да действа и чрез мъже. Всъщност Езавел търси високо изявените, способни и професионални музиканти особено, когато такъв мъж има както амбицията, така и възможността да стане лидер на хвалението.

Този дух ще се опита също да се промъкне в живота на самия пастир. В такъв случай той ще стане много властен и неотстъпчив в своето управление на църквата. Той неминуемо ще бъде изолиран от общението с другите пастири и няма да има никакви отговорности пред тях. Той ще се окаже омотан и въввлечен във флиртуване и чувствени взаимоотношения, специални връзки с една или повече жени от църквата. След известно време той вероятно ще извърши и прелюбодеяние.

И все пак този дух предпочита използването на женската природа. И тъй като определени женски служения са по-предпочитани от другите, то следва, че те биха били мишени за духа Езавел. Църковните лидери трябва да внимават. Този дух ще се опита да маневрира и да влезе в лидерски позиции. Помнете, Исус каза за Езавел: „**тя нарича себе си пророчица**” (Откровение 2:20). Една жена може наистина да действа пророчески. Тя може да бъде помазана от Бога, за да служи в установения авторитет като пророк. Но когато тя настоява за почит, манипулира или напълно не се съобразява с мъжкото управление в църквата, и „нарича себе си пророчица”, бъдете нащрек!

Молитвени лидери, секретари в църквата, лидери на хвалението, пастири и техните съпруги - вие всички сте специална цел на този дух. Всички вие, които служите на тези места трябва да бъдете подготвени и предупредени за духовната война, която може да дойде срещу вас. Всеки от вас трябва да бъде част от „воюваща група”, която е подготвена да воюва срещу Езавел.

Това, което Езавел мрази

Най-върлите врагове на Езавел са пророците. Най-големият ѝ страх е, че хората ще се покаят. Езавел мрази покаянieto! Въпреки че този дух ще

се вмъква в църквата, маскирайки своите желаниа да контролира с християнски доктрини, той ще се крие от истинското покаяние.

Езавел мрази смирението! Исус поучаваше, че най-великите в Царството ще се измерват с детската чистота на сърцето, а не по това какви изглеждат на другите. Истинското служение иска и желае да се покори и да има общение с другите служения. Това е типично за тези, които се чувстват като слуги в своя ум. Затова трябва да научим, че духовността се измерва в смирение, а не в сила.

Езавел мрази молитвата! Ходатайствената молитва премахва пръстите ѝ от сърцата и душите на хората. Тя прави хората свободни в Духа. Когато се молите, това я връзва! Когато се молите срещу безнравствеността, това я осакатява! Когато се молите за покорно сърце, това е като скачането на коня на Ииуй върху тялото ѝ!

Езавел мрази пророците, защото те говорят против нея. Пророците са нейните най-големи врагове. Когато воюва, тя иска да настрои хората срещу посланието на пророческите църкви. Обаче много повече тя мрази Словото, което те говорят. Нейният истински враг е изговореното Слово на Бога!

Най-голямата омраза на Езавел е срещу Самия Бог. Тя мрази благодатта, която Бог излива върху служителите Си даже и след като грешат. Тя мрази факта, че Бог ще използва слабите и немощните, за да я събори. Тя мрази святостта и чистотата на сърцето, които идват от Бога и обграждат тези, които Му служат.

Нека се молим: *Татко, ние се покоряваме на Теб и на Твоя стандарт за праведност. Ние молим за чистота, смирение и святост на сърцето. Прости ни за търпимостта към духа на Езавел, както в нашия ум, така и в нашите дела.*

Татко, защото се покоряваме на Теб, имаме Твоята власт да се съпротивим на дявола. Ние връзваме в името на Исус властта на Езавел. Събаряме крепостите на нейното мислене върху нашето събрание и нашата държава! Заставаме срещу крепостите, които този демон е изградил в духовната област и освобождаваме Святия Дух да разграби къщата на Езавел и да раздаде имуществото ѝ. Ние също така изричаме вяност в очите и сърцата на съпругите и съпрузите. Освобождаваме чистота на сърцето и благодат за всеки член от Тялото Христово, женен или неженен. Ние покриваме Твоите хора с кръвта на Исус! Освобождаваме радостта на смирения и кротък дух и събаряме крепостите на егоистични амбиции и гордост. В името на Исус. Амин.

18. Илия, Ииуй и войната срещу Езавел

Има война, много древна война между духа на Илия и духа на Езавел. В тази битка от векове Илия представя Небето; той е призивът на покаяние и връщане към Бога. Езавел, от друга страна, представя точно тези началства, чиято цел е да възпрепятстват и разрушат работата на покаянието.

Нашата нация принадлежи на Победителя

За да разберем конфликта между духа на Илия и духа на Езавел, трябва да разберем тези две противоположности, както са представени в Писанията. Всеки един е духовна противоположност на другия. Смел ли беше Илия? Езавел беше безсрамна и нагла. Биваше ли Илия твърд към злото? Езавел беше зла към праведността. Говореше ли Илия Божието Слово и воля? Езавел беше пълна с различни чародейства и думи на измама. Войната между Илия и Езавел продължава и днес. Главните воини и от двете страни са пророците от двата лагера, но душата на нашата нация принадлежи на Победителя.

По традиция, още от Самуил, Илия беше глава на училището за пророци. Под него бяха синовете на пророците, буквално стотици пророци и пророчески поети, прокламираха думите на Бог. В тази война обаче Езавел подло и систематично убиваше всичките Господни пророци, докато остана само Илия (III Царе 18:22). Тогава Илия като последен от пророците предизвика 450-те пророка на Ваал и 400-те пророка на Ашера, да покажат силата на техните богове срещу мощта на Господ.

Тези 850 мъже бяха лъжепророци, сатанински свещеници, „които ядяха от трапезата на Езавел” (III Царе 18:19). Те бяха най-силните демонизирани личности, които тъмнината е могла да произведе. Цар Ахав, съпругът на Езавел, изпрати послание към „всички синове на Израел” и нацията, да дойдат и да бъдат свидетели на конфликта между Бога на Илия и боговете на Езавел. Условието на това предизвикателство бяха ясни. Всеки трябваше да постави теле на олтара. Тогава Илия каза: **„Тогава вие призовете името на вашия бог и аз ще призова името на Господа, и оня бог, който отговори с огън, Той нека бъде Бог”** (ст. 24). Шест часа по-късно лъжепророците все още не можеха да предизвикат огън. Минаха 12 часа и Илия започна да им се подиграва: **„Викайте по-високо, защото той е бог: или размишлява или има някаква работа, или е на път, а може би спи и трябва да се събуди”** (ст. 27). И малко преди вечерта Илия се помоли върху своята жертва и **„огън от Господа падна и изгори всеизгарянето, дърветата, камъните и пръстта и облиза водата, която бе в окопа. И всички хора, когато видяха това, паднаха на лицата си и казаха: Йехова, Той е Бог! Йехова, Той е Бог!”** (III Царе 18:38-39). Незабавно след това славно свидетелство на Господ Илия накара евреите да хванат пророците на Ваал и всичките бяха убити.

Ние бихме предположили, че в този момент Илия трябва да отиде в Израел и да помоли Бог да свърши с Езавел, но той не го направи. Всъщност, и това може да ви учуди, но Илия влезе в духовна война. Езавел със злоба и ярост освободи поток от чародейства и демонична сила срещу Илия и постави страх в сърцето му. Той избяга. Вие може би ще попитате: Как може такъв велик пророк да бяга? Отговорът не е прост. Всъщност ситуацията се влоши. Вече виждаме Илия, седящ под дървото, признавайки, че не е по-добър от бащите си, и всъщност молейки се да умре (III Царе 19:4). Какво напрежение обзе този велик мъж на Бога, та да стане жертва на страха и отчаянието? Това е духът на Езавел.

И сега нека читателят да разбере: *когато воювате срещу началника на Езавел, въпреки че устоявате срещу „нейните” похоти и чародейства, пазете се от големите демони на страх и отчаяние, защото „тя” ще ги изпрати срещу вас, за да ви отклони от духовната война и от победата ви.*

Драмата продължава...

Има установен принцип в духовния свят, че човек чрез Святия Дух може да дава част от духа си на друг човек. Ние виждаме това, когато духът на Мойсей беше даден от Святия Дух на 70 старейшини (Числа 11:24-25). И разбира се, виждаме това в Духа на Христос, Който живее в нас. По този начин можем да разберем как духът на Илия беше изпратен, за да служи чрез душата на Йоан Кръстител. Но преди това духът на Илия беше поставен върху друг човек. Спомнете си за Елисей, пророкът, който наследи Илия и получи двоен дял от духа му (IV Царе 2:9-10). Духът на Илия беше в служение, действаше, вдъхновяваше и създаваше в Йоан Кръстител същата сила, която живееше в Илия. Йоан трябваше да **„дойде пред лицето Му в духа и силата на Илия”** (Лука 1:15-17). Исус каза за Кръстителя: **„Той самият е Илия, който имаше да дойде”** (Матей 11:14; 17:11-13). Йоан дори изглеждаше като Илия. Той се беше върнал. Духът на Илия беше изпратен с поръчение за света.

Както Илия, Йоан прокламираше нуждата от покаяние, където виждаше грях. Една такава област беше прелюбодейството на цар Ирод и жената на брат му Иродиада. И когато Йоан застана срещу тях, Иродиада го хвърли в затвора (Марк 6:17-18). Но кой беше този манипулиращ и контролиращ дух на тъмнината в Иродиада? Както духът на Илия служеше чрез Йоан, по същия начин Езавел се показва в света чрез Иродиада.

Каквото направи Езавел на Илия в пустинята, същото направи и Иродиада на Йоан. Езавел всяваше и страх, което води до самосъжаление и объркване в слугите на Бога. Йоан Кръстител, който беше видял с очите

си Духът да слиза като гълъб върху Христос и чу ясно гласа на Бога да свидетелства, че Исус е Синът на Бога, сега питаше дали наистина Исус е Месия или да търси друг (Матей 11:3).

„И дойде стратегическият ден, когато Ирод даваше банкет” (Марк 6:21, NIV). „Стратегически” е идеална дума, за да се изрази времето на това събитие. Защото в тази война между духа на Илия и Езавел, Иродиада накара дъщеря си да танцува пред Ирод, примамвайки го да обещае да ѝ даде, каквото тя поиска. По настояване на майка си или по-точно по настояване на Езавел, тя поиска главата на Кръстителя. И временно сблъсъкът между тези два духа, които са вечни врагове, утихна.

Илия идва

Преди 2000 години Исус заяви, че служението на Илия не е завършено. Той обеща: **„Илия дойде и ще възстанови всичко”** (Матей 17:11). Пророк Малахия също писа: **„Ето, аз ще пратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден на Господа.”** (Малахия 4:5). Илия идва, за да воюва и да възстанови. Той дойде преди великия ден и ще се върне преди страшния ден на Господ.

Запомнете принципа, който споменахме по-горе: човек може да даде от мярката на своя дух, без пълнотата на неговия дух да намалява. *Защото днес, както Господ направи с Илия, Елисей и Иоан Кръстител, Той издига група пророци като Илия, изпълнени с Духа мъже и жени, изпратени, да подготвят пътя за връщането на Христос!*

Нека също да бъде ясно, че ако Илия идва, преди Исус да се върне, същото прави и Езавел. Всъщност, не я ли виждате в нашата земя, изобилваща с окултисти, магьосници и развратници? Не чувате ли безсрамния ѝ глас, който отрича Божествената власт и възвишава себе си с бунтарството на феминизма? Не сте ли я забелязали, че кара дори „Божиие слуги” да „блудстват” (Откровение 2:20)? След като виждаме духа на Езавел толкова нахално да се проявява, това ни показва, че духът на Илия също е тук и води до покаяние и издига воюващи пророци по цялата земя! Всъщност, ако ще служите на Бога през период, в който царува Езавел, самата духовна битка ще ви вкара в пророческото помазание, за да можете да оцелеете.

Ние видяхме как в Стария Завет Бог унищожи Езавел. Ииуй - новопомазаният цар на Израел, беше изпратен от Словото на Бог чрез наследника на Илия - Елисей, да изпълни Божието обещание. И когато Ииуй и неговите хора ожесточено караха своите колесници към града, царете на Израел и Юда излязоха да го посрещнат: **„С мир ли идваш, Ииуй? - попитаха те. И той отговори: Какъв мир, докато са толкова много блудствата и чародействата на майка ти Езавел?”** (IV Царе 9:21-26). И Ииуй уби двамата царе. След това незабавно потегли към Израел, за да се опълчи срещу Езавел. Словото казва, че когато го видя, тя гримира

очите си и украси главата си и, поглеждайки от горния прозорец, извика към него: „С мир ли идваш ти, Зимриевце, убийцо на господаря си? А той повдигна лицето си към прозореца и каза: Кой е от към мен? Кой? И към него погледнаха двама, трима скопци и той каза: Хвърлете я долу! И те я хвърлиха долу и пръсна от кръвта ѝ по стената и по конете и той я прегази” (IV Царе 9:30-33 NAS/KJV).

Имаше нещо от духа на Ииуй, което ние трябва да притежаваме днес в битката ни срещу Езавел. Докато трябва да бъдем състрадателни към тези, които са сграбчени от Езавел, Ииуй нямаше милост, нямаше вяра за промяна, нямаше компромис или съжаление към този демоничен дух! Ииуй „я сгази под краката си”. Докато тя лежеше близо до смъртта, той я смаза под краката на своя кон!

По същия начин ние не трябва да имаме никаква търпимост към този дух! Не можем да имаме мир и успокояване под нашата „смокиня”, докато Езавел не е смазана. Ние трябва да престанем да живеем в търсене на удобства, докато нейните блудства и чародейства са толкова много в нашата земя! Трябва да откажем да стоим в лъжлив мир, основан на компромиси и страх, особено, когато Духът на Бога ни призовава за „война”.

Показателно е, че скопците я хвърлиха долу. Някои от вас, които сега четете това, сте били направени „скопци”, роби на този зъл дух. Днес, точно сега, Бог ви дава привилегията да участвате във вечния съд срещу Езавел. Хвърлете я долу! Застанете на страната на Бога и нека съдът на Бога да дойде! Време е пророците да се обединят срещу този дух! Под помазанието на Илиия, с мощта на Святия Дух, нека израснем в гнева на Ииуй и да изхвърлим Езавел долу! И сега също измиваме себе си в скъпоценната кръв и бидейки изчистени от всяка мърсотия на греха, връзваме и събаряме крепостите на Езавел! Молете се с нас: *Дух на Езавел, в силата и властта на Исус Христос, която Той ни даде като Негови слуги, ние освобождаваме твоите пленници! Заповядваме на „скопците”: Съборете вашите крепости на симпатия към Езавел, изхвърлете нейното дяволско въображение от вашите умове! В силата на Името на Исус, освобождаваме ви от душевните окови. В силата на живия Христос, ние обявяваме свещена война срещу духа на Езавел! Амин.*

19. Нашият опит с Езавел

Това, което ви представяме, е нашият опит. Ние не ви предлагаме теология или размишления. Това, което споделяме с вас, е проработило!

За да освобождаваме, самите ние трябва да бъдем освободени

„Той дори ще освободи онзи, който не е невинен. Да, с чистотата на Твоите ръце ще бъде освободен” (Йов 22:30). Има разлика между това, да се покаем за греха и да съборим крепост в нас, която произвежда

греха. Първото включва вяра в кръста на Исус, а второто изисква самите ние да бъдем разпънати. В този смисъл през 1971 година Господ започна основно да изчиства моето сърце от влиянието на духа на Езавел. Този период на покаяние продължи 40 дни.

През това време, чрез Святия Дух, крепостта, която беше склонна към духа на Езавел, беше съборена. Трябва да ви поясня, че аз не се покайвах отново за грехове, които преди това са били изчистени и простени. Както по-рано казах, моето покаяние не беше за грях, а за естеството, което предизвикваше греховете. Това е същността на събарянето на крепостите. Ние разрушаваме омърсената, насилствена система на мислене, която през годините е била изградена в нашето естество. Моята цел беше просто да бъда обновен в духа на моя ум (Ефесяни 4:23).

Начинът, по който стана това, беше следният: Святия Дух ми припомни много грехове от моята младост, когато не бях спасен. Два или три пъти, всеки ден, на сън или докато работех, Господ привеждаше тези събития в моя ум. Когато Бог разкриваше тези случки, аз покривах всеки един спомен с кръвта на Исус. Всеки път, когато се молех, аз знаех, че чрез Духа още един „камък“ е бил премахнат от крепостта в моя ум.

Накрая Господ ми показва чрез сън, че крепостта е била премахната напълно. В съня разговаряха двама мъже, единият от които държеше бебе. Този, който държеше детето, изрече цинична дума в разговора. И внезапно, засрамен, заради детето, той побърза да се увери, че бебето беше невинно и не знаеше смисъла на тези думи. В съня осъзнах, че аз също не знам смисъла на тази дума и така милостта и благодатта на Бога бяха дали нова невинност в моето сърце, на което беше символ бебето в съня. По това време аз не знаех нищо за духа на Езавел. Въпреки това Господ изграждаше в мен здрав имунитет срещу него.

Първият сблъсък с Езавел

През 70-те години бях пастир в една организация, в която имаше доста хора, действащи в дарбите на откровение - слово на знание и слово на мъдрост. Имаше денонощна молитва, прекрасно хваление, посвещение и сила. И както Господ беше с Яков в Моавските полета, така беше и с нас, като рог на див бизон (Числа 22-25 гл.). Изглеждаше, че няма проклятие или зло, което да работи срещу нас. Бог беше ни дал Своите благословения - успехът изглеждаше неминуем. Но, както Валаам посъветва Валак да съблазни израилтяните с дъщерите на Моав, по същия начин духът на Езавел насочи своята атака срещу това дело на Бога.

Ако врагът не може да те атакува директно, той ще се опита да те накара да влезеш в грях, за да бъдеш под Божия съд. Когато духът на Езавел започна да се проявява и търпимостта към сексуалните грехове

нарасна, аз отидох при основателя на движението. Срегнах се насаме с него, умолявах го доста загрижен, както син умолява баща си, но той ме отпрати. След три месеца отидох отново при него, обръщайки се този път към целия управителен съвет, който беше с него, предупреждавайки ги със сълзи, че съдът на Господа срещу тези, които толерират Езавел, е болест и смърт (Откровение 2:22-23). Но бях отпратен и този път. Няколко месеца по-късно бях свален от служение и после, в крайна сметка, бях изхвърлен от групата. Месеци след като напуснах, лидерът се разведе с жена си и след по-малко от година се ожени за секретарката си. След две години умря от рак на простатата.

Последствията от тази случка бяха разрушителни, но имаха и просветляващ ефект. Въпреки че аз лично преминах през период на голямо обезкуражаване и вътрешни съмнения, научих доста за Езавел и греха на гордост. Видях, че когато хората смятат, че Бог няма да ги съди, само въпрос на време е, изкушителят да ги съсипе. Много показателно е, че Исус, който имаше дух на мъдрост и разбиране, съвет, сила и знание, Неговата сила бе **„в страхът от Господа”** (Исая 11:2-3). Грехът на самопревъзнасянето е противоположен на страха от Бога и е предвестник на бъдещо поражение.

Освобождавайте душите чрез молитва

Това беше първият ми опит с духа на Езавел, въпреки че не беше последен. През 1985 г. по време на едно съветване, разпознахме, че този дух има контролиращо влияние и направлява по-малките демони на мъжки и женски хомосексуализъм. Господ ни инструктира да воюваме срещу Езавел и след около месец трима човека бяха освободени от тези перверзии! Следващият месец местната кабелна мрежа премахна канала на „Плейбой”. Хората започнаха да се обаждат за помощ относно тези сексуални проблеми и имаха нужда да се освободят от фантазиите си. Даже пастори и техните съпруги без да знаят, че воюваме, идваха и признаваха греховете си и получаваха освобождение. Когато фокусирахме нашата война срещу Езавел много хора, които бяха сграбчени от нея, биваха освобождавани!

По същото време войната се задълбочи както срещу моето семейство, така и срещу църквата. Един демон, наречен „клевета” (който ние разпознахме месеци по-късно), донесе разделение и конфликти в църквата. Някои хора, които ние дълбоко обичахме, внезапно застанаха срещу нас с необяснима омраза. Подозрението влезе в църквата. Независимо от това, продължихме да се борим срещу този дух, убедени, че духовното ни воюване е ефективно.

Една нощ духът на Езавел се появи точно пред нашето легло. Почувствах се парализиран, неспособен да извикам дори за помощ. Този

дух, който беше разделил даже най-близки приятели, стоеше пред мен, неограничаван от човешко тяло. Целият ми естествен живот сякаш буквално бе изсмукан от моето тяло. Усецах, че само животът на Христос в мен ме крепеше.

Не бяха изречени никакви явни думи на глас, но по някакъв начин този началник сложи следните думи в моя ум: „Продължавай да се молиш така и аз ще убия теб и членовете на твоята църква.” Духът изчезна, но даже след като беше очевидно, че го нямаше, аз едва можех да се помръдна. Моят ум беше затънал в блато на отчаяние: „Защо трябва да се моля за тези хора? Защо да страдам, след като не знам кой ще застане срещу мен на следващия ден?” Накрая Святият Дух се намеси и угнетяването се разчупи.

Но смъртната заплаха на Езавел не беше просто думи. След по-малко от седмица една жена от църквата се обади с молба за помощ. Нейният съпруг взимаше наркотици и тормозеше нея и децата ѝ. Направихме необходимото и тя и нейните деца избягаха. В един часа същата нощ по телефона ми се обади разяреният ѝ съпруг. Този човек, същински нацист, притежател на 34 пистолета, искаше да му кажа къде е неговата жена. Той каза:

„Ако не ми кажеш къде е жена ми, ще убия теб и членовете на твоята църква!” Това бяха същите тези думи, които духът на Езавел бе използвал до моето легло седмица по-рано. Беше очевидно, че духът на Езавел е намерил и издигнал човек, за да осъществи своята смъртоносна заплаха от предишната седмица.

Не е нормално за пастири да се молят за снежна буря в събота през нощта, но ние се молихме тази нощ и тихият сняг, който падаше навън, скоро се превърна в буря, която натрупа сняг около църквата до неделя сутринта. Някои от нас в църквата се помолиха отново и вързаха духа на Езавел в този човек, който ни заплашваше. Накрая за Божия Слава, този човек прие Исус за свой Спасител и Господ.

Това беше разказ за нашия опит с духа на Езавел. Ако потвърждавате реалността на нашето послание, тогава се молете за вашето стоене в битката срещу този началник. Това, което написахме, не се основава на теории или предположения, а на опит. Нашето свидетелство в тази духовна война е просто това: Господ Исус Христос ни е дал Своята власт **„над цялата сила на врага”**. Вярно е Неговото обещание: **„И нищо няма да ви повреди”** (Лука 10:19).

20. Стратегия срещу духа на Езавел

Вие не можете да победите врага само с молитва. За да съборим империята на сатана, трябва да бъдем преобразени в образа на Христос.

Нашата война срещу Езавел

Църквата, която успешно воюва срещу Езавел, ще бъде църква, наследила славната „**Утринна звезда**”, което ще бъде видима външна слава, символ на скритата вътрешна чистота. Това ще бъде църква, която има „**власт над народите**”, защото е победила духа на Езавел, който търси да ограби властта и авторитета на Божиите слуги. Това ще бъде църква, в която дарбата на изцеление ще бъде съставна част от нейното тяло и служение (Откровение 2:26-28).

Има големи награди за тези, които спечелят войната срещу Езавел. И, въпреки че в основата на всяка победа стои молитва, наградите от Бога няма да се получат само посредством ходатайство. Както вече казахме, *победата започва с името на Исус върху нашите устни, но тя не е завършена, докато характера на Исус не бъде изграден в нашите сърца.*

Затова по отношение на войната ни срещу Езавел трябва да позволим на Святия Дух да ни изобличи там, където се примиряваме и толерираме нейните пътища. Ние не можем да бъдем успешни във войната в духовни места, ако не бъдем победители в битката в нашите умове. Има само една област на крайната победа срещу врага. И това е да бъдем като Христос.

Исус е този, „**който издирва сърцата и умовете**” (Откровение 2:23). Победата ни във всяка битка започва в нашите умове и сърца. Следователно не можем да търпим мисленето на Езавел в която и да било област. Нашата представа за църквата трябва да стане начин на живот, който практикуваме навсякъде. След като сме църква, нека да осъзнаем, че сме все още в църквата, когато сме си вкъщи. Когато включваме телевизора на някаква неморална програма, ние все още сме в църквата и то толерирайки духа на Езавел.

Ако един съпруг се страхува от своята властна жена или е неспособен да служи като глава на семейството си, въпреки че не се намира в сградата за хваление, той все още е в църквата, толерирайки Езавел. Нашето време, прекарано в служба на хваление, е необходимо, но това е една много малка част от църковния ни живот. Точно в рутинните неща на всекидневния живот трябва да воюваме и да разрушим крепостите на Езавел.

Ти си Ахав, ако толерираш Езавел

Има дух, който работи с Езавел. Резултатът от този демон е, че сърцето на мъжа се изпълва със слабост и страх. Името му е Ахав. Характерът му е такъв, че „дава властта си на Езавел”.

Духът на Ахав заема областите на мекушавост в ума на мъжа. Той се чувства почти упоен в битката си срещу Езавел. И за да спечелим срещу Езавел, трябва да победим природата на Ахав.

Мъж, който е женен за доминираща жена, ще има един от следните два типа реакции: той или ще бъде страхлив в другите си взаимоотношения или ще има склонност да презира всички жени като цяло. Ако е работодател, ще бъде крайно груб, деспотичен по отношение на жените и бързо ще ги поставя на „мястото им“. Това е проявление на презрението му към своята жена.

Основното за Ахав е това, че той има етикета „съпруг“ и позиция на глава, но няма никаква реална власт. Когато Ахав беше цар, Езавел управляваше. Ако един мъж не е способен да управлява своя дом в Божествена любов и грижа, той няма да може да упражни духовна власт и авторитет никъде. Такъв мъж ма нужда да се покае за своите страхове и твърдо, с нежност, да установи реда в своя дом.

Но нека да обясним по-подробно авторитета. Авторитетът е просто делегирана отговорност. Това не означава да бъдеш шеф, а да бъдеш отговорен. Божественият авторитет идва на основата на Божествена любов. Да ръководиш дома си означава с любов да приемеш отговорност за положението на своето семейство. Нито един мъж няма да има мир в своя дом, ако разглежда авторитета просто като доминиране над жена си. Бог би искал двамата да вземат решенията заедно, като всеки се обляга на мъдростта на другия, да се радват на своето приятелство в отворени и любящи взаимоотношения. Божественият отговор за борба с Езавел не е да се промени формата на угнетяване от страна на Езавел към друга - от страна на мъжа. Нашата цел е да премахнем Езавелското разбиране за сигурност, чрез сигурността, която жената получава, когато е обичана нежно от своя съпруг. По този начин мъжът печели във войната срещу Езавел, като се уподоби на Христос.

Жената превъзмогва превъзнасянето на Езавел, като търси смирението на Христос. Тя търси **„кротък и тих дух“** (1 Петрово 2:23; 3:4), което е естествено за характера на Христос. Тя трябва да види Божията мъдрост в Божествения ред в семейството и да почита съпруга си като своя глава. Ако е неомъжена, тя трябва да се подчинява като към Бога на реда, който Бог е установил в нейната църква. Смирението и мирът ѝ в служението на другите е белег за разрушаването на характера на Езавел (Филипяни 1:28).

Жената се справя със сладострастната страна на Езавел, отказвайки се от своите женски чаровности, които са **„измамливи“** (Притчи 31:30), и от многобройните си придумки (Притчи 7:21), които са **„изкусителни“**. Тя се отказва от сладострастните погледи на очите си и съблазнителната мекота на гласа си. Ако тя е омъжена, нейната красота е дадена на съпруга ѝ. Ако

не е, тя украсява вътрешния си човек с духовни качества на плодовете на Духа, знаейки, че ако прави компромиси със стандарта на Бог, неминуемо ще има мъж, който ще прави компромиси със своя стандарт към нея. Истинският мъж, който Бог има за нея, е богобоязлив и търси добродетелна жена. Нейната победа започва с молитва, но завършва чрез промяна.

Това, което сме в Христос като Негови хора, трябва да бъде точно обратното на духа на Езавел. Тя бунтарка ли е? Ние трябва да бъдем покорни. Горда и високомерна ли е? Ние трябва да бъдем смирени и малки в своите сърца. Тя контролиращ демон ли е? Ние трябва да бъдем нежни и готови към отдаденост. Изпраща ли Езавел чародейства, безнравственост, страх и обезкуражение? Ние трябва да живеем живот на кръста, в чистотата на Христос, пълен с любов и вяра за нашите видения. И още един път - Христос в нас е Този, който установява нашата победа срещу духа на Езавел.

Всеобща война срещу силите на сатана

„И те издигнаха гласа си към Бога в единство” (Деяния 4:24). Колкото е важно да победим във войната срещу Езавел в своя дом, така също трябва да се съберем заедно в обща молитва и духовна битка. Общата молитва е обединено ходатайство на църквата срещу силите на тъмнината. Този вид духовна война може да бъде осъществен по най-различни начини и с минимум изисквания. Въпреки това тези изисквания са основни и важни за ефективната духовна битка.

1. Поклонението трябва да бъде част от духовната война.

В своето разнообразие, поклонението и хвалението трябва да бъдат вплетени заедно в духовната война. По време на духовното воюване много водачи спонтанно ще ни водят с подходящи хвалебни песни. Дръжте очите си върху Исус и благодарете.

2. Ходатайството трябва да бъде водено от Духа.

То е нещо повече от това „да се молим на езици”. Това изисква да се научим да слушаме. Всъщност, често пъти общите молитви са възпрепятствани от някой, който се налага в групата със своя висок и безчувствен „език”. Когато се молите заедно, има един общ „фонтан”, от който тези, които се молят, трябва да черпят. Той изисква да бъдем чувствителни към най-незабележимите промени в Духа, като воденето на групата става в творческо съгласие. Когато се молим поотделно, нека молитвите ни да са кратки - от две до пет минути. Да казваме нуждите една по една, като оставяме вратата отворена за другите, които да се молят в съгласие.

3. Гледайте да спазвате времето, определено за молитва. Това може би ще прозвучи така, като че ли искаме да контролираме Святия Дух,

но ако предварително сме определили времето, повече хора ще могат да предадат себе си на обща молитва. Имайте обаче готовност да се присъедините към всяко едно допълнително ходатайство, ако Бог го изисква.

4. Не ставайте надменни. Всъщност, ако някой директно се обръща към дявола и го призовава на война, кажете му, че нещо не е наред. В молитвата използвайте Словото, Духа и името на Исус. Всяко нещо, което е повече от това, е плътско.

5. Сведете говоренето до минимум.

Говорете само най-важното. Всички други разговори оставете за след молитва.

6. Тези, които са включени в духовно воюване, трябва да бъдат обучени и одобрени от църковното лидерство.

Всяка църква трябва да има „група за духовно воюване“, също и „група за поддръжка“, които се молят за тези, които са на фронтовата линия. Групата за подкрепа трябва да се състои от тези, които са обучени или от тези, които чувстват, че тяхното призвание е само молитвата.

21. Бог ще съди вашето съдене

Духът на Вавилон е дух на компромиси със света. Там, където в нашето сърце има компромис с дявола, този компромис ни поставя на гърба на звяра, чиято крайна цел е да ни погуби.

Какво е духът на Вавилон

Духът на Вавилон е на земята, откакто съществува цивилизацията. Много е важно да разберем този дух, ако искаме да ходим в Божието Царство без компромиси, защото духът на Вавилон се състои в самопревъзнасянето, а то е източник на компромиси.

Първоначално Вавилон не беше просто богат и славен град. Преди всичко той беше *религиозен* град. Ако разберем това, ще имаме огромно откровение за характера на този враг. Битие 11:4 казва, че общото намерение за жителите му беше да изградят „кула, която да достигне до небето“. Но тяхната гордост бе не толкова в техническия им напредък и успехи в изкуството, колкото в тяхната религия. Когато Бог разбърка езиците им и ги разпръсна по земята, духът на Вавилон се разпространи по света и желанието „да се достигне до небето“ посредством религии, създадени от хора, се разпространи по всяка нация.

Ние виждаме този дух и амбицията **„да си спечелим име“**. Толкова много това влияние е станало част от нашата човешка природа, че Соломон отбеляза: **„Тогава видях всеки труд и всяко сполучливо дело, че поради него на човека завивжда ближния му“** (Еклисиаст 4:4). Надпреварата и желанието да направим име за себе си все още съществува в характера на духа на Вавилон.

И още нещо за произхода на Вавилон. Писанието казва, че хората потеглиха към изток, към Сенаарската земя и **„там се установиха“** (Битие 11:2). Всеки път, когато църквата спре да атакува и започва **„да се установява“**, очаквайте вавилонската природа да възкръсне.

Влиянието на вавилонската философия може също да бъде видно в Книгата на Даниил. Спомнете си, че именно Вавилон превзе Израел и го откара в плен. Тук Даниил беше поставен да стои между мъдреците и съветниците, които съветваха цар Навуходоносор. Ние виждаме този дух в мисленето на вавилонските свещеници, когато от тях се искаше да знаят това, което само Всемогъщият знаеше. Те казаха: **„Това нещо, което царят изисква, е трудно и няма друг, който би могъл да го изяви пред царя, освен боговете, чието жилище не е между хората“** (Данаил 2:11).

Ние можем да разпознаем влиянието на Вавилон в хора или църкви, които с уста служат на Бога, Който е далече, и чието обиталище не е между хората. Точно обратното - Исус е нашият Емануил, **„Бог с нас“**, истинският смисъл на истинското християнство с Христос, който е нашата надежда за слава. Вие можете да разпознаете духа на Вавилон в църквата, която се покланя на Бог, който е на Небето, без да има никакви взаимоотношения с Него на земята.

Вавилон ще бъде разрушен

Духът на Вавилон е навсякъде около нас, както в нашето общество като цяло, така и в християнската църква в частност. В книгата Откровение виждаме тези, които са направили компромиси с този дух. Те са представени като **„жена, стояща на червен звяр“** (Откровение 17:3). Върху главата ѝ е написано име **„великата Вавилон, майката на блудниците“** (ст. 5).

За да разпознаете духа на Вавилон, потърсете първо гордост: **„Нека да си спечелим име“** (Битие 11:4). После потърсете нещата от света: **„Жената бе облечена в пурпур и червено и украсена със злато, със скъпоценни камъни и с бисери“** (Откровение 17:4). И накрая, когато хората са упоени със страстите на удоволствията, вие ще видите, че **„в ръката си държеше чаша, пълна с мърсотии и нечистотии на нейното блудстване“** (Откровение 17:4).

Заповедта на Бог е: **„Излезте от нея, хора Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ”** (Откровение 18:4).

Когато сме призвани да излезем от Вавилон, това е призив да станем като Христос. В този час Бог със сигурност призовава църквата да влезе в смирение, въздържаност и чистота на сърцето. Святият Дух осъжда и очиства структурите и крепостите на Вавилон от църквата. Всъщност греховете на Вавилон скоро ще бъдат последвани от язви, които даже сега се стоварват върху нея. В Своята милост Бог ни призовава да излезем от това зло.

Откровение на Йоан продължава: **„Звярът ще намрази блудницата и ще я направи пуста и гола и ще изяде месата ѝ, а нея ще изгори в огън”** (Откровение 17:16). Винаги, когато решим да съжителстваме с дявола, оставяме незащитени и голи, страдащи във вечен огън. Това предупреждение трябва да бъде чуто от всеки един от нас поотделно. В най-вътрешните части на сърцето си ние трябва да решим, че няма да правим компромиси с Вавилон по никакъв начин.

Тези, които превземат

В същото време Откровение говори за хората, които не само, че ще излязат от Вавилон, но ще застанат като армия срещу нея. Те ще бъдат употребени под Божието водителство за Божия съд към него. По отношение на падането на Вавилон Откровение 18:20 буквално гласи: **„Веселете се за него, небеса, и вие, свети, вие, апостоли и пророци, защото съдът, с който вие бяхте осъдени, Бог осъди над него”**. Тук Йоан пише за светиите, апостолите и пророците в последните дни, чиито думи и чиято чистота стават източник на съд срещу духа на Вавилон. Всъщност Бог ще съди тяхното съдене.

Господ Исус не само че иска да ни раздели от този дух, но иска да воюваме срещу него. С други думи, ако ние се съгласим с дух, характер, слово и поведение с Божието Слово относно праведността, Бог ще постави в устните ни Своя съд срещу злото! Простотата и чистотата в нашия живот ще бъдат инструмент за връзването на силните на Вавилон и освобождаването на нейните пленници.

Нашата борба не е срещу плът и кръв, а срещу силите на тъмнината, които държат хората в окови. **„Тъй щото на небесните началства и власти да стане позната сега чрез църквата многообразната премъдрост на Бог”** (Ефесяни 3:10 KJV). Преди Исус да се завърне, църквата Му ще бъде доведена до Неговия стандарт във всеки отношение (Ефесяни 4:11-15). И това включва, да станем армия, която мрази порочността и обича праведността, армия, която, следвайки Христос, започва духовна война срещу различните порти на ада.

Исус - нашият военен Цар

Исус няма да се върне като „смирено и кротко агне“, което светът разпъна. Не, Той няма да се върне, за да бъде отново унижаван. Той се връща, за да **„се прослави в Своите светии и да се покаже чуден между всичките повярвали“** (II Солунци 1:10). Първо, в сред Своите светии Той ще установи управлението Си в слава и ще бъде разкрит в сила (Откровение 2:26; Юда 1:14-15). Той се връща като Цар на царете и Господ на господарите. Агнето се връща на земята, стъпвайки **„лина на лютия гняв на Всеомогъщия Бог“** (Откровение 19:15).

Говорейки чрез пророка, Святият Дух каза: **„Господ ще излезе като силен мъж, ще възбуди ревността Си като мъж на война, ще извика, да! Ще издаде военен вик, ще надделее над враговете Си“** (Исая 42:13). Чувате ли военния вик, който Царят издига? Това е вик да оставите настрана идолите на Вавилон и да дойдете в часа на нашата съдба, с ревност и желание да се покорите на Исус. Както е писано: **„В деня на силата Ти, Твоите хора ще представят себе си доброволно, в свята премяна“** (Псалм 110:3). Особено сега, когато се приближаваме към края на земната история, най-важното нещо е, да разберем, че Божията цел е да ни направи съобразни с образа на Неговия Син - Главнокомандващият войнствата.

Когато влезете в победата на Исус Христос, това, което преди време е било вървене, изпълнено със слепота и тъмнина, ще стане ходене с видение и светлина. Вашите думи ще обявят Божията цел и тя ще придаде сила на вашите думи. Вие ще се радвате, когато видите Духа на Бог да съди осъждението от Вавилон към вас.

Небесни Татко, ние Те хвалим. Ние казваме, че Твоето име ще бъде прославно по цялата земя. И в името, което Ти даде на Своя Син - Исус, се отричаме от стремежите си да търсим име за себе си. Ние премахваме илюзиите на света и се покаяваме за страстта към удобство и удоволствия. Господи, осъждаме духа на Вавилон! Ние освобождаваме Твоите хора от неговото опияняване и безнравственост. Ние поставяме живота си според стандартите на Твоя праведен съд, така че да можеш да осъдиш съда на този дух над нас. В името на Исус. Амин.

22. Разпознаване характера на врага

Господ събира хората Си, издига армия, обучава ги и ги подготвя да превземат своите градове.

Ударете сърцето на вашия враг

В духовния свят името на дадено същество винаги отговаря на неговия характер. Вие ще забележите, че има много имена, които са дадени

на Господ в Писанията. И всяко разкрито име е всъщност по-дълбоко откровение за Неговия характер (Битие 22:14; Изход 3:14). По същия начин имената на Божиите ангели разкриват техния характер.

Този принцип на съвместимост между имената и характера на духовните същества се отнася и до разпознаването на действията и целите на демоничните духове. За да победим началниците на тъмнината, ние трябва да знаем техния характер - какво да очакваме, какви са техните тактики и как те ги използват срещу нашата слабост.

В Библията терминът „нечист дух“ е общо понятие, използвано, за да отдели ангелските духове и злите духове. Но ако искате да извършите освобождение, вие се нуждаете от знание за специфичния характер на нечистите духове - дали нечистият дух е дух на страх или сексуална страст и т. н. Вие не се нуждаете да задавате повече въпроси, когато веднъж разберете неговия характер.

Спомнете си, че името на нечистия дух, който живееше в обладания човек, беше „**легион**“. Защо? Защото „**сме мнозина**“ (Марк 5:6-9). Узнаването на името улесни Исус да разпознае характера му и спомогна за освобождението. Когато Йоан разкри падналия ангела (Откровение 9:11), като „царя на демоните“ в бездънния ров, той разкри неговото име на еврейски като „аббадон“, а на гръцки като „аполион“. На английски тези имена съответно означават „разрушение“ и „разрушител“. Още веднъж - името и характерът си съответстват. Щом като разберете неговия характер, няма да имате нужда да знаете името му. Когато сте във война срещу „аббадон“, вие можете да идентифицирате духа с името „разрушение“ или „разрушител“ и с готовност да използвате еврейското име „аббадон“. Или вие можете да воювате срещу него, ако Бог ви води, като просто го наречете „дух на разрушение“. Как побеждаваме врага ли? *Победата започва с името на Исус на нашите устни, но завършва с характера на Исус в нашите сърца.*

Следвайте Агнето

В тази книга се докоснахме до някои врагове на Бог. Много е важно да не се атакуват „през глава“ началствата и властите, без да имаме стратегии и хора, които да се молят за защита над тези, които воюват. В Писанията имаме точна картина на правилния баланс на духовната война: „**Воините, които са на Небето... следват Него**“ (Откровение 19:11-16). В никоя друга област от живота мисълта „Малкото знание е много опасно нещо“ не е по-вярно, отколкото в духовната война. Армиите, които са на Небето следват кого? Исус! Затова нека да бъдем нащрек и много внимателни, за да бъдем последователи на Господа. От собствен опит ви казвам, че е жизнено важно хората от вашата църква да бъдат обучени в духовната война, преди да предприемат широко мащабна обсада на врага. Вашите атаки срещу крепостите на ада ще бъдат в областите, в които имате знание. Сатана от

друга страна ще контраатакува в областите, в които сте невежи. Много е важно да разберем разликата между това, да бъдем научени и да бъдем обучени. Четенето на тази книга е поучение, но да бъдете лично ръководени от Исус Христос е обучение. Давид написа: **„Учи ръцете ми да воюват така, че мишците ми да запъват меден лък”** (Псалм 18:34). Тази книга е предназначена да ви информира за нуждата ви от обучение и да ви даде съответното виждане и ръководство. Това, което ще усетите в практическата война и в дейното покорство на Господа на истинското бойно поле, дълбоко ще надхвърли онова, което може да ви даде която и да е книга. Вашата увереност трябва да бъде твърда в Господа, а не в тази книга.

Господ издига Своята армия

Господ събира все повече църкви по целия свят за война. Сега много църкви търсят от Бог водителство за стратегии и мъдрост за техните области на служения. Ако вие сте църковен лидер, който се интересува от обединяването с други църкви в областта ви, моля, свържете се с нас. Ние ще прибавим името ви към тези, които се молят във вашата област. Заедно ще уповаваме на Бог да помага мъже и жени, които, събрани в Духа на Исус Христос, ще гонят **„десетки хиляди в битката”** (Левит 36:7-8).

Последно слово

Като приемаме Божия вечен план, според който да станем съобразни с образа на Христос, нека да помним, че няма оръжие, скроено против нас, което да успее, и всеки език, който ни обвинява в съд, ние ще осъдим (Исая 54:17). Като подчиняваме всяка мисъл на Христос, знайте със сигурност, че тези, които са били преди нас, дори сега са готови да накажат всяко непослушание, докато стане пълно нашето послушание (II Коринтяни 10:1; Юда 1:14-16; Марк 4:29). Бъдете сигурни, че нашите оръжия са мощни, когато се молим в силата на Христос (Ефесяни 6:19). Бъдете уверени и дързостни, защото нашите молитви като стрели се забиват в сърцето на враговете на Царя (Псалм 45:5). Самият Исус е тръгнал пред нас. Страхът от Него обърква вражеския лагер. На тези от вас, които са с характера на Гедеон, Господ казва: **„Не отстъпвайте от вашето призвание, въпреки че смятате себе си за слаби, глупави или малки. Защото Аз избирам вас, за да посрамя мъдрите”** (I Коринтяни 1:27-28). Радвайте се и преизобилствайте в радост, защото лично Аз Съм се заел да извърша битката чрез откровение за Моята пълнота във вашия живот!

Кратък речник

„Защото нашата борба не е срещу плът и кръв, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните управители на тази

тъмнина, срещу духовните сили на нечестието в небесни места”
(Ефесяни 6:12.)

Духовни места (Ефесяни 6:12, 3:10).

Когато Писанията споменават „небе”, може би се говори за някое от трите места, които се подразбират в цитати. Първото небе е атмосферното небе (Псалм 19:1). Третото небе е най-познатата дефиниция за небе, най-високото ниво на слава, което огражда от най-високите небеса обиталището на Бог Отец (Матей 6:9). Небето, което е единственият обект на изследване в тази книга, е духовното царство, което непосредствено огражда съзнанието на човечеството. Точно в тази област, често назовавана в Писанията като „небесни места”, е бойното поле на нашата духовна война. В тази област добрите и злите духове воюват в битката за човешки души. В крайна сметка, когато Господ Исус се върне и цялото зло изчезне, тогава това небе ще бъде изпълнено със славата на Бог.

Демони, дяволи (от гръцкото „диамон” или „демон”).

Английският превод на Библията „King James” неправилно превежда „демони” като „дяволи”. Има само един дявол - сатана, но има много демони. Демоните са били ангели, които „са паднали от своето положение” (Юда 6). Демоните са паднали ангели (Откровение 12:9; Матей 25:41). Има две различни думи, с които „дявол” е преведен в Новия Завет, всяка една от които разкрива духовната му същност. Демоните се различават в степента си на нечестие (Матей 12:45). Всички, от най-малките демони като феите и горските духове, до началниците и властите, могат да бъдат определени като „демони”, когато понятието „демон” се използва общо. Обаче, когато „демон” се използва като термин, то обикновено се отнася към определени нечисти духове. Такива са например „глух и ням дух”, също и духове, които се маскират като човешки мисли. Демоните са земните воители на ада. Те са най-многобройни от всички зли духове и очевидно Бог им е дал легално право да заемат всяка територия, където има открито бунтарство срещу Неговата воля, което включва и човечеството. Юда 1:6 казва, че тези паднали ангели се държат във вечните вериги на тъмнината. Тъмнината не е просто район без светлина, а духовно място на морална поквара. Отговорността „да изгонва” демони принадлежи на вярващите (Марк 16:17). Гръцката дума „диаболос” означава „обвинител, клеветник” - едно от имената на сатана. От тази дума е произлязла английската „devil” (дявол) и трябва да бъде отнесена само към сатана (вижте „сатана” по-долу).

Началства (Ефесяни 6:12, 3:10 от гръцкото „арк”).

Думата означава „започване, ръководене, управляване” и се използва, за да определи един клас духовни същества в сатанинската йерархия. Началниците управляват над „властите”, както и над другите подкатегории

демони. Началниците влияят върху региони, държави, щати, градове и даже църкви. Това са правителствени духове в системата на ада и те са духовната противоположност на архангелите на Небето. Те ръководят директната война срещу църквата. Общо взето, те са ръководители на злото в определена област. Средствата, чрез които църквата воюва успешно срещу началниците, са чрез духовната власт на Христос и на принципа на изместването. Началниците не могат да бъдат изхвърлени, защото те не живеят в хора, а в небесни места. Те биват изместени в духовната област чрез издигането на Исус в църквата и от църквата - в обществото.

Власти (Матей 24:29, Ефесяни 6:12; 3:10).

Работят с началниците, но са подчинени на тях и Библията ги нарича „власти“. Енергията на властите се излъчва от самите тях и се разпръсква като радиовълни върху територията. Властите са главни демонични духове, чиято първа работа е да покрият дадена област с енергията на своето специфично зло. Те са наречени така, защото са всъщност власти на тъмнината. Те са духовната противоположност на определен клас от ангели и добродетели. Една църква може да има определена добродетел, например като радост или вяра, която да действа чрез тази църква. По същия начин властите на страх и депресия могат да действат чрез определен морално западнал район в града. Много хора всяка седмица се борят с един и същи проблем. Източникът на такава активност често е определена власт, която действа в района. Вместо да се занимавате поотделно с всеки човек, завържете директно властите над района, покрийте хората духовно с кръвта на Исус и това ще донесе победа в битката. Властите имат „юрисдикция“ обикновено над цели страни, при все че могат да спомождат и ума на даден човек или да изграждат определено негативно отношение в дадена църква. По-главните власти също така оказват определено влияние върху духовния свят на цели райони в отделни страни. Различните власти работят заедно под контрола на началниците, но обикновено един или двама са по-влиятелни, като могат дори да окажат ефект върху маниерите и говоренето в дадена област (сравнете твърдия говор на щатите около Ню Йорк с мекия, провлечен език на юг). Както в случая с началствата, средствата, чрез които църквата успешно воюва срещу властите, са посредством упражняването на духовна власт, дадена от Христос, и на принципа на изместването. Властите не се изгонват, а се изместват в духовните области от пълнотата на Царството на Христос в църквата и чрез ходатайствената война на светиите в този район.

Световни сили на нечестието (Ефесяни 6:12, 3:10).

Когато Библията говори за „световните сили на нечестието“, тя има предвид определен клас началници, духовни същества, които на национално ниво ръководят началниците, както и властите под тях. Обхватът на световните сили се простира върху целия свят. В книгата на

пророк Даниил един такъв началник беше назован като „князът на Персия”. Този световен началник се бореше срещу ангела, който беше изпратен да отговори на молитвата на пророка. В естествения свят имаше цар над Персия, но в духовната област имаше също друг управител. Спомнете си, че ходатайството на Даниил беше инструмент да се накара цар Кир да даде позволение на евреите да се върнат и да изградят отново Ерусалим. В духовния свят обаче световният управник беше против. Най-накрая Михаил, който е архангел над Израел (аналогичен, от същата класа управител в света), се присъедини към ангела, който беше изпратен към Даниил, и победи врага (Данаил 10:12-13). Влиянието на световните сили, както и на началниците и властите, може да бъде наблюдавано в различните темпераменти и култури в европейските нации. **Сатана** (от гръцкото „сатанас” или противник, който се съпротивява). Това е принципното име на дявола. Сатана е клеветник на хората пред Бога и на Бога пред хората. Неговите атаки срещу човечеството са с цел да накара хората да сгрешат и така да предизвика Божия съд върху човечеството. Нашето воюване срещу сатана е успешно, когато останем чисти и предизвикаме Божия съд върху дявола. Едно от служенията на Светия Дух е да донесе Божия съд върху дявола (Йоан 16:11). Сатана е върховният източник на измами и лъжи, както и на насилие. Исус каза за сатана, че той е крадец, който идва да „открадне, да заколи и да погуби”, а също, че е „лъжец и на лъжата баща”. Сатана е изкусител. Той също е обвинител на братята. Писанията го наричат също „княз на този свят” и „бог на този век”. Авторът на тази книга вярва, че сатана не се появява директно да атакува хората. Но той насочва атаките си срещу богопомазаните (Йов, Христос, Петър). От Библейска гледна точка сатана бе смъртен, но не беше изхвърлен по начина, по който се справяме с демоните. Църквата успешно се бори срещу сатана, като се подчинява на Бог, живее, говори и се придържа близо до Божието Слово, знаейки мощта на изкупителната кръв на Христос и живеейки живот, разпънат на кръста (Откровение 12:10-12).

Царството на Бога (Марк 1:14; Матей 5:3, 10; 6:33).

Според Библията тази фраза винаги се свързва с вечната духовна реалност, където започва Божието управление чрез Христос. Мащабите на Небесното Царство имат две основни проявления - Небето във вечността и благоуханието на Небето в нашия свят и време, което е разкрито чрез Христос. Когато се говори за „установяването на Царството”, това е в контекста на второто определение. Не смятаме, че целият свят трябва да бъде подчинен и покорен на Христос, преди Той да се върне. Ние по-скоро говорим за Царството на Бог като тази част от вечния живот, която изкупените наследяват посредством духовно новораждане, и която покорните откриват в значението на Христовите думи.